

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

விலை :
ரூபா 100/=

259

அமரர் செம்பியன் செல்வன்
ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி 2021
முடிவுகள்

பல்துறை ஆளுமையாளர்
சாகித்தியரத்தினா
மு. சிவலிங்கம்

ஒளர்: 22
சுடர்: 07
259

பகீர்தல்தி மூலம் வீர்வும் ஆழமும்து பெறுவது ஞானம்!

வெள்ளத்தின் வெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மீமவமாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்த்திருக்கும் குருடவரல்லாம்
விழ்பெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாபகர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலச்சந்திரன்

ஒவியர்: கிறிஸ்து நல்லரெத்தினம்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☞ 0094-11-2586013
0094-77-7306506
தொ.நகல் ☞ 0094-11-2362862
இணையம் ☞ www.gnanam.info
www.gnanam.lk
தளம். ஞானம். இலங்கை
மின்னஞ்சல் ☞ editor@gnanam.info
editor@gnanam.lk
அஞ்சல் ☞ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka
வங்கி விபரம் ☞ T. Gnanasekara Iyer
Acc. No. - 009010344631
Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.
Swift Code : HBLILKLX
(மணியோடர்மூலம் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளவத்தை தபாற்
கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
அனுப்புவதல் வேண்டும்)
சந்தா விபரம் ☞ Sri Lanka
ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=
ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=
ஆயுள் சந்தா : ரூ 20,000/=
ஒரு வருடம்
Australia (AUS) 50
Europe (€) 40
India (Indian Rs.) 1250
Malaysia (RM) 100
Canada (\$) 50
UK (£) 40
Singapore (Sin. \$) 50
Other (US \$) 50

☉ ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு
களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய
ஆசிரியர்களை பொறுப்பானவர்கள்.
☉ புகளெய்யரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப்
பெயர், தொலைபேசி எண், முகவரி, ஆகிய
வற்றை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.
☉ பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச்
செவ்வகைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு.
☉ படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்ட
மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.

◉ கவிதைகள்	
மனோகரி ஜெகதீஸ்வரன்	12
ஷெல்லிதாசன்	18
பொலிகை ஜெயா	33
எஸ்.எஸ். பிரசாத் / சோ.ப	37
(மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை)	
மேமன் கவி	39
நிலவூர் சித்திரவேல்	46
◉ சிறுகதைகள்	
தாமரைச்செல்வி (அவுஸ்திரேலியா)	05
அன்டனூர் சுரா (தமிழ்நாடு)	13
மதிவதனி (சுவில்)	22
மைதிலி தயாபரன்	29
◉ கட்டுரைகள்	
தி. ஞானசேகரன்	03
பேராசிரியர் செ. யோகராஜா	11
ஏ.பீர்முகம்மது	19
தமிழ்மணி மானா மக்கீன்	27
சந்திரகௌரி சிவபாலன் (ஜேர்மனி)	35
தி. ஞானசேகரன்	40
◉ வாசிப்பு அனுபவம்	
கிறிஸ்டி நல்லரெத்தினம் (அவுஸ்திரேலியா)	38
◉ பத்தி	
பேராசிரியர் துரை மனோகரன்	43
◉ சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வு	
கலாபூஷணம் கே. பொன்னுத்துரை	45
◉ வாசகர் பேசுகிறார்	47

ஆசிரியர் பக்கம்

“ஓம்க்ரோன்” என்னும் புதிய பிறழ்வு வைரஸ்

உலக சுகாதார நிறுவனம் கடந்த நவம்பர் 26^{ஆம்} திகதி அவசரக் கூட்டமொன்றை நடத்தி ஓம்க்ரோன் என்ற கோவிட் வைரஸ் பிறழ்வைப் பற்றி உலகம் கவனஞ் செலுத்த வேண்டிய நிலையில் உள்ளதாக அறிவித்துள்ளது.

‘ஓமிக்ரோன்’ எனப் பெயரிடப்பட்ட பீ.1.59 எனப்படும் கோவிட்-19 பிறழ்வு வைரஸ் ஆரம்பத்தில் கடந்த நவம்பர் மாதம் தென் ஆபிரிக்காவில் இனங்காணப்பட்டது. அண்மையில் இங்கிலாந்து மற்றும் இஸ்ரேல் உள்ளிட்ட நாடுகளிலும் இனங்காணப்பட்டுள்ளது. உலகளவில் அச்சுறுத்தலான வைரஸாக அடையாளங் காணப்பட்ட டெல்ரா வைரஸை விடவும் இந்த வைரஸ் பலமடங்கு அதிவேகத்தில் பரவும் தன்மை வாய்ந்தது எனச் சர்வதேச ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. அதேவேளை இந்த வைரஸ் 50க்கும் மேற்பட்ட திரிபுகளைக் கொண்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. இந்த வைரஸ் தொற்றுக்குள்ளானவர்களாக இனங்காணப்பட்டவர்கள் 3 தடுப்பூசிகளையும் பெற்றவர்கள் எனச் சர்வதேச அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. முன்னர் டெல்ரா வைரஸ் தொற்றுக்கு உள்ளானவர்களுக்கும் இந்த வைரஸ் தொற்றியுள்ளதாகவும் அறியமுடிகிறது. மேலும் பைஸர் தடுப்பூசியைத் தயாரிக்கும் நிறுவனம் தமது தயாரிப்புகள் எந்தளவுக்கு இந்தப் புதிய வைரஸான ஓமிக்ரோனுக்குத் தாக்குப்பிடிக்கும் என உறுதியாகக் கூறமுடியாது எனத் தெரிவித்துள்ளது. இந்த வைரஸ் ஒரு நபரிடமிருந்து இன்னொரு நபருக்கு பரவுகிறதே தவிர வேறுவழிகளில் பரவுவதாக அறியப்படவில்லை. இந்த வைரஸ் தொற்றாளர் ஒருவர் சமூகத்திலே நடமாடும் வேளையில் அவரின் மூலமாக ஆயிரக்கணக்கான நபர்களுக்கு வைரஸ் தொற்று ஏற்பட்டுவிடும். ஆகவே ஒவ்வொரு தனிநபரும் தத்தமது பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

இலங்கையிலும் இந்த வைரஸ் பரவுக்கூடிய சாத்தியப்பாடுகள் உள்ளன. காரணம் இலங்கையில் விமான நிலையங்களில் கோவிட் பரிசோதனை முன்னெடுக்கும் செயன்முறை கடந்த இரண்டு மாதங்களாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் இந்த வைரஸ் பரவுமாயின் ஏனைய வைரஸ் பரவலால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளைவிடவும் பன்மடங்கு பாதிப்புகளை எதிர்கொள்ளவேண்டி ஏற்படும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இந்த வைரஸ் எக்காரணம் கொண்டும் நாட்டில் பரவவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ளல் அவசியமாகும். அதற்கமைய தென்னாபிரிக்கா, பொஸ்த்வானா, நபீபியா, லெசோதா, சிம்பாப்வே, சுவீற்சர்லாந்து உள்ளிட்ட ஆறு நாடுகளிலிருந்து இலங்கைக்கு எவரும் பயணிக்க முடியாது என அரசாங்கத்தினால் தடைவிதிக்கப்பட்டுள்ளது.

நாடு பாரிய நெருக்கடியை கடந்த மே மாதத்தில் இருந்து செப்டம்பர்வரை எதிர்கொண்டது. நாளொன்றுக்கு 200க்கும் மேற்பட்ட மரணங்கள் பதிவாகின. நாடு முடக்கப்பட்டு சுகாதார நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட பின்னரே நிலைமை ஓரளவுக்குக் கட்டுப்பாட்டு நிலைமைக்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. இருந்தபோதிலும் தற்போது கூட நாளொன்றுக்கு 20க்கும் 30க்கும் இடைப்பட்ட ரீதியிலான மரணங்கள் பதிவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன; நிலைமை இன்னும் சீரடையவில்லை.

தற்போதுள்ள நிலையில் நாடு இன்னொரு முடக்கத்தைத் தாங்க முடியாது. நாடு பொருளாதார நெருக்கடியில் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறது. இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கவேண்டிய நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. சர்வதேச கடன் நெருக்கடி மற்றும் டொலர் நெருக்கடி என்பன மிகக் கடுமையானதாகக் காணப்படுகின்றன. மீண்டும் நாடு முடக்கப்படுமாயின் மிகவும் பாரிய நெருக்கடியாகிவிடும் என்பதை நாட்டின் பிரஜைகள் ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியமானதாகும்.

உலக சுகாதார ஸ்தாபனம் மற்றும் இலங்கையின் சுகாதார நிறுவனங்கள் விடுத்திருக்கும் எச்சரிக்கைகள், பரிந்துரைகள் ஆகியவற்றை ஒவ்வொருவரும் பின்பற்றி நம்மையும் காத்து, நாட்டையும் காப்போமாக.

பல்துறை ஆளுமையாளர்

சாகித்தியரத்தினா

மு. சிவலிங்கம்

இலங்கை அரசின் 2021^{ஆம்} ஆண்டுக்கான உயர் விருதான சாகித்தியரத்தினா விருதினை பிரபல எழுத்தாளர் மு. சிவலிங்கம் பெற்றுள்ளார்.

ஐந்து தசாப்த காலமாக எழுதிவரும் இவர், கலை இலக்கியம், கல்வி, நாடகம், சினிமா, தொழிற்சங்கம், அரசியல் எனப் பல துறைகளில் தடம் பதித்தவர்.

மலையக மக்களின் யதார்த்த வாழ்க்கையைப் பிரதிபலித்து அவர்களது துயரங்கள், அவலங்கள், ஏக்கங்கள், அவர்களை ஏய்க்கும் அரசியல் தலைவர்கள், தொழிற்சங்கத் தலைவர்களின் நடவடிக்கைகள் போன்ற வற்றைத் தமது சிறுகதைப் படைப்புகளில் துணிச்சலுடன் வெளிப்படுத்தி வருகின்றவர். சமூக எதிரிகள் இவரது கதை மாந்தர்களுடாக நையப்புடைக்கப்படுகின்றனர்! சமூக அக்கறைமிக்க ஒருவராகத் திகழும் இவர் தனது கருத்துக்களை பாமர மக்கள் புரிந்துகொள்ளும் விதத்தில் நையாண்டியாகவும் அதேவேளை அறுதியிட்டும் கூறும் அஞ்சாத படைப்பாளி! இவரது கதைகள் யாவும் சமூக எழுச்சிக்கான பிரச்சாரக் குரலாகவே ஒலிக்கின்றன. இந்த எழுத்துப் பாணியால் இவர் மலையகப் படைப்பாளர்களுள் தனித்துவம் மிக்கவராக அடையாளப்படுகின்றார். திறனாய்வாளர் தி.சிவசங்கரன் வலியுறுத்துவது போன்று சிவலிங்கத்தின் படைப்புக்கள் யாவும் யதார்த்த விமரிசன வாதத்தைக் (Realistic Criticism) கொண்டதெனலாம்.

தலவாக்கலையைச் சேர்ந்த பெரிய மல்லிகைப்பூ தோட்டத்தில் முத்து முருகன், அழகன் கண்ணம்மா தம்பதியின் மகனாக 26-08-1946 அன்று பிறந்த சிவலிங்கம் அவர்களின் முதற் சிறுகதை 'சுமைதாங்கி' வீரகேசரியில் பிரசுரமாகியது. இக்கதையை தனது 'மலைகளின் மக்கள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பில் 'பேப்பர் பிரஜைகள்' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டார். இந்தக் கதை

மிகப் பிரபல்யமாகப் பலராலும் விதந்து பேசப் பட்டது. மலையக மக்களின் தேசியத்தை மறுக்கும் குடியரிமை பறிப்பு சம்பந்தமாக எழுதப்பட்ட இக்கதை இளைஞர்கள் மத்தியில் கொதிப்பையும் தேசியத்துக்கான விழிப்பையும் கிளர்ந்தெழச்செய்தது. இதே போன்று சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் மூலம் பலவந்தமாக கைதுகள் செய்து நாடு கடத்திய மனித உரிமை மீறல் குற்றங்களை இரு நாடுகள் மீதும் விரல் நீட்டி எழுதப்பட்ட 'ஒப்பாரி கோச்சி' கதை இன்றுவரையிலும் பேசப்பட்டு வருவது வாசகர் அறிந்ததே.

தொழில் துறையில், ஆரம்பத்தில் வீரகேசரி தேசியப் பத்திரிகையில் பத்திரிகையாளனாக செயற்பட்ட சிவலிங்கம், கேலிச்சித்திரம், நகைச்சுவை ஆக்கங்கள் என படைத்து வந்தார். பின்பு தோட்டப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகவும், அரசு பாடசாலையில் ஆங்கில ஆசிரியராகவும் பணி புரிந்துள்ளார். பின்னர் சிவலிங்கம், இத்துறைகளிலிருந்து விடுபட்டு, அரசியல், தொழிற்சங்கத் துறையில் தன்னை பிரபல்யமாக வளர்த்துக் கொண்டவர்.

அமரர் ஜனாப் அப்துல் அஸிஸ் அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்ட ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தொழிற்சங்கத்தின் வெளியீடான 'ஜனநாயக தொழிலாளி' பத்திரிகையின் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த சிவலிங்கம், சோஸலிஸ நாடான பல்கேரியா நாட்டில் 'ஜோர்ஜ் திமித்ரவ்' சர்வகலாசாலையில் தொழிற்சங்க கல்வி பயின்று வந்தவர். இப் பயிற்சியின்போது சோஸலிஸ நாடுகளான சோவியத் ருஷ்யா, ருமேனியா, செக்கோஸ்லோவேக்கியா ஆகிய நாடுகளுக்கும் தொழிற்சங்கங்களின் அழைப்புனை ஏற்று சென்று வந்துள்ளார்.

1975^{ஆம்} ஆண்டளவில் தொழிற்சங்கவாதி வி.பி. கணேசனின் 'கணேஷ் பிலிம்ஸ்' தயாரித்த

- தி. ஞானசேகரன்

‘புதிய காற்று’ படத்தின் திரைக்கதை, வசனங்கள் எழுதியவர் பிரபல எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப் ஆவார். அந்தப் படத்தில் சிவலிங்கம் உதவி நெறியாளராகப் பணிபுரிந்து பிரதான பாத்திரம் ஏற்று நடித்துள்ளார்.

மலையகக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த கல்விமான் திரு. இர. சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்த மலையக இளைஞர் முன்னணியில் முக்கிய உறுப்பினர்களில் ஒருவராக இருந்து மு. சிவலிங்கம் செயல்பட்டவர். மலையக மக்கள் முன்னணியின் ஸ்தாபக உறுப்பினராகவும், அக்கட்சியின் செயலாளர் நாயகமாகவும் செயற்பட்டு வந்தவர். மத்திய மாகாண சபையின் பிரதித் தலைவராகவும் பணிபுரிந்தவர்.

சிவலிங்கம் எழுதி வெளியிட்ட முதல் படைப்பு நூல் ‘மலைகளின் மக்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பாகும். இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு 1992ஆம் ஆண்டுக்கான, சிறந்த சிறுகதைப் படைப்புக்கான அரச சாகித்திய விருதைப் பெற்றது. அத்தோடு விபவி கலாசார மையத்தின் விருதையும் அதே ஆண்டில் பெற்றது.

ஒரு விதைநெல் என்ற சிறுகதைத் தொகுதி 2004இல் தமிழ்நாடு மணிமேகலை பிரசுரமாக வெளிவந்து பலரது பாராட்டுக்களைப் பெற்றது.

லண்டன் ‘பூபாள ராகங்கள்...’ நடைத்திய 2005ஆம் ஆண்டுக்கான உலகச் சிறுகதைப் போட்டியில் சிவலிங்கத்தின் வடதிசைக்காற்று என்ற கதைக்கு இரண்டாவது பரிசு கிடைத்தது.

வெந்து தணிந்தது காலம் சிறுகதைத் தொகுதி 2013இல் வெளியாகியது. இத்தொகுதி அவ்வாண்டுக்கான அரச சாகித்திய விருது பெற்றது.

‘ஒப்பாரிக் கோச்சி’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி 2010இல் வெளிவந்தது. இச்சிறுகதைத் தொகுதி அவ்வாண்டு அரச சாகித்திய விருதினையும் கனகசெந்திநாதன் விருதினையும் பெற்றது.

‘பஞ்சம் பிழைக்கவந்த சீமை’ என்ற வரலாற்று நாவல் 2015இல் வெளிவந்தது. இந்நாவல் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் கரிகாற் சோழன் விருதினைப் பெற்ற சிறப்பிணையுடையது. மற்றும் காலி பெயர்வே தேசிய இலக்கிய மன்றத்தின் சிறந்த வரலாற்று நூலுக்கான விருதாக ஐந்து லட்சம் ரூபாய் பண முடிப்பை பெற்றது.

மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் இவரது இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு

அப்பால் ‘உயிர்’ என்ற நாவல் சர்வதேச மருத்துவ உலகம் சார்ந்த பிரச்சினைகளைப் பேசுகிறது. இந்த நாவல் சிங்களம், ஆங்கில மொழிகளில் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய படைப்பென பல விமர்சனக் கருத்துக்கள் விதைந்துரைக்கப்பட்டன. இலங்கை தமிழ் இலக்கியத் தளத்தில் தனித்துவமான இந்நாவலும் இலக்கிய ஆர்வலர்களின் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது.

சிவலிங்கம், மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலும் தன்னை மேம்படுத்திக் கொண்டு எழுதி வருவதில் இன்னுமொரு சிறப்பிணையும் பெற்றிருக்கின்றார்.

Born to Labour ‘உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்’ என்ற நூலை மிகச் சிறப்பாக மொழிபெயர்த்து ‘தேயிலை தேசம்’ என்ற பெயரில் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். 2004ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்கான அரச சாகித்திய விருதை இந்நூல் பெற்றது.

மலையகத் தமிழர் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் (2007) இவரது ஆய்வு நூலாகும்.

இவர் சிறுவர் பண்ணைகள் என்ற நூலை 2018இல் வெளியிட்டுள்ளார்.

மு.சிவலிங்கம் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர் ஆவார். நகைச்சுவை மிளிர்ப் பேசும் இவரது அரசியல், இலக்கிய சொற்பொழிவுகளுக்கு நிறைய விசிறிகள் இருப்பதை நாம் அறிவோம்.

தமிழியல் விருது, கலாபூஷணம் விருது என்பன இவரது இலக்கியப்பணிக்காகப் பெற்ற விருதுகளாகும். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் இவரது பெயர் என்றும் நிலைத்திருக்கும்.

இனி வரும் நூட்கள்

- தாயரைச் செல்வி

தன்னைச்சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்றே அன்பரசிக்குப் புரியவில்லை. எங்கேனும் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து வாய்விட்டு அழலாமா என்றிருந்தது. மாறி மாறி ஒவ்வொரு பிரச்சனைகள்.... அத்தனையும் ஒன்று சேர்ந்து மனதைப்போட்டு புரட்டி எடுக்கிறது. அந்த அழுத்தத்தைத் தாங்க முடியவில்லை.

அன்பரசிக்கு திரவியத்தின் மீதுதான் எரிச்சலாக வந்தது. கூடவே இருந்திருந்தால் அவனே எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். செல்வத்தின் வரம்பு மீறிய வார்த்தைகளுக்கு பதில் சொல்லியிருப்பான். அமுதனை ஒரு வழிப்படுத்தியிருப்பான். கயலின் பிரச்சினையையும் ஏதும் ஒரு வகையில் சரிப்படுத்தியிருப்பான். இத்தனை மனக்குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்காது. அந்த நினைப்பே அவன் மீதுள்ள எரிச்சலை அதிகமாக்கியது.

திரவியம் படகு ஏறி அவஸ்திரேலியா போய் எட்டு வருஷத்துக்கும் மேலாகிறது. போய் இறங்கி இரண்டு மூன்று வருஷங்களில் இவர்களைக் கூப்பிட்டு விடலாம் என்று சாதாரணமாய் நினைத்த நினைப்புக்கு முற்றிலும் மாறாய் நிலமை ஆகிவிட்டது. ஆரம்பத்தில் தற்காலிக அனுமதி கிடைத்து இருக்கமுடிந்தது. ஆனால் இரண்டு வருடத்துக்கு முன்பு அவனது வதிவிட அனுமதி நிராகரிக்கப்பட்டு திரும்பி இலங்கைக்கே போகச்சொல்லிவிட்டார்கள். நீதிமன்றத்தில் மேன்முறையீடு செய்திருப்பதாக சொன்னான். அதன் நிலமை இப்போது எப்படி உள்ளது என்றும் அன்பரசிக்கு தெரியாது. அவனும் அது பற்றி அதிகம் எதுவும் சொல்வதில்லை. விசாரணை நடக்குது என்பான். ஆரம்பத்தில் நிராகரிக்கப்பட்ட உடனுமே

அவன் இங்கே வந்திருக்கலாம். பிரிஸ்பேனில் எங்கோ ஒரு ஸ்ரோபெரி தோட்டத்தில் மறைவாய் இருந்து உழைக்கப்போகிறேன் என்று போய்விட்டான். ஒன்றும் வேண்டாம் வந்திருங்கோ என்னால் இங்க சமாளிக்க ஏலாமல் இருக்கு என்று அவள் சொன்னதையும் திரவியம் கேட்கவில்லை.

“கொஞ்சமேனும் உழைத்து காசு கொண்டு வந்தால்தானே அங்க வந்து ஏதும் தொழில் செய்யலாம். காசு இல்லாமல் வெறும் கையோட வந்து என்ன செய்யிறது.”

என்பது அவன் வாதம்.

அப்போது அவன் சொல்லும்போது அன்பரசிக்கும் அது சரியென பட்டது. அதனால் அவளும் வற்புறுத்தவில்லை.

ஆனால் இங்கும் நிலைமை இயல்பாக இல்லை. வாழ்க்கையை கொண்டு நடத்துவதும் சுலபமாக இல்லை. தோட்டம் செய்ய முடியவில்லை. சின்னச் சின்ன பிரச்சனை ஏதும் வந்தால் கூட அன்பரசியால் அதை எதிர்கொள்ள முடிவதில்லை. மருக்கென்று கண்களில் நீர் நிரம்பிவிடுகிறது. அவள் வளர்ந்த சூழல் அப்படி. வசதி என்று அதிகம் இல்லாவிட்டாலும் அடிப்படை வசதிகளுக்கு குறை இருந்ததில்லை. அப்பாவின் ஆதிக்கத்தில் வீடு இருந்தது. அத்தனை விஷயங்களையும் அப்பாவே பார்த்துக்கொள்வார். அரிசி பருப்பு விலைகூட அன்பரசிக்கு தெரியாது. தூரத்து சொந்தத்தில் திரவியத்தை அவள் விரும்பியது அப்பாவுக்கு பிடிக்கவில்லை. திரவியம் ஒற்றைப்பிள்ளை. அப்பா இல்லை. அம்மா மட்டும்தான். படிப்பும் அதிகம் இல்லை. ஆனாலும் அவளின் அழகை பார்த்து அப்பா அரை மனதாய் திருமணத்தை

செய்து வைத்து விட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டார். யாழ் நகரை விட்டு விசுவமடு வந்து திரவியத்துடனான வாழ்க்கை தொடங்கியது. அன்பரசியைவிட அப்பாவியாய் மாமியார் இருந்தார். அம்மாவும் பிள்ளையும் அவளை அருமையாக பார்த்துக் கொண்டார்கள். கயலுக்கு எட்டு வயதும் அமுதனுக்கு ஆறு வயதும் ஆன சமயம் தாங்க முடியாத நெருக்கடிகள். செட்டிளும் முகாமில் இருந்து விட்டு மீள் குடியேற்றம் என்று ஊருக்கு திரும்பி வந்து பார்த்தபோது காணிக் குள் எதுவும் இருக்கவில்லை. குலை குலையாய் காய்த்து நின்ற தென்னமரங்கள் சரிந்தும் எரிந்தும் அழிந்திருந்தன. பற்றை பற்றிக்கிடந்த மண்ணைப் பார்க்க வயிறு எரிந்தது. மறுபடி தொடக்கத்திலிருந்து ஆரம்பித்தார்கள். காணி துப்பரவாக்கி சின்ன குடிசை அமைத்து சிறிது சிறிதாய் பயிர் வைத்தார்கள். பெரிதாய் வருமானம் வரவில்லை.

அப்போதுதான் ஆட்கள் படகில் ஏறி அவுஸ்திரேலியா போகிறார்கள் என்ற செய்தி பரவியது. திரவியம் படகேறிப் போக முடிவு செய்தபோது அன்பரசிக்கு தயக்கமாக இருந்தது. அவ்வளவு தூரம் படகில் எப்படி போவது என்ற திகைப்பு... பயம். “எல்லா சனமும்தான் போகுதுகள். பயந்தால் ஒண்டும் சரிவராது. நான் போய் அங்க சேர்ந்து இரண்டு மூண்டு வருசங்களில் உங்களைக் கூப்பிட்டிடுவன். பிறகு எங்களுக்கு ஒரு கஷ்டமும் இருக்காது. உனர் வீட்டு ஆட்களுக்கு முன்னால நாங்களும் வசதியாய் வாழ்ந்து காட்டலாம்.” என்றான்.

அந்த வார்த்தைகள் அவளை அரை மனதாய் சம்மதிக்க வைத்தது.

தாங்கள் அப்பாவித்தனமாய் நம்பிய விஷயத்துக்குப் பின்னால் எவ்வளவு சிக்கல்கள் இருந்தன என்பது போகப் போகத்தான் தெரிய வந்தது. தற்காலிக விசாவில் வேலை தேடிக்கொள்ள இயலாத நிலையில் உணவு விடுதிகளிலும் பழக்கடைகளிலும் துப்பரவு வேலைகளிலும்தான் நின்று உழைக்க முடிந்தது. மூன்று மாதம் உழைத்தால் மூன்று மாதம் வேலை எதுவும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டி நேரிடும்.

அப்படி உழைத்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அனுப்பிய காசில் சின்னதாய் ஒரு வீடு கட்ட முடிந்தது. திரவியம் சொல்லி கதிரேச

அண்ணர்தான் முன்னின்று வீட்டுவேலை முடித்துத்தந்தார். திரவியம் நின்று செய்திருக்க வேண்டிய வேலை. வர முடியாத நிலையில் எங்கோ ஒரு பழத்தோட்டம் நடுவே தலைமறைவு வாழ்க்கை வாழ நேர்ந்திருக்கிறது. இங்குள்ள பிரச்சனைகளை சமாளிக்க முடியாமல் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் திரவியத்தையே நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

முன்பெல்லாம் அவ்வளவு சமையாய் தெரியவில்லை. பிள்ளைகள் சிறியவர்களாக இருக்கும்போது திரவியம் அவ்வப்போது அனுப்பும் காசில் சாப்பிட்டுக் கொண்டு வாழ்க்கை இயல்பாய் இருந்தது. பிள்ளைகள் வளர வளர புதிது புதிதாய் பிரச்சனைகளும் முளைத்தன. பதினாலு வயதுக்கு அமுதன் நிமிர்ந்து பார்க்கும் அளவுக்கு உயரமாய் நின்றான். மேலுத்தட்டில் லேசாய் மீசை அரும்பத் தொடங்கும் பருவத்தில் இருக்கும் அமுதனின் போக்கு கவலை தருகிறது. கயலின் விஷயமோ நெஞ்சுக்குள் நெருப்பை எரிய வைக்கிறது. இந்த கார்த்திகையுடன் கயலுக்கு பதினாறு வயது முடிகிறது. நல்ல உயரமும் நிறமூமாக அழகான தோற்றத்தில் வளர்ந்து நிற்கிறான். அவளின் அழகே அவளுக்கு பிரச்சனை தரப் போகிறது என்ற பயம் உள்ளூர நெருடிக் கொண்டுதான் இருந்தது.

கோவிட் தொற்று காரணமாக பாடசாலைகள் இப்போது நடைபெறுவதில்லை. வீட்டிலேயே இணையவழி வகுப்புகள் நடக்கின்றன. இருவரும் வீட்டோடுதான் அதிக நேரம் நிற்கிறார்கள். ஆனாலும் வெளியே செல்வதற்கும் ஏதும் காரணங்கள் வந்து விடுகின்றன. கடையில் ஏதும் வாங்குவதென்றால் விசுவமடு சந்திக்குத்தான் போகவேண்டும். சைக்கிளில் போய் வா என்று அமுதனைத்தான் அனுப்பவேண்டியிருக்கிறது. அவன் போனால் நேரத்துக்கு வரமாட்டான். மிச்சக்காசு தரமாட்டான். சமீப நாட்களாக வீட்டிலிருந்து காசு திருடும் வேலையைக்கூட தொடங்கியிருக்கிறான். ஏதாவது சொன்னால் சத்தம் போடுகிறான். கையணைப்பிலும் மடியிலும் கிடந்து வளர்ந்த பிள்ளை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறி வருவது புகிறிறது. என்ன செய்வது என்று தெரியாத திகிலில் மனம் பதகளித்துப் போகிறது.

கயல் எங்கேனும் வெளியே போனால் முகத்தில் அப்பிய பயத்துடனும் கண்ணில்

நிரம்பிய நீருடனும் திரும்பி வருகிறாள்.

“நான் போக வர அவன் ஏதோவெல்லாம் சொல்லுறான். கூட நிற்கிற பெடியள் எல்லாம் சிரிக்கிறாங்கள். நான் எங்க போனாலும் பின்னால் வாறான்.”

அந்த சுதனுக்கு மிஞ்சினால் இருபது வயது இருக்குமா.....

அவன் கயலுக்குப் பின்னால் சுற்றுவதும், கடிதம் தர முயல்வதும், ஓம் என்று சொல்லா விட்டால் என்ன செய்வேன் பார் என்று மிரட்டுவதும்.....

அன்பரசிக்கு தாள முடியாத தலையிடையைத் தந்தது.

திரவியம் இங்கே இருந்தால் இப்படி ஒவ்வொன்றுக்கும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. அமுதனிடம் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள் பற்றியும் பழகும் நண்பர்கள் பற்றியும் ஆரம்பத்திலேயே அவள் சொன்ன போது திரவியம் அதை பெரிதாய் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

“பெடியள் எண்டால் அப்படித்தான் இருக் குங்கள். பார்த்து புத்தி சொல்லு. இங்க இருந்து கொண்டு நான் என்னத்தை செய்யிறது.” என்பான்.

“வர வர என்ற சொல்லு ஒண்டும் கேட் கிறேலை. எந்த நேரமும் பெடியனோடதான் திரியிறது. சிகரட் பிடக்கிறான் குடிக்கிறான் எண்டும் கதை வருகுது. நான் என்னப்பா செய்ய..”

பொங்கி வரும் அழகையை அநேக சமயங்களில் அவளால் கட்டுப்படுத்த முடிவ தில்லை.

செல்வத்தின் வார்த்தைகள் வேறு மனதை அறுத்துக் கொண்டிருந்தன. நாலு நாளைக்கு ஒருதடவை வந்து முற்றத்தில் வந்து நின்று சத்தம் போடுகிறான். அந்த சத்தத்தால் வீதியில் போகிறவர்களும் நின்று வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள்.

“தம்பி இப்பிடி முத்தத்தில நிண்டு சத்தம் போடாத மோனை. உன்ற காசை தம்பி அனுப் பின உடன தந்திடுவம்.”

மாமியாரின் சமாதானக்குரலை செல்வம் காதிலும் வாங்கிக்கொள்வதில்லை.

ஊருக்குள் எவ்வளவு அவமானம்.

இந்த வீடு கட்டி முடியும் நேரம் திரவியத்தால் பணம் அனுப்ப முடியாமல் போனது. திரவியமே

செல்வத்துடன் கைபேசியில் கதைத்து ஐந்து லட்சம் கடனாய்ப் பெற வழி செய்தான். அந்த காசை வைத்துத்தான் வீட்டின் மிகுதி வேலைகளை செய்து முடித்தார்கள். திரவியம் அனுப்பும் காசில் மாதாமாதம் வட்டியை ஒழுங் காகத்தான் கொடுத்தும் வந்திருக்கிறான். இப்போ ஏழெட்டு மாதமாக திரவியம் காசு எதுவும் அனுப்பவில்லை. கேட்டால் “கொஞ்சம் பொறு அனுப்பிவிடுறன்.” என்று சொல்வான்.

“கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொள். பிரச் சனைப்பாத. உன்ற காசை கெதியாய் அனுப்பி விடுறன்.” என்று செல்வத்திடமும் சொல்லி யிருக்கிறான்.

“எனக்கு காசு தேவை. வட்டிக்காசை ஒழுங்காய் தந்தால் நான் ஏன் கேட்க வாறன்.” என்று செல்வம் வந்து நிற்கும்போது வாய் மூடி நிற்க வேண்டியிருக்கிறது.

அந்த இயலாமை எல்லாம் சேர்ந்துதான் திரவியத்தின் மீதான கோபத்தை அதிகரிக்க வைத்தது. பார்த்து சமாளித்துக்கொள் எண்டு சொன்னால் என்னத்த நான் சமாளிக்கிறது. நீங்களே வந்து எல்லாத்தையும் பாருங்கோ. என்னால ஏலாது என்று அவனிடம் சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கிறது.

சமீப காலமாக மனதுக்குள் ஏதோ ஒன்று உறுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறது. வர வர திரவியத்திலும் ஒரு மாற்றம் தெரிவது போன்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது. ஏனென்று தெரியவில்லை. அவனாக அழைத்து பேசுவது குறைந்துவிட்டது. அவன் கைபேசியில் அழைத் தாலும் வேலையில் நிற்கிறன். பிறகு கதைக் கிறன் என்பான். இரவு நேரம் பார்த்து எடுத்தால் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளில் நலம் விசாரிப்பான். பல மாதங்களாக காசும் அனுப்பு வதில்லை. கேட்டால் சமாளித்துக்கொள். கெதியாய் அனுப்பிவிடுறன் என்பான். முன்பு போல் அவன் இல்லை என்ற நினைப்பு மனதுக்குள் நெருடிக் கொண்டேயிருந்தது. வெளிநாட்டு வாழ்க்கை அவன் மனதை மாற்றி விட்டதா என்ற கலக்கம் எழுந்தது. அந்தப் பயத்தில் திரும்ப வந்திடுங்கோப்பா. இங்க ஏதும் தொழில் பார்க்கலாம் என்று சொல்லியும் பார்த்துவிட்டான்.

இப்போதுள்ள சூழலில் விமானப் பயணம் நடைபெறுவதில்லை என்பது தெரிந்ததுதான். ஆனால் அப்படி நடந்தால் கூட அவன் வருவானா

என்ற கேள்விதான் அவளை உலுப்பி எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. செல்வம் வந்து சத்தம் போட்டுப் போனபின் இந்த நாலு நாளாக பல தடவை அழைத்தும் திரவியம் எடுக்கவில்லை. திரும்ப அவள் அழைக்கவுமில்லை. அது வேறு கலக்கத்தை தந்து கொண்டிருந்தது.

வீட்டு முற்றத்தில் நின்று வீதியைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள் அன்பரசி. காலையிலிருந்து பொழிந்து தள்ளிய மழை மதியத்துக்கு மேல் நின்றிருந்தது. முற்றத்தில் நீர் அடித்துப் பாய்ந்த அடையாளம் வரி வரியாய் மிஞ்சியிருந்தது. முன்பென்றால் இந்த மழையையும் முற்றத்து ஈரலிப்பையும் நாள் முழுக்க ரசித்து நிற்பாள். வெள்ளிக் கம்பியாய் விழும் அடர்ந்த மழையை கண்கொட்டாமல் பார்த்து வியப்பாள். ஈர மண்ணிலிருந்து வரும் வாசனையை மூச்சை இழுத்து மனதுக்குள் நிரப்புவாள். இப்போதெல்லாம் கொட்டும் மழையையோ இதமாய் சிவிரக்க வைக்கும் குளிரையோ மண்ணின் வாசனையையோ கவனிக்கவே தோன்றுவதில்லை. ரசிக்கின்ற மனநிலை அவளை விட்டு வெகு தூரம் போய் விட்டது.

இப்போது முற்றம் கடந்து வாசலில் போய் நின்று வீதி நீளம் பார்த்தாள். அமுதன் மதியம் ஒரு மணிக்கு போனவன். இப்போது ஆறு மணிக்கு மேலாகிறது. இன்னும் காணோம். தன் சிநேகிதியிடம் புத்தகம் வாங்கி வருவதாக சொல்லிப்போன கயலையும் காணவில்லை. பொழுது பட்ட பிறகு வீடு திரும்பாவிட்டால் எத்தனை யோசனையும் பதட்டமும்.. தெரு வெங்கும் திரியும் ஆமிக்காரரை நினைத்து பயப்படுவதா... இல்லை பின்னாலேயே திரியும் சுதனை நினைத்து பதட்டப்படுவதா...

இந்தப் பிள்ளைகள் வெளியே போய் வரும் வரைக்கும் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு இருக்க வேண்டிக்கிடக்கு.

நேரம் ஆக ஆக கவலையும் கலக்கமும் பிடித்துக்கொண்டது.

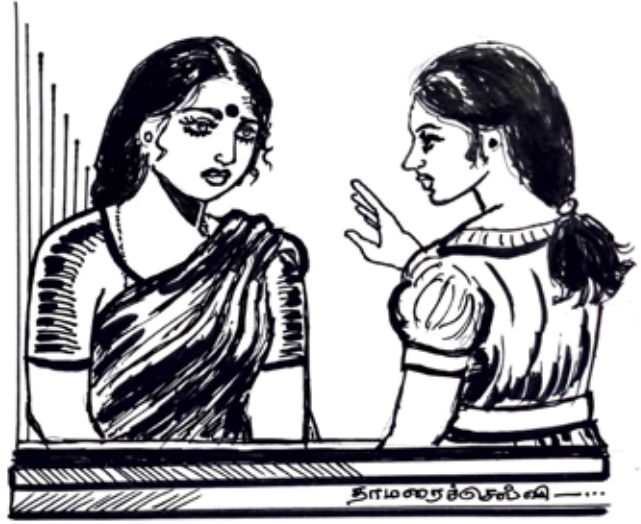
“என்ன பிள்ளை றோட்டில் நிற்கிறாய்.. ஆரைப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாய்.”

வீதியில் வந்த கடலைக்கார ஆச்சி நின்று கேட்டாள்.

“அமுதனை கடைக்கு விட்டனான். அது தானை.....”

ஆச்சி அவள் முன்பாக வந்தாள்.

“உவன் செல்வத்தினர் கடனை கொஞ்சம்

கெதியாய் குடுத்திடுங்கோ பிள்ளை. அங்க சந்தியில் நிண்டு தேவையில்லாமல் பேசிக் கொண்டு நிற்கிறான். உப்பிடிப்பட்ட ஆட்களிட கடன் வாங்கக்கூடாது மோனை. நீ ஒரு அப்பிராணி. வாய் திறந்து கதைக்க தெரியாதனி. அந்த இடம்தான் அவனை அப்பிடி பேச வைக்குது. திரவியத்தோட கதைச்சு கெதியாய் காசை அனுப்பச்சொல்லி கடனை குடுத்திடு பிள்ளை”

அவள் தலையை அசைக்க ஆச்சி மேலே நடந்து போனாள்.

இந்தக் காசால் எத்தனை பிரச்சனை... திரவியத்திடம் உறுதியாய் சொல்லிவிட வேணும். கையில் இல்லாவிட்டாலோ காசு குடுத்து வைச்ச ஆட்கள் தராட்டிலோ எங்காவது கடனென்றாலும் வாங்கி அனுப்பி விடச் சொல்லவேணும்.

அவள் மறுபடி முற்றத்தில் வந்து நின்றாள். வெளிச்சம் மறைந்து மெலிதாய் இருள் சூழத்தொடங்கியது. வயிற்றுக்குள் ஏதோ புரள்வது போலிருந்தது .

ஏன் இவ்வளவு நேரம் ஆகிறது.

அப்போது வாசல் கேற் திறந்து உள்ளே வந்த கயல் சைக்கிளை பொத்தென்று போட்டு விட்டு ஓடி வந்து அவளைக் கட்டிக்கொண்டு விம்மினாள். கயலின் கண்ணீர் அவள் தோள் சட்டையில் சூடாக பட்டது. பதறிப்போய்

“என்னடா... ஏன் அமுறாய்...” என்று உலுப்பினாள்.

“அவன் சுதன் நான் வரேக்க பின்னால வந்து கூப்பிடுறான். நான் தனக்கு ஓம் எண்டு சொல்லாட்டில் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு

போயிடுவானாம். திங்கட்கிழமை ஸ்கூல் தொடங்குது. நான் என்னெண்டு போய்வாறது. நான் போகமாட்டன். எனக்கு பயமாய் இருக்கம்மா.”

விம்மி வெடித்துக்கொண்டு அழும் கயலை கலக்கத்தோடு அணைத்துக்கொண்டாள்.

“அழாத. வீட்டுக்குள்ள வா. அப்பா இங்க நிண்டால் அவன் இப்பிடி செய்வானே.. இரு அப்பாவோட கதைப்பம்..”

கயலை வீட்டுக்குள் கூட்டி வந்தாள்.

இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் கேற் திறக்கும் சத்தமும் அம்மா... என்று கூப்பிடும் சத்தமும் கேட்டது. அன்பரசி வெளியே வந்து முற்றத்தில் நின்று பார்த்தாள். பாடசாலை அதிபரும் இரண்டு ஆசிரியர்களும் நின்றதைப் பார்த்ததும் திக்கென்றது. அவர்களின் பின்னால் இருட்டுக்குள் நிற்பது அமுதன் என்று புரிந்தது.

“கொஞ்ச நாளாவே அமுதன்ர போக்கு சரியில்லை. ஸ்கூலுக்கும் ஒழுங்காய் வாறேலை. ஆனா இரவில் கொஞ்ச பெடியளோட சேர்ந்து மதிலால ஏறி குதிச்சு உள்ள போயிருந்து குடிக்கிறவங்களாம். இண்டைக்கு ஒரு சேர் உள்ள போய் இவங்களை பிடிச்சிருக்கிறார். சொன்னா தாங்கமாட்டங்கள். கஞ்சா புகைச்சுக் கொண்டு இருந்திருக்கிறாங்கள்.”

தலையில் இடி விழுந்தது போல இருந்தது.

“ஐயோ...என்ன சேர் சொல்லுறீங்கள்.”

“உங்க எல்லா இடமும் அவங்கள் கஞ்சாவைக் கொண்டு வந்து பெடியளுக்குள்ள பரவ வைக்கிறாங்கள். இந்த பெடியளும் புத்தி இல்லாமல் நடக்குதுகள். பிடிபட்ட உடனும் இண்டைக்குத்தான் முதன்முதல் கஞ்சா வாங்கி வந்தது என்று சொல்லுறாங்கள். சரி. முதல் தடவை உங்கள் எல்லாருக்காகவும்

பார்க்கிறம். இனி இப்பிடி நடந்தது எண்டு அறிஞ்சால் பொலிசில் சொல்லி நடவடிக்கை எடுப்பம். பிறகு உங்களுக்குத்தான் அவமானம். புத்தியைச்சொல்லி கவனமாய் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ.”

அமுதனின் தோளைப்பிடித்து அவள் பக்கம் தள்ளி விட்டு திரும்பிப் போனார்கள்.

அடங்காத கோபத்தோடு அமுதனின் கையைப்பிடித்து தர தரவென்று வீட்டுக்குள் இழுத்து வந்தாள். தோளில் நாலு அடி போட்டு “எங்கயிருந்தா இந்தப் பழக்கம் பழகினி... உன்ர வயது என்ன.. செய்யிற வேலை என்ன.. இரு இரு.. அப்பா வந்தால்தான் எல்லாம் சரி வரும். சொல்லிக் கூப்பிடுறன் பார்.”

கோபத்தில் பேசி ஓய்ந்து முகம் பொத்தி அழத்தொடங்கினாள்.

அமுதன் எதுவும் பேசாமல் அறைக்குள் போனான். அவன் முகத்தில் இருந்த தீவிரம் அவளை பதற வைத்தது. எல்லாம் கை மீறிப் போகிறது.

விறுக்கென்று திரும்பினாள்.

“எங்க கயல் என்ர போன்”

கைபேசியைத் தேடினாள்.

“அங்க இருந்து அவன் உழைச்சது காணும். எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு வரச்சொல்லு.”

மாமிக்கும் நிலமையின் தீவிரம் புரிந்தது.

கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு திரவியத்துக்கு அழைப்பெடுத்தாள்.

இன்றைக்கு உறுதியாக சொல்லிவிட வேண்டும். இந்த பிரச்சனைகளை என்னால பார்க்கேலாது. உடன வாங்கோ என்று.

கதைக்க வேண்டிய வார்த்தைகள் மனதுக்குள் உருப்பெற்றது.

மணி அடித்துக்கொண்டேயிருந்தது. அவன் எடுக்கவில்லை. மீண்டும் அழைத்தாள். அதற்கும் பதில் இல்லை.

வேண்டுமென்றே தவிர்க்கிறானோ.....

கோபம் தலைக்குள் ஏறியது.

பத்து நிமிடம் பொறுத்து திரும்ப அழைத்தாள். எடுத்தாள்.

“என்ன அன்பு..”

“எத்தினை தரம் அடிக்கிறது. என்ன செய்யிறீங்கள்.”

“இல்லை அன்பு. சத்தத்தைக் கவனிக்கேலை.”

“ஏன் போனை வைச்சிட்டு எங்க போன் னீங்கள். ஏதும் விஷயம் கதைக்க எண்டு எடுத்தாலும் உங்களைப் பிடிக்க ஏலாமல் கிடக்கு.”

“ஏன் அன்பு அப்பிடிச் சொல்லுறாய். எனக்கு... நான்...”

அவன் குரலில் இருந்த தழு தழுப்பு அன்பரசியின் மனதை உறுத்தியது.

“என்னப்பா ஒரு மாதிரி கதைக்கிறீங்கள். குரல் சரியில்லை. ஏதும் சுகமில்லையே..”

“இல்லை அன்பு.”

“சொல்லுங்கோ.. ஏதும் பிரச்சனையே..”

மறு முனையிலிருந்து எந்த பேச்சும் இல்லை. அவள் பதட்டத்துடன்

“என்னப்பா பேசாமல் நிற்கிறீங்கள். ஏதும் பிரச்சனையே...சொல்லுங்கோ..”

“இங்க எல்லாமே பிரச்சனையாப் போச்சு.”

“ஏனப்பா..”

“நான் இங்க ஏழெட்டு மாதமாய் வேலையில் இல்லை அன்பு. யாரையோ தேடி பொலிஸ் வர தோட்ட முதலாளி பயத்தில என்னையும் வேலையில் வைச்சிருக்க ஏலாது எண்டு சொல்லிப் போட்டார். நானும் இப்ப வெளிக்கிட்டுத் திரிய ஏலாமல் தெரிஞ்ச பெடியளினர் றூமில் மாறி மாறி நிற்கிறன். எனக்கு கோர்ட்டாலயும் ரிஜக்ட் பண்ணிப் போட்டினம். கடைசி நம்பிக்கையும் போச்சு. நான் திரும்பி வாறதுக்கு ஐ எம் ஓ நிறுவனத்தில பதிஞ்சிருக்கிறன். பிளைட் ஓடத்தொடங்க ஏத்தி விட்டிருவாங்கள். இதெல்லாம் ஒரு வருஷமாய் நடக்கிற பிரச்சனை. உனக்கு சொன்னால் நீ யோசிப்பாய், கவலைப்படுவாய் எண்டு நான் சொல்லேலை. எனக்கு தலையே வெடிச்சிடும் போல இருக்கு.”

குரல் அடைக்க பேசினான்.

“சரி விடுங்கோப்பா. எல்லாம் கஷ்டகாலம்.”

“அதில்லை. நான் வெறுங்கையாய் வந்து என்ன செய்யிறது.”

“ஏன் இருக்கிற காசைக் கொண்டு வாங்கோ வன். ஆரிட்டயோ குடுத்து வைச்சிருக்கிறன் எண்டு சொன்னீங்கள்.”

“அதுவும் சிக்கலாப்போச்சு அன்பு. இரு பதாயிரம் டொலர் ரெண்டு பெடியளிட்ட குடுத்து சேர்த்தனான். ஒருத்தன் பத்தாயிரம் டொலரோட எங்கயோ மாறியிட்டான். அவனை தொடர்பு கொள்ள முடியாமல் கிடக்கு. மற்றவன் தந்திருப்பான். ஆனா அவனுக்குப் பிரச்சனை. குடிச்சிட்டு கார் ஓடி ஒரு ஆளில்

மோதியிட்டான். பொலிஸ் பிடிச்ச இப்ப உள்ளூக்க இருக்கிறான். வழக்கு நட்ட ஈடு எண்டு அவனுக்கு பெரும் தொகை செலவு. கையில் காசு இல்லை பிறகு தாறனடா எண்டு அழுகிறான். என்னை ஏத்தி அனுப்பினால் வெறும் கையோடதான் வரவேணும். நான் கஷ்டப்பட்டு உழைச்சதெல்லாம் போய் தொலைஞ்சிட்டுது. இலங்கை காசுக்கு முப்பது லட்சம் வரும் அன்பு. உன்னோட கதைச்சால் தாங்காமல் அழுதிடுவன் எண்டு பயந்துதான் நான் உனக்கு எடுக்கிறேலை. கையில் ஒரு சதமும் இல்லை. சாப்பிடுற சாப்பாடு கூட இந்த பெடியள் தாறதுதான். செத்திடலாம் போல இருக்கு அன்பு. நான் என்ன செய்ய...”

குரல் உடைந்து அழுதான்.

அன்பரசிக்கு தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. தாங்க முடியாத துயரோடு,

“அழாதேங்கோப்பா. எல்லாம் போகட்டும். நீங்கள் தைரியமாய் இருங்கோ. நாங்கள் இருக்கிறம் அப்பா. விசர்வேலை பார்த்திடாதேங்கோ.”

என்று கெஞ்சலாக சொன்னாள்.

அந்தப் பக்கம் திரவியம் தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு

“சரி அன்பு. நீ ஏன் எடுத்தனி. அம்மா கயல் அமுதன் எப்பிடி இருக்கினம். ஏதோ சொல்ல வந்தாய். அங்க ஏதும் பிரச்சனையே...”

அன்பரசிக்கு தொண்டை அடைத்து வார்த்தைகள் சிக்கிக்கொண்டு நின்றன.

ஒரு வினாடி நின்று நிதானித்தாள்.

“இங்க ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. அப்பிடி ஏதும் வந்தாலும் நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதேங்கோ. கவலைப்படாமல் இருங்கோப்பா.”

“சரி அன்பு. எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொள்ளு. சரி வைக்கட்டா..”

தொடர்பு நின்றுது.

கண் முட்டிய நீர் அப்படியே உறைந்து நின்றது.

அழுவதற்கு இப்போது அவகாசம் இல்லை. என்ன செய்யலாம்....என்ன செய்யலாம்.... எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு வழி இருக்கும். அதைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

அன்பரசி நிதானமாக யோசிக்கத் தொடங்கினாள்.

வெளியே நின்றுருந்த மழை பேரிரைச்சலுடன் கொட்டத் தொடங்கியது.

ஈழத்துத் தன்னுணர்ச்சிப்பாடல் முன்னோடிகள்

‘தமிழிலே தன்னுணர்ச்சிப்பாடல்கள்’ (1972) என்றொரு முக்கியமான விரிவான ஆய்வுக்கட்டுரையொன்றினை பேராசிரியர் க.கைலாசபதி எழுதியிருக்கிறார். அவரது தொகுப்பு நூல்கள் எவற்றிலும் இடம்பெறாத முக்கியமானதொரு கட்டுரை அதுவாகும். அக்கட்டுரையிலே அவர் தன்னுணர்ச்சிப்பாட்டுப் பற்றி எழுதியுள்ள பின்வரும் குறிப்பு - அதுவும் பாரதியாருக்கு நூற்றாண்டு நடக்கும் இவ்வேளையில் கவனத்துக்குரியது.

“தனிப்பட்ட ஒருவரது சொந்த அனுபவமும் மனுக்குலத்துக்குப் பொதுவான பிரச்சினையும் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும் பொழுது ஒன்றுக்கொன்று எதிர் எதிரானவையாகத் தோன்றக்கூடும். ஆனால் சொந்த விஷயமாகட்டும் பொது விஷயமாகட்டும் அது கவிஞனது அனுபவ வாயிலாக வெளிப்பட்டுக் கவிதை வடிவம் பெறும்போது தன்னுணர்ச்சிப்பாட்டு என்ற தகுதியை அடைந்து விடுகிறது - உதாரணமாக,

“காற்று வெளியடைக் கண்ணம்மா - நன்றன் காதலையண்ணக் களக்கள்ளேன்”

என்று தொடங்கும் காதல் பாட்டும்,

“வெடியு மண்டலத் தீபல தாளம்போட”

என்று தொடங்கும் விகவரூப தரிசனப் பாட்டும்

‘நெஞ்சு பொறுக்கு தில்லையே - இந்த நிலை கெட்ட...’ என்று தொடங்கும் சமுதாய நோக்குப் பாட்டும் பொருளடிப்படையிலே வேறுபாடுடையனவேனும் கவிஞனது உணர்ச்சியிற் கலந்தமையால் ஒன்றிய பாட்டுக்களாக இருக்கின்றன. இவை சிறந்த தன்னுணர்ச்சிப்பாடல்களாகும். ஆயினும் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் கவிஞர்கள் பலரும் பாடிய பாடல்கள் அனைத்தும் தன்னுணர்ச்சிப்பாடல்களல்ல ஆயினும் தன்னுணர்ச்சி என்னும் ரஸவாதத்தினால், அரசியல் சமுதாய விஷயங்களையும் உணர்ச்சிச் செறிவுள்ள இசைப் பாடல்களாகக் கியமையால் பாரதியார்

தமிழ்க் கவிதையுலகில் மாபெரும் மாற்றத்தை உண்டாக்கினார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

ஆங்கிலக் கல்வியின் பயனாக ‘லிரிக்’ தமிழ்க்கவிதையுலகில் முக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்படக்காரணமாயிருந்தது. எனினும் பாரதியும் அவர்வழிவந்த கவிஞர் சிலரும் அதனைத் தமிழ்ப்படுத்தி இசைத்தமிழுக்கும் இயற்றமிழுக்கும் நாடகத்தமிழுக்குமிருந்த வேறுபாட்டைக் குறைத்து இசைப்பாக்களை இயற்றமிழ் வடிவங்களாக்கி நவீன தமிழ்க் கவிதைக்கு வீறும் வேகமும் அளித்தனர்”

மேற்கூறிய பின்புலத்தில் ஈழத்தில் அத்தகைய கவிஞர்கள் எவரையாவது இனங்காண முடியுமா என்றொரு கேள்விக்கிடமுள்ளது. தனது சொந்த அனுபவம் என்ற அடிப்படையிலே எழுதிய முன்னோடியாக கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பையை இனங்காண முடிகிறது.

தான் காதலித்துத் திருமணம் செய்த தனது மனைவியை ஆசிரியத் தொழில் நிமித்தம் பிரிந்திருந்த வேளையில் (1938இல்) நினைவு கூர்ந்து பாடிய பாடலின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

**“மென்மீர்க் குதலைக் கள்மொழியே
மெவுங்குயில் பாடிசை மொல்டயே
வன்னக் குருளை லுழ்நுதலே
வாள்தொ லொள்தும் வன் கண்ணை
பொன்னிற் கழகை புனர் மார்வே
போலும் கொங்கன் முகன் முலையே
அன்னப் பறவைச் சொன்னடையே
அழகன் னுருவைக் கண்டனையே**

**காமர் தவழும் சீறடியே
கருவண் டலரும் நுங்குமுலே
நாமக ளுறையும் செம்மலரே
நள்ளாங் கொண்டவை மென்மீட்டையே
காமன் புகழும் கருவீழியே
கருயின் வல்லிற் றொடு புவே
ஏமஞ்சாரா வரு குமுலைக்
கண்டால் வந்தவ ளுணரையீரே”**

(காதல் மனைவி 1942இல் மரணித்த போது எழுதப்பட்ட பாடற்பகுதி விரிவஞ்சித் தரப்பட வில்லை)

**பேராசிரியர்
செ. யோகராசா**

அதே வேளையில் தன்னுணர்ச்சியோடு சமுதாயத்தில் பெண்கள் நிலை பற்றியும் கலந்து பாடிய முன்னோடி யாராகவிருக்கலாம் என்று நோக்கும்போது சென்ற நூற்றாண்டின் (19) பிற்பகுதிக்குச் செல்ல வேண்டியுள்ளது.

‘தத்தைவிடு தூது’ (1892) பாடிய தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையே அவராகின்றார். சிறு பராயந் தொட்டுப் பழகி வந்தவளை அவளது பெற்றோரது தடை காரணமாக மனைவியாக அடைய முடியாத துயரமான தனது மன நிலையையும் சமூக நிலையையும் அவர் பாடியதே மேற்குறிப்பிட்ட தூதுப் பிரபந்தமாகும். இப்பிரபந்தத்தின் நோக்கையும் போக்கையும் அறிவதற்குப் பின்வரும் பாடல் களும் நன்குதவும்

**பன்னிருயாண் டவளோடு
பயின்றிருந்து மக்காலங்
கன்னீழக நோக்கவீடார்
கதவடைத்தார் கருணையீலார்
என்னரு கண்மணியா
எனனக்குரிய என்னிருந்தேன்.
என்னே மென தெண்ண
மன்று பட்ட வாறந்தோ**

என்னால் இது ?

**நீவிர் உறுஞ்சியெடுத்த பால்
விசமல்லவே அமிர்தம் தானே
அப்படி இருக்க எப்படி
வாயும் கோணி
முதுகும் கூனி
தேய்ந்த பின்னால்
நகரவும் அஞ்சி
மூன்றாம் கால்
முளைத்த பின்
ஓடென்கின்றீர் வாசலைக் காட்டி
கூசாமலே கொடுஞ்சொற் கூறி..**

– மனோகர் ஜெகதீஸ்வரன் (கொழும்பு)

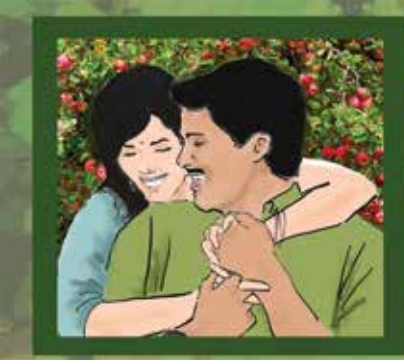
ஏதலனா யிங்கே

**இரங்குவன் யான் பைங்களையே (5)
கூட்டிற் பசுங்களையோ
கோதையரை மெய்பொழுதும்
வீட்டி லடைத்து வைக்கும்
வீரகலருக் கியாதுரைப்போம்
முட்டித் தறந் தெடுக்கும்
மொருளாகக் கருநளரோ
கேட்டார் நகைப்பதுவுங்
கேட்டிலரோ பைங்களையே
கஞ்சகவாய்ப் பைந்தொடியோ
கன்றத்தாய் பசுங்களையே !**

“கூர்ந்து ஆராயும் பொழுது சுப்பிரமணிய பாரதியார் தத்தை விடு தூதுப் பிரபந்தத்தைப் படித்திருக்கலாம் என்றே தோன்றுகிறது... அதனைப் பெரும்பாலும் படித்திருப்பார் என்பதற்கு ஆங்காங்கு சில சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.. தத்தைவிடு தூது நூலில் வரும் சில சொற்றொடர்களின் எதிரொலியைப் பாரதி வாக்கிற் கேட்கலாம். எனினும் இது தனியே ஆராய வேண்டியது. தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்த பலவிதமான கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் ஓய்விலா ஊக்க உணர்ச்சியுடன் வாசித்த பாரதி இந்நூலைப் படித்திருப்பார் என்று துணிதல் தவறாகாது” என்பது இப்பிரபந்தம் தொடர்பாக க.கைலாசபதி அவர்களின் கருத்தாகும்! (கைலாசபதியின் துணிதலை மேலும் வலுப் படுத்தும் வகையிலே இக்கட்டுரையாளர் இன்னொரு சான்றினை இனங்கண்டு ஏலவே இன்னொரு கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை பணிபுரிந்த அதே காலேஜ் தமிழ்ச்சங்கத்திற்கு பின்னொரு தடவை பாரதி சென்று உரையாற்றியிருக்கிறான் என்பதே அச்சான்றாகும்)

ஆக, சவிஞர் காதர் அப்துல் காதிரு லெப்பை தனது பாடலில் தன்னுணர்ச்சியை மட்டும் வெளிப்படுத்த, தி. த சரவணமுத்துப்பிள்ளை தன்னுணர்ச்சியோடு சமூக நிலையையும் வெளிப்படுத்திய நிலையிலே சமூக நிலையை மட்டும் வெளிப்படுத்திய கவிஞர் யாராக விருக்கலாம் என்றொரு கேள்வி எழுகிற தல்லவா? மஹாகவியின் கண்மணியாளர் காதை’ யிலும் அவரது பா நாடகங்களில் வரு கின்ற பாடல்களிலும் அவற்றைச் சிறப்பாகக் கண்டுகொள்ள முடியும் என்பது அதற்குரிய விடையாகிறது என்பதில் தவறில்லை!

○ ○ ○

தாடிண்பறவை

அச்செய்தி பூங்குழலி காதினில் விழுக்கையில், நெஞ்சரைக்கூட்டுக்குள் அமிலத்துளி இறங்குவதைப் போலிருந்தது. அவள் ஓடிச்சென்று அவளது அப்பனை எழுப்பினாள். அவரோ நிறை மது மயக்கத்தில், எழுப்பிய கையைத் தட்டிவிட்டபடி, போர்வையை இன்னும் தலை வரைக்குமாக இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு தூங்குபவராக இருந்தார்.

அவளுக்குத் தெருவை எழுப்புவதைத் தவிர வேறு வழி தெரிந்திருக்கவில்லை. நடுநிசி நேரம். மச்ச இருட்டு. கூகை, சாத்தான் சொல்லும் செய்திக்கு 'இம்' போடுவதைப் போல முணங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதைக் கேட்கையில், நிணநீர் உறைவதைப் போலிருந்தது. இந்தக் கூகையைப் பிடித்து யாரேனும் கூண்டில் அடையுங்களேன். அதை நெருப்பில் காட்டி, கழுத்தைப் பிடித்துக் கொல்லுங்களேன் என மனதிற்குள் சபித்தவளாய், தெருவிற்குள் ஓடினாள். யார் வீட்டுக் கதவைத் தட்டுவது...? என்ன சொல்லி அவர்களை எழுப்புவது? என்ற தவிப்பும், இதயத் துடிப்பும் அவர்களுக்குப் புரியுமா? எந்த வீட்டிலும் விளக்கு எரியவில்லை, யார் வீட்டிலும் முனங்கல் சத்தமோ, கிசுகிசுப்போ கேட்கவில்லை. அத்தெருவை பற்களால் சபித்துக் கடித்தவளுக்கு முச்சந்தியில் நின்றுகொண்டு, ஒரு பேயைப் போல, பூதம்போல 'ஆ...ஓ...அய்யோ...' என ஒரு பெருங்குரலெடுத்து அழவேண்டும் போலிருந்தது.

அவள் அரவிந்தன் வீட்டை நோக்கி ஓட கால்களை எடுத்தாள். துரத்திப்பிடிக்கும் தூரத்திலா அவன் வீடு இருக்கிறதா? அவளது காலே அவள் காலைப் பின்னியது. விடியும் வரைக்குமாக காத்திருக்கலாமென நினைத்தாள். அவள் நினைத்தென்ன, மனம்போன போக்கில் அவளது கால்கள் பாய்ந்தன.

தாரச்சாலை வழியே, காடு, கழனியைச் சுற்றி எப்பொழுது அவளது வீட்டைச் சென்றடைவது? குறுக்குவழியொன்று நினைவுக்கு வந்தது. வேலிக்கருவைகள், சப்பாத்தி, எருக்கு முளைத்த கடும்குறுங்காடு. அதைக் கடந்தால் குறுக்கே ஓடும் காட்டாற்று மணல்வெளி. அதைத்தாண்டி ஓடுவதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.

அவள் அத்தனை வேகமாக கால்கள் எடுத்து வைத்து நடந்தாள். அவள் நடந்த வேகத்திற்கு அவளுக்கும் எதிர்த்திசையில், வீசிக்கொண்டிருந்த காற்று அவளது ஆடையை பின்பக்கம் நின்று, இழக்கவும், கூந்தலுக்குள் விரல்களை நுழைத்து பின்னலைக் கலைக்கவும் இருந்தது. இருவரும் காதல் புரிந்த காலத்தில், அவன் செய்த வினைகளைப் வேடிக்கை பார்த்த காற்றின் வேலைதான் இதுவெனப் புரிந்துகொண்ட அவள், அக்காற்றின் செய்கையை, இச்சீ...என சபித்தவளாய், காட்டைக் கடந்து, பாலையொத்த ஆற்றுமணலில் கடந்தவளாக இருந்தாள்.

ஜம்மு மலைப்பீரதேசம்

அண்டனூர் சரா

கையில் இன்சாஸ் தூப்பாக்கி, மடியில் தோட்டாக்கள் நிரப்பப்பட்ட மேக்ஜின், என நின்றவன்தான் இந்த அரவிந்தன். இப்பொழுது அவன் சிப்பாயோ, படையாளனோ, ஜவானோ அல்ல. ஜெசிஓ, ஜூனியர் கமிசன் ஆபிசர். காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கில் சிராய்ச்சியையொட்டி, பனி சிகரம், பனி மரம், பனி மனிதர்கள்,...என பனியும் பனிசார்ந்த நிமித்தத்தில் அவனுக்கான பணி. எந்நேரத்திலும் மரணம் நிகழும்? யார் மனித வெடிகுண்டாக மாறுவர்? எதிரி யார், நண்பன் யார்? தனக்கு முன் நிற்பவன் இந்நிலத்தின் மைந்தனா, இல்லை ஊடுருவாளனா? எதையும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவோ, பிரித்துப்பார்க்கவோ

முடியாத அகடும், முகடும், பள்ளத்தாக்கும் கொண்ட பணி அவனுடையது.

எப்பொழுதும் அவனுக்கு மரணம் நிகழலாம் என்பதைப் போல அவனுக்குத் தொலைத்தொடர்பு சமிக்ஞை கிடைத்துவிடுவதில்லை. அப்படியே கிடைத்தாலும் இராணுவ முகாம் அவனுக்குக் கொடுத்துவிடுவதில்லை. இரு வாரத்திற்கு ஒரு நாள் வீடு, உறவினருடன் பேச வாய்ப்புக் கிடைக்கும். அப்படியாக அன்றைய தினம் கிடைத்திருந்த வாய்ப்பைக் கொண்டு பூங்குழலி யிடம் பேசியிருந்தான்.

அவன் அதிகாரியானதன் பிறகு, அவன் பூங்குழலிக்கு விடுக்கும் முதல் அழைப்பு இது. 'நீ முன்னே மாதிரி பேச மாட்டியோனு நினைச்சிட்டேன் அரவிந்த்' என்பதாகத் தொடங்கிய உரையாடல், கல்லூரி கால நினைவுகளை வட்டம்கட்டி, வலம் வருவதாக இருந்தன. வார்த்தைக்கு வார்த்தை குழலி என உச்சரிப்பவனாக இருந்தான். 'ப்ளீஸ் குழலி, நம்புப்பா குழலி, சத்தியமா குழலி, ஆமாம் குழலி..' இப்படியாகத்தான் பேச்சின் போக்கு இருந்தது.

அவள் பெயர் பூங்குழலி என்றாலும், காதல் நட்பாக இருந்த காலத்தில் குழலி என்றே அழைக்கத் தொடங்கியிருந்தான். அதுவே அவனுக்கான அவளது பெயராகியிருந்தது.

'உன்கிட்ட பேசிக்கிட்டே இருக்கணும் போலிருக்கு குழலி. வள்ளுவன் சொல்வான் இல்லையா, ஒரு பார்வை நோய், இன்னொரு பார்வை அந்நோய்க்கு மருந்தென. வள்ளுவனுக்குப் பார்வை, எனக்கு உன் குரல்' என்றான். இடையிடையே முத்தம் கொடுத்தான். அவளது முத்தச்சத்தம் அவளது காது மடல்களைச் செல்லமாகக் கடிப்பதைப் போலிருந்தது.

'இப்ப நான் எங்கே உட்கார்ந்து பேசிக் கிட்டிருக்கேன் தெரியுமா குழலி?'

'எங்கே ?'

'உன்னோட இதயத்தில்'

இப்படிதான்! சில நேரம், அவளை அவன் திக்குமுக்காட செய்துவிடுவான்.

'உண்மையச் சொல்லு, எங்கே உட்கார்ந்து பேசுறே?'

'பங்கர், காப்பகழி. அதற்குள்ளே ஒரு திட்டு. அதில உட்கார்ந்திருக்கேன்.'

'குளிரலையா?'

'குளிர் நடுக்கத்தைத் தணிக்கத்தானே உன்கிட்ட பேசுறேன்..'

அவளது வெட்கத்துடன் கூடிய சிணுங்கல், அவனுக்குக் கேட்டது.

'அரவிந்த், உன்னைப் பார்க்கணும் போலிருக்கு..'

'நீ, என் முன்னேதானே நிற்கிறாய்?'

'அய்யோ, என்னடா சொல்கிறாய் அரவிந்த்?'

'என் பங்கருக்கும் வெளியே ஒரு ஆப்பிள் மரம் நிற்கிறது. நான் தினமும் உரையாடுவது அதன் கூடதான். எனக்கு இங்கே நீ, இந்த மரம்தான்'

'என் அளவுக்கு அந்த மரம் அழகா?'

'உன்னை விடவும் அழகு'

'படுவா, வையடா போனை' பொய்யாகக் கோபித்துக்கொண்டான் பூங்குழலி.

'நீ அழகுதான் குழலி, ஆனால்..' அவன் மேலும் பேசமுடியாமல் இழுத்தான்.

'என்ன ஆனால்?'

'இரவில் நீ பேரழகு ...'

'அப்ப பகலில் யாரடா அழகு? அவனிடம் அவன் சண்டைக்கு நின்றான்.'

'ஆப்பிள், அது காய்த்துத் தொங்கும் மரம், மரத்தை போர்வையைப் போல முடியிருக்கும் பனி, அந்தப் பனியைக் கொத்திக்கொத்தி விழுங்கும் நீலநிறப் பறவை,..'

அவள் 'உம்' போடாமல் வெறுமென இருந்தாள். 'நீ என்னோட காதல ஏத்துக் கிட்ட மறுநாளு உனக்கு கொலுசு வாங்கிக் கொடுத்தேனே, ஞாபகமிருக்கா குழலி?'

'அதைத்தானே இன்னும் அணிஞ்சிருக்கேன்'

'அந்த வெள்ளியை விடவும் பனி போர்த்திய காஷ்மீர் அழகு. பகல்ல அதோட அழகைப் பார்க்க, நம் நான்கு கண்களும் போதாது. ஆப்பிள், ஆப்பிள் மரத்தைச் சுற்றி நிற்கும் சினார் மரங்கள், அதன் இதய வடிவம், ரோஜா கூட்டம், ரிலிப் மலர்கள், அதைச் சுற்றி வட்டமிடும் தேனீக்கள், அப்பப்பா..'

'அய்யோ, போதும். அதைப் பார்த்து மயங்கி, என்னை மறந்திடாதே. என் அப்பா கொண்டுவந்த அத்தனை மாப்பிளைகளையும் உன்னை நம்பி பிடிக்கவில்லையெனச் சொல்லிட்டேன்..'

'குழலி, இன்னுமா என் மீது உனக்கு சந்தேகம் வருகிறது. என் உடல் உன் இதயத்தால் ஆனதடி..'

அவளது பெருமூச்சு அவளது பனி நடுக்கத்தைத் தணிப்பதைப் போலிருந்தது.

'குழலி, இது நடந்து ஐந்தாறு மாதமிருக்கும்.

நான் ஜம்முவில் ஜவானாக, துப்பாக்கி, தோட்டா, தொலைநோக்கிக் கருவியென நின்று கொண்டிருந்தேன். அன்றைய தினம் நல்ல பசி. ஆர்மட்ரெஜிமண்டினர் வருவார்களா, பீரங்கி, துப்பாக்கி ஏத்தியபடி டாட்ரா வண்டிகள் வருமா எனக் காத்திருந்தேன். எனக்கான மதிய உணவு அதில்தான் வரும். மணி இரண்டைத் தாண்டியும் வண்டி வருவதாக இல்லை.

‘பின்னே?’

‘தப்படி தூரத்தில் ஒரு ஆப்பிள் மரமிருந்தது. அதை நோக்கி நடந்து நிமிர்ந்து பார்த்தேன். தலைக்கும் மேல் ஆப்பிள். எம்பித் தலையை நீட்டி, கடிக்கலாமென வாயைத் திறந்தேன். ஆப்பிளில் மெழுகியிருந்த பனி, அதோட மணம், நிறம், எப்படியிருந்தது தெரியுமா’

‘எப்படியடா இருந்தது?’

‘ஒரு நாள் காலேஜ் கேண்டின்ல ஒரு ஐஸ் கீரிமை வாங்கி, நுனி நாக்கால் சுவைத்து, என்னிடம் நீட்டினாய். அதை வாங்கிய நான், அதே இடத்தில் சுவைத்து, தேவாமிர்தமாதிரி இருக்கெனச் சொன்னேன்’

‘இம், இம் ரூபகமிருக்கிறது அரவிந்த் ...’

‘அப்ப உன் கன்னம் எப்படி இருந்தது, தெரியுமா?’

‘எப்படி இருந்தது?’

‘இந்த ஆப்பிளைப் போலிருந்தது! பூங்குழலியால் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை.

‘என்ன குழலி அமைதியாகிவிட்டாய்’

‘சரி அரவிந்த், அந்த ஆப்பிளை என்ன செய்தாய்?’

‘ஒரு நாள் கராத்தே கிளாஸு கட் அடிச்சிட்டு என் கூட ஜாக்கிங் வந்தாய்’

‘ஆமாம்..’

‘இருவரும் முருகன் கோயிலைத்தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது உன்னுடைய சூ நாடா அவிழ்ந்துவிட்டது. ஒரு நிமிஷம் அரவிந்த்னு சொல்லி, ஒரு பக்கமா உட்கார்ந்து, காலை நீட்டி, நாடாவைக் கட்டினாய். நான் ஓடி வந்து குனிந்து பார்த்தேன். உன் கூந்தலில் மரிக்கொழுந்து வாசனை. உன்னோட கூந்தல் நோக்கி என்னோட நாசியைக் கொண்டு வந்தேன். அப்பொழுது நீ நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாய். நான் உன் கண்களைப் பார்த்தேன். நீ மெல்ல நிமிர், உன்னோட கன்னம் என்னோட உதடுக்கு வந்தது. வெட்கம் வடிந்துபோயிருந்த உன்னோட கன்னத்தை என்னோட உதடுக்குக் கொடுத்தாய். உன் மீது வீசிய வாசனையை உள்வாங்கி உன் கன்னத்தை, ஒரு கடி

கடித்தேன். வலி பொறுக்க முடியாமல் நீ சினுங்கினாய். அந்த சினுங்கல் சத்தம்தான் நான் கடித்த ஆப்பிலோட சத்தம்...’

○ ○ ○

பூங்குழலி, அரவிந்தனின் ஊரை நெருங்க யிருந்தாள். அவனுக்காக ஊர் விழித்திருக்கும், வீடுதோறும் விளக்குகள் எரியும். திண்ணையில், முற்றத்தில், பொதுத்திடலில், மரத்தடியிலென, ஊர்க்காரர்கள் கூடி, அரவிந்தன் குறித்து பேசவும், சோகத்தில் மூழ்கவுமாக இருப்பார்கள் என நினைத்தபடி அவள் ஊரைத் தொட்டிருந்தாள். அவள் ஊருக்குள் நுழைகையில், கிழக்கு அவளது கண்களைப் போல விடிந்திருந்தது.

இதற்கு முன் அவள் இந்த ஊருக்கு வந்தவளில்லை. அரவிந்தன் அவ்வபோது பேச்சுக்கிடையில் சொல்லும் அடையாளத்தை வைத்தே வந்தடைந்திருந்தாள். இதோ, அவர் சொன்ன புங்கை மரம். இந்த மரத்தில் நின்னபடிதான் உன்னிடம் பேசிக்கிட்டிருக்கிறேனென ஒரு நாள் சொன்னான். ‘குழலி, உன்னை நினைத்தபடி, என் வீட்டு வேப்பில்லையை மென்றால் இனிக்குதடி’ என்றிருந்தான். அவன் சொன்ன வேப்பமரம் இதுதான்.

‘பூங்குழலி’ பின்னால் அவளை யாரோ அழைப்பதைப் போலிருந்தது. நின்று திரும்பி முச்சுவாங்கினாள்.

‘யாரது?’

‘நான்தான், செல்வி’

‘செல்வி?’

‘ஆமாம், உன் கல்லூரித் தோழியடி நான். உனக்கும் அரவிந்தனுக்கும் காதல் தூதுவனாக இருந்த என்னையே மறந்துவிட்டாயே, இந்த ஊரில்தான் நான் திருமணம் முடிக்கப் பட்டிருக்கேன்...’

புங்குமுலியால் நம்ப முடியவில்லை. அவளைக் கட்டி அணைத்து, ஆரத்தமுவினாள். 'நீ இந்நேரத்திற்கு எப்படியும் வந்து விடுவாயென நினைத்தே இருந்தேன். காரணம், நீ அரவிந்தன் மீது கொண்ட காதல் அப்படியடி...'

'அரவிந்தனின் வீடு?'

'அதோ, விடிவிளக்கு எரிகிறதே, அதுதான்' அவனது வீடும், வாசலும், தெருவும் அத்தனை அமைதியாக இருந்தது. அதைப் பார்க்க அவளுக்குள் கோபம் மூண்டது. 'என்ன கொடுமை இது. அவனுக்காக ஒருத்தர்க்கூட இந்த ஊரில் விழித்திருக்கவில்லையே, அவன் இந்த நாட்டுக்காக, குண்டடிப்பட்டு குற்றுயிரும் குலைஉயிருமாகக் கிடக்கிறான். ஆனால் இவர்கள், விடிந்தும் குறட்டையில் இருக்கிறார்களே..'

'இவ்வளவு நேரம், இந்த ஊரே அவனுக்காக கண் விழித்திருந்து, இப்பதான் கண் அமர்ந்தது..' 'என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லு செல்வி. இந்த ஊரையும், குடியையும், நினைத்து பெரும் ஓலமெடுத்து கத்த வேண்டும் போலிருக்கிறது..' என்றவள் அங்கே நின்றபடியே, அரவிந்தன் வீட்டைப் பார்த்தபடி, கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

புங்குமுலி அளவிற்கு, செல்வியும் துயருற்றிருந்தாள். தான் தோழியாகவும், தூதுவளாகவும் இருந்த இந்தக் காதல் ஜோடிக்கு ஏதேனும் நடந்து, அப்பழியை தான் சமக்கப்போகிறேனோ, என்கிற கவலை அவளை அரித்தது. அதற்காக அவள் நேற்றிரவு, ஊர்க்குளத்தில் குளித்து, தண்ணீர் சொட்ட, காளிகோவிலை மூன்று சுற்று வலம் வந்ததை புங்குமுலியிடம் சொன்னாள். அவளைத் தேற்றினாள் புங்குமுலி. 'நீ ஒன்றும் கவலைப் படாதே. உன் தூது ஒரு நாளும் வீண் என்றாகி விடாது. அரவிந்தன் எனக்காக, விரைவில் வரத்தான் போகிறான். என் காதல் நோயை அவன் கூடிய விரைவில் தணிப்பான்..' என்றவள், அவன் இந்நிலைக்கு ஆளானதற்கு காரணம் நான்தான், என்பதை மனதிற்குள் நினைக்கவும், அதை நினைத்து புழுங்கவும் செய்தாள்.

○ ○ ○

எல்லைக்குள் ஊடுருவல், என்கிற சமிக்ஞை இராணுவத்திற்கு கிடைத்திருந்தது. விடுப் பிலும், வார ஓய்விலுமிருந்தவர்கள் அவசரமாகக் கூட்டுப்படைத் தளத்திற்கு அழைக்கப்பட்டார்கள்.

முதல்நாள் இரவு நீண்ட நேரம் குழலியுடன் பேசி, அவள் குறித்த நினைவால் தூக்கமிழந்திருந்தவனுக்கு, விடிகாலையில்ல்தான்

தூக்கமே வந்தது. இராணுவ கூடார அறைக்கதவு வேகமாகத் தட்டப்படுகையில், பாதி தூக்கத்துடன் எழுந்து, 'யார்?' எனக் கேட்டான். சுப்ராஜி என தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டவன், அடுத்த அறையில் தங்கியிருக்கும் சிப்பாயாக இருந்தான்.

'பாஸ் வேர்டு'

'காப்பர்சிங்'

அரவிந்தன் கண்களைத் தேய்த்துக் கொண்டு எழுந்து, உட்தாழ்பாளைத் திறந்து, சுப்ராஜி அறைக்குள் நுழைந்ததும், உட்தாழ்ப்பாளிட்டான். அவன் அத்தனை வேகமாகத் திறந்து சாத்துவதற்குள் பெரும் பனிமூட்டம் அந்த அறையை பெரும் ஆயுதம் கொண்டு தாக்குவதைப் போலிருந்தது.

'எல்லைக்குள் ஊடுருவலாம்..'

தினம் தினம் கேட்கும் செய்திதான் அது. அன்றைய தினம் கேட்கையில், அத்தனை அருவருப்பாக இருந்தது. என்ன வாழ்க்கையடா இது, கைகளைத் தேய்த்து கண்களுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துக்கொண்டான்.

'காஷ்மீர் பூமிக்கு விடிவு காலமென ஒன்று கிடையாதா? தலையில் உடுத்தியிருந்த பனிக்குல்லாவைக் கழட்டியபடி கேட்டான்.

'அரவிந்த், எழுந்து, சன்னல் வழியே பார். வெள்ளி மலை, பச்சைப்பச்சை, வானமே கடலாக, சுத்தமான காற்று, பனிபெய்யும் ஓசை,... இவ்வளவும் கொண்ட காஷ்மீர் யாருக்குத்தான் பிடிக்காது..'

வெள்ளி என்றதும், அரவிந்தனுக்கு நேற்றிரவு குழலியுடன் பேசிய வெள்ளி கொலுசு நினைவுக்கு வந்தது. அவன் சன்னல் வழியே வெளியைப் பார்த்தான். வெள்ளி மலை, பனிமரங்கள், மந்தையாக மேயும் நீல ஆடுகள், காட்டெருமை, கறுப்பு, நீல, சிவப்பு கழுத்து நாரைகள்...

ஒரு திட்டில் தொலைநோக்கி தொங்கிக் கிடந்தது. அதன் வழியே டியாக்கி கிராமத்தைப் பார்த்தான். குன்றுகளின் மீது சிகரம் வைத்தாற்போன்ற வீடு, வீடு, வீடுகள். ஒரு வீட்டின் சுவரில் புதிதாக எழுதித் தொங்கிக் கிடந்ததை வில்லையால் பெரிதுபடுத்திப் பார்த்தான். 'இந்தியர்களே, எங்கள் பூமியை விட்டு வெளியேறுங்கள்' என எழுதப்பட்டிருந்தது.

'நாமெல்லாம் பாவப்பட்ட ஜென்மங்கள் தான்..'

'எப்படி சொல்கிறாய் அரவிந்த்?'

'பின்னே, நம்மால் ஒரு நாளேனும்

நிம்மதியாகத் தூங்க முடிகிறதா, காஷ்மீரிகள் நம்மை எதிரியாகப் பார்க்கிறார்கள். நாம், ஒவ்வொரு காஷ்மீரியையும், தீவிரவாதியோ வெனப் பார்க்கிறோம். இங்கு நமக்கு யார் எதிரி, யார் நண்பன் சொல்லும்?. இங்கே நீயும் நானும் கூட பாஸ்வேர்டு மூலமே நண்பனாக இருக்கிறோம். அதை மறந்துவிட்டால், நீ என்னைச் சுடுவாய், நான் உன்னைச் சுடுவேன்..’ பேசிக்கொண்டே, அவன் அத்தனை வேகமாகக் கிளம்பினான். இராணுவ உடை, சொட்டர், கவசம், சூ,.. இத்தயாதிகள். அவனுக்கான அன்றைய பணி, எல்லையோர ஜவான்களை மேற்பார்வை செய்வதாக இருந்தது.

தீவிரவாதிகள் ஊடுருவும் காலத்தில், நடந்து எங்கேயும் பயணம் செய்யக் கூடாது. ரோந்து, டேங்கர் வண்டிகள் இயக்கக் கூடிய தரைத்தளம் அல்ல அது. ஒற்றையடிப் பாதை. குன்றுகளின் கூடுவாயிடத்தில் ஓடிக்கிடக்கும் ஒற்றையடிப் பாதையின் வழியேதான் அவன் பயணிக்க வேண்டும். அவன் பயணம் செய்வதற்கு, இராணுவத்திற்குச் சொந்தமான கழுதை கொடுக்கப்பட்டது. அதில் ஏறி பயணித்தபடி, அரவிந்தன் அன்றைய பணியைத் தொடங்கியிருந்தான்.

அவனிடம் தொலைநோக்கி கருவி, ஒரு துப்பாக்கி, தோட்டாக்கள் நிரப்பப்பட்ட பை, தலைக்கவசம், எறிகுண்டு, தூரத்தில் நின்றபடி எச்சரிக்கை செய்யும் கைக்கு அடக்கமான ஒலிபெருக்கி, சிற்றுண்டி, மாத்திரை,.. எல்லாம் இருக்கிறதாவென ஒரு முறைக்கு இருமுறை பார்த்ததன் பிறகே அன்றைய ரோந்துப் பணியைத் தொடங்கினான். ஆனால், எதோ வொன்றை மறந்து செல்வதைப் போன்ற உணர்வு அவனை அரிப்பதாக இருந்தது.

அவனைச் சுற்றிலும் தெரிந்த பனிமலையைப் பார்க்கையில், குழலிக்கு தான் வாங்கிக் கொடுத்த கொலுசும், ஆப்பிள் மரத்தைப் பார்க்கையில், குழலியும் நினைவுக்கு வந்தாள். அவனால் குழலியை நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. நாளை விடுப்பு என்றேன். அப்படியானால், விடிந்ததும் திரும்பவும் என்னை அழையடா, என்றிருந்தாள். என் அழைப்புக்காக இன்று அவள் காத்திருக்கவே செய்வாள். அதை நினைக்கையில் அவனது கண்கள் கலங்குறச் செய்தன.

இரு குன்றுகள் கூடுவாயிடத்தில், ஒரு சிப்பாய் நீண்ட துப்பாக்கியுடன் நின்று

கொண்டிருந்தான். துப்பாக்கியை அவன், மார்போடும் வயிற்றோடும் அணைத்தபடி, விடைத்து நிற்பவனாக இருந்தான். துப்பாக்கியின் முனை தலைக்கு மேலாக நட்டுண்டு நீண்டு நின்றது. அதைப் பார்க்கையில், தான் சிப்பாயாக பணியாற்றிய காலமும், குழலியின் கன்னமென ஆப்பிளைக் கடித்தத் தருணமும் நினைவுக்கு வந்தன.

கழுதையிலிருந்து இறங்கிய அவன், தானொரு அதிகாரி என்பவனாக அத்தனை மிடுக்காக அவனை நோக்கி நடந்தான். வாரவாரம் ஒருவரையொருவர் பார்க்கவும், இராணுவ வணக்கம் வைத்துக்கொள்பவர்கள் தான் இருவரும் அன்றைய தினமும் சிப்பாய், அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அதிகாரிக்கு மரியாதை செய்வதற்கு முன், அவர் அதிகாரிதானா, இல்லை அதிகாரியைப் போலிருக்கும் ஊடுருவாளனா எனத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தேவை சிப்பாய்க்கு இருந்தது. அவரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த அதிகாரிக் குக் கேட்கும்படியாக, ‘தாம்’ என உரக்கக் கத்தினான். அக்குரலைக் கேட்டதும், அரவிந்தன் அதே இடத்தில் நின்றான்.

‘கோன் கி காத் அப்பர் கார்’

அதிகாரியாகவே இருந்தாலும், சிப்பாய் உத்தரவுக்கு அடிபணிந்தேயாக வேண்டும். அரவிந்தன் கையில் வைத்திருந்த துப்பாக்கியைக் கீழே வைத்துவிட்டு இரு கைகளையும் உயரே தூக்கினான்.

‘ஆஜ் கா பாஸ்வேர்டு கியா கி?’

அக்கேள்வி அவனிடம் பதிலில்லை. அன்றைய சங்கேத சொல்லை அவன் மறந்திருந்தான். சங்கேத சொல்லை மறந்த அதிகாரிகள், சக சிப்பாய்களால் சுடப்பட்டு உயிரிழந்த சம்பவங்கள் அவனது நினைவுக்கு வந்தன. அவன் அத்தனை வேகமாக அச் சொல்லை நினைவுசுரந்தான். குழலி, பூங்குழலி, சாரிடா குழலி,... சொற்கள் மட்டுமே அவனது நினைவுப்பைக்குள் குவிந்திருந்தன.

‘பாஸ்வேர்டு?’

‘குழலி, குழலி, பூங்குழலி’

‘வாட்! குழலி?’

சிப்பாய் உரக்கக் கேட்டது, அரவிந்தன் தலைக்குள் தீப்பிடிப்பதைப் போலிருந்தது. அவனது கைகள் கீழே தாழவில்லை. அவன் உயிர்பிசையும் கண்களால், சிப்பாயைப் பார்த்தான். அவனது ஊனுடம்பு, இரத்தம்,

உயிர்... யாவும் உருகி கால்வழியே நிணமாக
ஒடுவதைப் போலிருந்தன.

சிப்பாய், அரவிந்தனின் தொடை மீது
குறி வைத்தான். தொடையில் அமிலத்துளி
விழுந்து, அரித்து, ஊடுறுகிற கனத்தை
அவன் உணர்ந்தான். அரவிந்தனின் மூளை,
நினைவுப்பை சொற்களை வடிக்கட்டியது. சிப்பா
யின் துப்பாக்கிக்குறி மார்புமீது குவிவதற்குள்,

அதிகாலையில், அவனை எழுப்புகையில்,
சுப்ராஜி சொன்ன அந்த ஒரு வார்த்தை
நினைவுக்கு வர, உரக்கக் கத்தினான்.
'காப்பர்சிங்'

பூங்குழலி, இதைச் சொல்லி நிறுத்துகையில்,
அரவிந்தன் அளவுக்கு அவளுக்குப் பெருமூச்சு
வெடித்தது.

**பென்ஷனுக்கு இன்னும் ஐஞ்சு நாட்கள்.
ஐஞ்சு சதக்காசுக்கும் தட்டுப்பாடு.
அன்றிரவு மணி ஒன்பதுக்கு
இல்லாள் இடியிடித்தாள்
சமையல் எரிவாயு சடுதியாக உறங்கிவிட்டதென்றும்
நாளை அதிகாலை
விரதப் பாறணைச் சமையலுக்கு கட்டாயம்
வேணும் அதுவெனச் சொல்ல,
உடைஞ்சு விழந்த என்னைப் பார்த்து
“எனக்குத் தெரியும் இடையிலிது உயிர் வாங்குமென எண்ணி
எடுத்துவைத்தேன் காசு”
என அதற்குரிய பணத்தை என்னிடம் எண்ணி எடுத்து நீட்ட.
நிம்மதிப் பெருமூச்செறிந்த நான் காள்
சிலிண்டரை எடுத்துக்கொண்டு
ஓடினேன் கடைக்கு.
ஆனால் வேளை பிந்தியதால் கடை அடைத்திருந்ததைக் கண்டு
திரும்பி வந்து
நாளை வாங்குவோமென மனைவியைத் தேற்றி
நல்லுறக்கம் செய்து
காலை எழுந்து வானொலியைத்
திறந்தேன்....**

**“நேற்று நள்ளிரவுமுதல்
காஸ்விலை ஆயிரத்தால் அதிகரிப்பு” என்ற நாராசு செய்திகேட்டு
கதிகலங்கி
இனி மீதிக்காசுக்கு
எங்கேதான் போவேனென ஏங்கிக்கிடந்த என்னைப்பார்த்து
“யோசிக்காதேங்கோ அப்பா
வெளியே எரியுது விறகடுப்பு
வேண்டாமே இனி இந்தச் சில்லெடுப்பு” என தேற்றினாள் என் இனியாள் தேன்மழையாக.
ஆனாலும்.....**

**பால் தேநீரையும்
உழுந்து வடை தோசையையும் பறிகொடுத்த இந்த ஏழைப் பென்சன்காரன் மனசு
விறகடுப்பைப்போல
விளாசி எரிகிறது.!**

வீளாச் சீர்க்கறது

கேள்வி

- லெல்லிதாசன்

'குறும்பா'வை மஹாகவியை அறிமுகப்படுத்தியது.

கவிஞர் மஹாகவி குறும்பா வடிவத்தைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார் என்றே இன்றைய தமிழிலக்கிய உலகு தெரிந்துவைத்திருக்கிறது. 'குறும்பா'வை அவர் அறிமுகப்படுத்தினார் என்பதைவிட 'குறும்பா' மூலமே அவர் பேசப்படும் நிலைக்கு உயர்ந்தார் என்பதான முன்வைப்பே இக்கட்டுரையின் பயணிப்பாகும். மஹாகவியின் அரைநூற்றாண்டு நினைவேந்தலில் தோயும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் இவ்வாறானதொரு எழுத்தளிக்கை காலப் பொருத்தமானதும் கூட.

ஆங்கில இலக்கிய உலகில் 'லிமரிக்' (Limerick) என உலாவந்த கவிதைகளை ஒதிப் பெற்ற உணர்வினால் மஹாகவி அதன் வடிவத்தை 'குறும்பா' என்ற பெயரில் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். மூத்த கவிஞர் என்று 'மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில்' விலாசம் பெற்றிருந்த அவரின் பெயர் அன்றிலிருந்து தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் அறியப்பட்ட பெயராக மனைகோலத் துவங்கியது.

(02)

முதலில் மஹாகவியின் கவிதா ஆற்றலை 'இலக்கியதாரிகள்' விளங்கிக் கொண்ட ஆரம்பப் புள்ளி எது? என்பது இங்கு முக்கியமானதாகும்.

அ) கவிதைத் தளத்தில் மஹாகவியின் தொடக்கம்

ஏ.பீர் முகம்மது

ஆ) முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பு

இ) குறும்பா அறிமுகம்

ஈ) குறும்பாவுக்குப் பின்னரான மஹாகவியின் கவிதைவெளி

ஆகிய உப தலைப்புகளின் ஊடாகப் பயணிப்பதன் மூலம் 'குறும்பாவே மஹாகவி'க்குப்

பரவலான அறிமுகத்தைக் கொடுத்தது' என்பதை நாம் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

கவிஞர் மஹாகவி தனது பதினாறாவது வயதில் (1943) 'மின்னல்' என்ற தனது கன்னிக் கவிதையை 'ஈழகேசரி'யில் எழுதினார். முதலாவது கவிதைத் தொகுதியான 'வள்ளி' (1955) வெளியான சந்தர்ப்பம்வரை நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகளை அவர் எழுதியிருக்கலாம் என்று நாம் விசுவாசிக்க இடமுண்டு.

'வள்ளி' வரதர் வெளியீடாக 32 பக்கங்களைக் கொண்டு நமக்குக் கிடைத்த சிறிய தொகுப்பு. அதில் 'சிகரத்தை நான் அமைப்பேன்' என்ற முதலாவது கவிதையில்,

"பொன்னை இது பொன்னென்றுபோற்றத் தெரியாதார் பொய் புகழ்ச்சியால் என்னைப் போர்த்தாமற் போனாலும்..."

"வாழும் இலக்கியங்கள் வார்த்துயர்வு காட்டமயல் கொண்டேன். கொடுக்கின்றேன். கொள்ளாவிட்டால் என்ன?....."

"சிறப்புக்கொரு புதிய சிகரத்தை நான் அமைப்பேன்...."

என்றெல்லாம் மஹாகவி பேசுகின்றார். 'தன்னைக் கண்டு கொள்ளாத தமிழுலகம்' என்ற வெப்பிசாரத்தில் அவர் இருந்துள்ளார் என்பதையே இக்கவிதை வரிகள் காட்டுகின்றன.

மஹாகவி பற்றி எவரும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளாத இவ்வாறானதொரு சூழ்நிலையில்தான் குறும்பா எழுதும் முயற்சியில் மஹாகவி இறங்கினார். நீர்கொழும்பில் 1965இல் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவொன்றிலே அவரின் முதலாவது குறும்பா பகிரங்கத்துக்கு வந்தது. இளம்பிறை என்ற சஞ்சிகையில் சுடச்சுட 'குறும்பா' 1965 ஜனவரியில் இருந்து தொடராகப் பிரசுரமாயிற்று..

அறுபதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்து இலங்கையின் தமிழ் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் ஒருவித செழிப்புடன் சடைத்து வளர்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் எம்.ஏ.ரஹ்மானை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1964 நவம்பரில் வெளிவரத் தொடங்கிய சஞ்சிகைதான் இளம்பிறை ஆகும். மலேசியா, சிங்கப்பூர்,

இந்தியா போன்ற நாடுகளிலும் அது விநியோகம் ஆனது. இளம் தலைமுறையினரிடையே குறும்பா மீதான ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் நயம் எழுதும் போட்டிகளும் இடம் பெற்றதுடன் பரிசில்களும் வழங்கப்பட்டன.

தொடர் நடவடிக்கையாக 1966^{இல்} ‘மஹாகவியின் குறும்பா’ ஒரு தொகுதியாக வெளிவந்தது. ‘அரசுவெளியீடு’ தனது பன்னிரெண்டாவது நூலாக இதனைத் தந்தது. அப்பொழுதுதான் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதையுலகம் மஹாகவியை நிமிர்ந்து பார்க்கத் தொடங்கியது.

‘குறும்பா’வை தமிழுக்குப் புதியவடிவம் என்று மஹாகவி இளம்பிறையில் அறிமுகம் செய்தபோது “அது ஏலவே தமிழில் உள்ள வடிவம்தான்” என்று தான்தோன்றிக் கவிராயர் சில்லையூர் செல்வராசன் தலைமையில் ஒரு குழுவினர் சாரத்தை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு சண்டைக்கு வந்தனர். அவர்களை எதிர்த்து எஸ். பொன்னுத்துரை, எம்.ஏ.ரஹ்மான் போன்றவர்கள் மஹாகவிக்கு ஆதரவாக ‘குறும்பா’ தமிழுக்கு அறிமுகமாகும் புதியவடிவம் என்ற வாதத்தை வலிமையாக முன்வைத்தனர். குறும்பா தொடர்பான இந்தச் சர்ச்சையாலும் மஹாகவி பிரபலமடையத் தொடங்கினார்.

இலங்கையில் குறும்பா வெளிவந்த காலகட்டத்தில் கவிதைத் துறையில் கால்பரப்பி நின்ற மூத்த கவிஞர்கள் எவரும் குறும்பா வடிவத்தைத் தொட முன்வரவில்லை. மஹாகவிமீது கொண்ட துடக்கு மனப் பான்மையும் தங்களுக்கு வாலாயமான பழைய பாவுவடிவங்களிலே எழுதினால் போதும் என்ற சுயதிருப்தியும் இதற்கான காரணங்களாகும். ஆனால் கவிக்கோ அப்துல் ரஹ்மான், கவிஞர்மீரா, ஈரோடு தமிழன்பன் போன்ற தமிழகத்துப் பெருங்கவிஞர்கள் குறும்பா பற்றி சிலாகித்துப் பேசும் அளவுக்கு இன்று நிலைமை மாறியிருக்கிறது என்றால் மஹாகவி, எஸ். பொன்னுத்துரை, எம்.ஏ.ரஹ்மான் ஆகியோர் குறும்பா தொடர்பில் அன்று முன்னெடுத்த தீர்மானம் தீர்க்கதரிசனமானது என்பது இப்போது எண்பிக்கப்படுகின்றது.

புதுடில்லி பல்கலைக்கழகத்திலே கடமை யாற்றிய பேரா. சாலை இளந்திரையன் அவர்கள் மஹாகவியின் ‘சடங்கு’, ‘கந்தப்பசபதம்’ ஆகிய இரு காவியங்களையும் சென்னை பாரிநிலையத்தின் ஊடாக 1974இல் ஒருசேர நூலாக வெளியிட்டவர். அவர் குறும்பா தொடர்பாக பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“வள்ளி தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளில் மஹாகவியின் சில தனி இயல்புகள் முகம் காட்டினாலும் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் வந்த

குறும்பாவே அவரைத் தனித் தன்மை வாய்ந்த பெருங்கவிஞராக நிலைநிறுத்தியது.” சாலை இளந்திரையனின் இக்கூற்று குறும்பாவே மஹாகவியை அறிமுகம் செய்தது என்பதை நிறுவுகின்றது.

“மஹாகவியின் கவிதைகளைத் தன் கோட்டுச் சித்திரங்களால் அலங்கரித்த ‘சென்’வின் அழியா நினைவுகளுக்கு இந்நூல்” என்ற வரிகள் ‘மஹாகவியின் ஆறு காவியங்கள்’ (2000 மார்ச்) என்ற நூலின் நுழைவாயிலில் காணக் கிடைத்தது. கவிஞரின் மனைவி திருமதி பத்மாசனி உருத்திரமூர்த்தி உரிமை பெற்றிருந்த மேற்படி நூலின் சமர்ப்பணம் அது. மஹாகவியின் நூல்களில் மஹாகவியின் குறும்பா என்ற ஒரேயொரு நூலுக்கு மட்டும் ஓவியம் வரைந்த செளந்தரராஜனை நினைத்துச் சமர்ப்பணம் எழுதப்படும் அளவுக்கு குறும்பா மஹாகவியின் குடும்பத்தவரை ஆகர்சித்துள்ளது என்பதையே மேற்படி சமர்ப்பணம் ரூசப்படுத்துகின்றது.

ஈழத்து நவீன தமிழ் கவிதை முன்னோடிகளான மஹாகவி, நீலாவணன், முருகையன் என்ற வாய்ப்பாடு தற்போது நம்மிடையே பயிற்சியில் உள்ளது. அவ்வாறே நவீன காப்பியங்களின் முன்னோடிகளுள் ஒருவர் என்ற அடையாளமும் மஹாகவிக்கு உண்டு. இத்தகைய அங்கீகாரங்கள் மஹாகவிக்குக் கிடைப்பதற்கு குறும்பாவின் மூலம் ஏற்கனவே அவர் பெற்றிருந்த பிரசித்தம் தூண்டுகோலாக இருந்தது என்பதே எமது கட்சியாகும்.

(03)

மஹாகவியின் படைப்புகளாக ஆறு காவியங்களும் மூன்று பா நாடகங்களும் உள்ளன. இவற்றை நூலாகக் கொண்டுவந்ததில் பேரா. எம்.ஏ.நு. மாணுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. குறும்பா மற்றும் பொருள்நூறு உட்பட நான்கு கவிதைத் தொகுதிகளும் வெளிவந்துள்ளன. இவையெல்லாம் தமிழ்ச் செய்யுள் இலக்கியத்தை நவீன மயப்படுத்தியதில் மஹாகவியின் பங்கினைப் பேசவல்லன.

ஆனால் குறும்பா ஊடாக மஹாகவி பெற்ற தொடக்க அங்கீகாரத்தைப் புறந்துள்ளி அதனைப் பேசாமல் காவியங்களாலும் பா நாடகங்களாலும் சில கவிதைகளாலும் மட்டுமே அவரைப் பார்க்க விரும்பும் துடக்கு மனப் பான்மைகொண்ட சிலரும் உள்ளனர். ‘குறும்பா கவிதைப் பாங்கான விகடத் துணுக்குகளின் தொகுதி’ என்ற கற்பிதத்தை வலிந்து திணிக்க முற்படுவோரும் இதற்குள் அடங்குவர். மஹாகவியின் கீர்த்தி என்பது நவீன காவியங்களாலும் சில பாநாடகங்களினாலும் மட்டும்

கட்டியெழுப்பப் பட்டதல்ல. குறும்பா உட்பட்ட கவிதைகளுக்கும் அதில் பங்குண்டு.

“குறும்பாக்களை மக்களின் கைகளிலே வைத்த ரகுமானுக்கும் கருத்திலே சேர்த்த பொன்னுத்துரைக்கும் கண்ணிலே பதித்த சௌக்கும் நன்றிகள்.” என்று குறும்பாத் தொகுப்பிலே மஹாகவி குறிப்பிட்டுமுள்ளார். குறும்பாவின் பரவலான அறிமுகத்தின் பின்னரே அவருடைய நவீன காவியங்களும் பாநாடகங்களும் அச்சிலே வந்துபேசத் தொடங்கின.

மஹாகவியின் ஐம்பதாம் வருட நினைவை முன்னிட்டு தமிழக பல்கலைக்கழகமொன்று ஏற்பாடுசெய்த ‘மஹாகவி: கவிதையும் வாழ்வும்’ என்ற இணைய வழிச்சிறப்புக் கருத்தரங்கு கடந்த 20.09.2021ஆம் திகதி இடம் பெற்றது.

மேற்படி நிகழ்வில் கலந்துகொண்டவர்கள் ‘குறும்பா’ பற்றியும் ‘ஒருசொட்டு’ பேசினார்கள். எனினும் எவரும் இளம்பிறையுடனான மஹாகவியின் எழுச்சியின் ஆரம்பப் புள்ளியை மறந்தேனும் உச்சரிக்கவில்லை என்பது

கண்ணுக்குள் தூசிவிழுத்தியது. அத்துடன் செங்கதிரோனை ஆசிரியராகக் கொண்டு கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம் வெளியிட்ட மாதாந்த இதழான ‘ஓலை’ (2003ஜூன்) மஹாகவி நினைவாகச் சிறப்பிதழ் ஒன்றை வெளியிட்டதும் அந்நிகழ்வில் மஹாகவியின் மகன் சேரனும் மகள் ஓளவை தனது கணவருடனும் கலந்து கொண்ட நிகழ்வுகளெல்லாம் உள்ளன. தூக்கி வளர்த்த தூரத்து உறவினரைப் பேசும் போது குழந்தை பெற்றுக் கொடுத்த தாயை மறக்கலாமா என்பதுதான் எமது ஆதங்கம்.

இலங்கையின் அறுபது எழுபதுகளில் எஸ். பொன்னுத்துரை, எம்.ஏ.ரஹ்மான், மஹாகவி, நீலாவணன் போன்றோரை மேற்கிளம்பவிடாமல் தலைவிரித்தாடிய ‘முற்போக்கு’ இலக்கியச் சர்வாதிகாரத்தின் மிச்ச சொச்சங்கள் இன்னமும் தலைகிளப்ப விரும்புவதையே இச்சம்பவங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன போலும்.

○ ○ ○

அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஆ. இராஜகோபால் ரூபகார்த்தர் சிறுகதைப்போட்டி (2021) முடிவுகள்

முதற்பரிசு – ரூபா ஐயாயிரமும் சான்றதழும்

1. பால்வண்ணம்

கே. எஸ். சுதாகர், அவுஸ்திரேலியா

இரண்டாம் பரிசு ரூபா மூவாயிரமும் சான்றதழும்

2. கடந்துவிடு மனமே..!

மதிவதனி (வாணமதி), சுவற்சர்லாந்து

மூன்றாம் பரிசு ரூபா இரண்டாயிரமும் சான்றதழும்

3. உயர் வாசம்

அண்டனூர் சுரா, சு.ராஜமாணிக்கம், புதுக்கோட்டை, தமிழ்நாடு.

பின்வரும் கதைகள் பரிசுச் சான்றதழ்கள் பெறுகின்றன :

4. அவன் ஒரு பல்யாடு

தேவகி கருணாகரன், அவுஸ்திரேலியா

5. உளவாளி

முஸ்லீன், 189- ¾, Mahavidyalaya Mawatte, Colombo ¹³

6. அப்பாவின் அழுக்கு வேட்டி

ஓ. கே. குணநாதன், மட்டக்களப்பு

7. இதுவும் நடக்கலாம்

விமல் பரம், லண்டன்

8. இணையாத இணையங்கள்

திருமதி ஹரண்யா பிரசாந்தன், 39-2, பற்றிமாகிரி வீதி, மட்டக்களப்பு

9. மாற்றம் தந்த ஞாற்றம்

விவேகானந்தனூர் சதீஸ், கிளிநொச்சி

10. நழுவல் நஜம்தேடி

ஸ்ரீரஞ்சனி, கனடா

(நடுவர்கள்: “சாகித்திய ரத்னா” தெளிவத்தை ஜோசப், புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன், திருமதி வசந்தி தயாயரன், Dr. ரஞ்சனி சுப்ரமணியம்)

யன்னலோரத்தில் கீச்சிட்டுக்கொண்டிருக்கும் கோடைகாலப் பறவைகளின் குதூகலத்தில் ஒன்றிக்க மனமின்றி ஓடுங்கிக் கிடந்தாள் ஆராதனா.

ஏனோ துணைக்கு தோள்களைத் தேடும் மனதை ஏமாற்ற எண்ணியது போல தனது போர்வையை ஒற்றைக்கையினால் இழுத்து குறுகிக் கிடக்கும் வயிற்றிடையில் திணித்துக் கொண்டு கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள்.

இந்த கொரோனா வந்ததால் கோடை விடுமுறைக்கும் ஊருக்குப் போகமுடியவில்லை. ஒரு வருடத்தில் ஒருக்கா ஊருக்கு போனால் கூட மனசுக்கு கொஞ்சம் ஆறுதல் கிடைக்கும். பிறந்த மண்ணை மிதிச்சாலே ஏதோவொரு உற்சாகம் மனசைத் தொற்றிக்கொள்கிறது. மனசு லேசுப்பட்டதல்ல தனக்கு எது தேவையோ அதற்கேற்பத்தான் கும்மியடிக்குது

இந்த நாட்டிலே ஓடியோடி உழைச்சு பார்த்து பார்த்து செலவழித்து உற்றாரும் உறவின ருகளும் இல்லாமல் ஒரு வீட்டுக்குள் ஓடுங்கி வாழ்வதிலையே பாதி மனவழுத்தம் வந்திடும்போல இருக்கு. இதில் இங்க பிறந்த பிள்ளைகளை வெச்சு மல்லுக்கட்டிடுத்து இருக்கே... நம்மட அம்மா அப்பா உண்மையில் புண்ணியம் செய்துதிகள் பிள்ளைகளால் இந்தத் தொல்லைகள் இல்லை...

அம்மா அப்பாவை நினைத்தவுடனேயே ஆராதனாவுக்கு அழுகை முட்டிக்கொண்டு வந்தது.

பிள்ள...

ம் சொல்லுங்கோ அம்மா பிள்ளை ஒன்றை பெத்துவளர்ப்பது என்ன சின்ன விசயமே.. கண்டதை போட்டுக் குழப்பாதே...பெத்து வச்சிருக்கிறதே ஒரு கருவேப்பிலைக் கொழுந்து அவன் வளர வளர சரிவருவான்.... முருகன் பார்த்துக்கொள்வார் என்று அம்மா ரெலிபோன்

கதைக்கும் போதெல்லாம் தாரக மந்திரமாக சொல்லும் வார்த்தைகள் நினைவுக்குள் வந்தன.

அம்மா உண்மையில் தைரியசாலி மட்டு மல்ல பொறுமைசாலியும் கூட. அப்பா இறந்த வுடன் தனியொருத்தியாக இருந்து நாலு பெட்டைகளையும் கரைசேர்தவர். அவரைப் பொறுத்தவரையில் பிள்ளை வளர்ப்பு என்ற வார்த்தைக்கு அர்த்தம் அவர்கள் புத்திவரும் போது மாறுவார்கள் என்பதே...

இந்த நாட்டில் பலவினம், பலமொழி, பல்வேறுபட்ட கலாச்சாரம், மேற்கத்திய நாகரீகம் இதற்குள் பிள்ளையைப் பெத்து அம்மா சொல்வது போல வளரகமுடியுமா? ஊரில இருக்கிறவங்களுக்கு சொல்லிப் புரியாது.

எத்தனை பழக்கவழக்கங்களை சொல்லிக் கொடுத்து பொத்தி பொத்தி இந்தப் பிள்ளையை வளர்த்தோம். இன்று எத்தனை கேள்விகளைக் கேட்கிறான். இப்பத்தைய பிள்ளைகள் இப்படித் தான் என்று சொல்லிவிட்டு கடந்து செல்லும் பெற்றோர்கள் அதிகம். ஆனால் நானொன்றும் இப்படியான சூழலில் வளரவோ, படிக்கவோ இல்லையே...

நாங்கள் நல்லா இருக்கவேண்டுமென்று எத்தனை பேர் அக்கறைப்பட்டார்கள். எங்கட அப்பா அம்மாவைக் கடந்து, ஆசிரியர்கள், உற வினர்கள், ஊரவர்கள், ஏன் தெருக்கோடியில் கடைவைத்திருக்கும் மாமா, காய்கறி விற்கும் பாட்டிவரை. இன்று எத்தனை மாற்றங்கள்?

பதினாறு வயதுக்குப் பிறகு பெற்றோருக்கு இவ்வளவுதான் எல்லை என்கிறார்கள் இந்த நாட்டில். கேட்டால் பிள்ளைகளுக்கான உரிமை. சட்டம், சுதந்திரம், தனித்துவம் என்று எத்த நையோ சொல்கிறார்கள். ஏதேனும் பிள்ளைகள் குறித்து சிக்கல்கள் வந்தால் பெற்றோர் எங்கே? என்று தேடுகிறார்கள்.

நாடு சரியாகத்தான் இருக்கு. நாம்தான் பிழையாக வந்து மாட்டிவிட்டோம் என்று மனதுக்குள் மல்லுக்கட்டிக்கொண்டிருந்தாள் ஆராதனா...

அவளது ஓர்வழிச்சிந்தனைக்கு இடையூறு செய்வது போல.. வீட்டு ஹாலிங் பெல் சத்தமிடவும் யாராக இருக்குமென்று யோசித்த படி படுக்கையை விட்டு எழுந்து ich komme (நான் வருகிறேன்) என்று குரல் கொடுத்த வாறு வீட்டின் முன்வாசலுக்கு வந்தவள் மீண்டுமொருமுறை உடைகளை சரிசெய்து கொண்டு கதவைத் திறந்தாள்.

அவளது முகத்தை நோக்கி Gute Morgen (காலை வணக்கம்) சொன்னபடி ஒரு அஞ்சல் உறையை நீட்டியவாறே கையொப்பமிடுமாறு பேனாவை நீட்டினார் தபால்காரர்.

இது என்ன கடிதம்? கவினுக்கு வந்திருக்கு... என்று யோசித்தவாறே கையொப்பமிட்டு Danke (நன்றி) கூறினாள் ஆராதனா

schön tag (இன்றைய நாள் இனிய நாளாகட்டும்) என்றவாறு நகரந்த தபால்காரின் வார்த்தைக்கு பதிலுக்கு தானும் சொல்ல வேண்டுமென்ற நாகரிகம் மறந்தவளாக கடித உறையில் எழுதப்பட்டிருந்த மகன் கவினின் பெயருடன் மல்லுக்கட்டினாள் ஆராதனா.

காலைப் பொழுதில் இத்தனை மனப் போரட்டத்துக்கும், தடுமாற்றத்துக்கும் கவினுக்கும் இவளுக்குமாக நடந்து முடிந்த உள்ளூர் போர்தான் காரணம்.

ஹோலின் சுவரில் மாட்டியிருந்த போட்டோவில் ஆராதனாவின் கலங்கிய மனம் நிலைத்து நின்றது. பெற்றோரின் தோள்களில் கைகளை தொங்கபோட்டுக் கொண்டு இளைஞனுக்கான இளமைக்கால கனவில் கண்கள் சிரிக்க போஸ் கொடுத்திருந்தான் கவின். அவனது கண்களுக்குள் எதையோ தேட முயன்றாள் அம்மா.

16^{ஆவது} பிறந்த நாளைக்கு எடுத்தபடம். ஆனால் அடுத்த பிறந்தநாள் வருவதுக்குள் எத்தனை பெரிய மாற்றம்? அவனது குணம் மட்டுமல்ல நடை உடை பாவனை எல்லாம் மொத்தமாக மாறிவிட்டதே பிள்ளைகளின் வளர்ச்சி என்பது இதிலிருந்துதான் தொடங்குதோ..?

கண்கள் கலங்க கைகளில் அடங்கிய கடித உறையோடு கதிரையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு இருந்து விட்டாள் ஆராதனா... வெறுமையுடன் யன்னலை நோக்கியது கண்கள்.

உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரங்களும் ஒட்டி உறவாடி மகிழும் பறவைகளும் கண்களுக்கு சிக்கி மனதை மேலும் பிசைந்தது

ஒத்த தலைச்சன் பிள்ளை கவின்

அருமருந்து போலவே மகேசுக்கும் ஆராதனாவுக்கும் அவன்.

ஆராதனாக்கு செவ்வாய்தோஷமென்று திருமணம் தள்ளிப்போய்க்கொண்டேயிருந்தது. வயது 30தைக் கடந்த நிலையில் இனி எங்க திருமணமென்று? ஊரவர் முடிவு செய்து செவ்வாய் தோஷத்தை மறந்து கொண்டனர்.

அம்மாவோ முருகனை விடுவதாக இல்லை. திடீரென ஒரு நாள் அம்மா ஆரம்பித்தார்.

பிள்ள சுவிசில் ஒரு பெடியன் இருக்காம்...

அதன்பின் கண்மூடி கண்திறப்பதுக்குள் கொழும்பில் கலியாணம். மூன்று மாதத்தில் சுவிஸ் வாழ்க்கையென்று யாவும் மாறிவிட்டது.

குடும்பத்துக்காக உழைத்துக் களைத்ததில் மகேசம் 40தைக் கடந்திருந்தான். இஞ்சு பாரப்பா இப்பவே எனக்கு 40 தாகிட்டு நமக்கு ஒரு பிள்ளை போதும், நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்றான்.

மறுப்பின்றி அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள் ஆராதனா. இந்த 18 வருட இல்லற வாழ்வில் பெரும் பொக்கிஷம் கவின். கவின் பிறந்த நாள் முதல் இருவரது கனவுப் பைகளும் அவன்மேல் சுமத்தப்பட்டது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை.

ஆராதனாவுக்கும் மகேசுக்கும் கிடைக்காத யாவும் கவினுக்கு நிறைவாக கிடைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினர். இதனால் மகேசு உழைக்கும் பணத்தில் சரிக்குச்சரி பங்கை ரியூசனுக்கென்றும், கிற்றாருக்கு என்றும், நீச்சலுக்கென்றும், கால்பந்துக்கென்றும் அள்ளி அள்ளி இறைத்தனர். ஆனால் கவினோ நடுத்தர மாணவனாகத்தான் இருந்தான். அதுமட்டுமன்றி செல்ல மகனுக்கு கேட்பதெல்லாம் “இல்லை” என்று சொல்லாது இரட்டிப்பாக இறைத்தனர். இது தவறான பிள்ளை வளர்ப்பென்று ஆராதனாவோ மகேசோ உணரவேயில்லை.

ஒரு நாள் இரவு என்னப்ப இவன் படிக்கிறது காணாது போல இருக்கு... வகுப்புக்கு கூட்டி வாற தமிழ் ஆட்களின் பிள்ளைகள் எத்தனை காரியமாக இருக்குதுகள் நான் வேலைக்கும் போகாமல் ஏத்தி இறக்கிறன்.... இவன் என்ன வென்றால் “சாக்குபோல” இருக்கிறான் என்றாள் சற்று எரிச்சலுடன்.

ச்சீ சும்மா பிள்ளையை சாக்கு அது இது என்று....

இப்பதானே 12வயது சின்னப்பிள்ளை அவன் படிப்பான் என்று மனைவியை சமாதானம் செய்வான் மகேசு.

ஆனாலும் அவனுடைய ரெஸ்ராண்டில் வேலை செய்யிற சில தமிழர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பற்றி புழுகும்போது கவினும் இப்படி வரவேண்டுமென்ற ஆசை அவனுக்குள் வராமல்இல்லை.

கழுதை தேய்ந்து கட்டுறும்பாகிய கதை யாகத்தான் கவினின் கல்விநிலை சென்று கொண்டிருந்தது.

இஞ்சு பாருங்க ஆராதனா என்ற மூத்தவனும் இப்படித்தான் நான் காசை காசென்று பார்க்காமல் வெள்ளைகளுடைய ரியூசனுக்கு விட்டன். ஆறு மாதத்தில் நல்ல முன்னேற்றம்.

மணித்தியாலம் 60 பிராங். கூடித்தான் போச்சு என்ன செய்தது?

நம்மட பிள்ளைகளுக்குத்தானே செலவழிக்கிறோம் என்று உசுப்பேத்தினாள் கவிதா...

60 பிராங்கோ... இது பரவாயில்லை. என்ற சின்னவள் ஒரு இடத்தில் கணக்குக்கு போறாள் அரைமணித்தியாலத்துக்கு 45 பிராங்... ஆனால் சூப்பர் படிப்பு என்றாள் விசாலினி

எங்க அது? என்று கவிதா விசாரிக்க அது இவருக்கு தெரிஞ்சு இடம் இவர் கெஞ்சி கூத்தாடிக் கேட்டதால் ஓம் என்றவ இவருடைய கடைக்கு சாமான் வாங்க வருகிற ஒரு ரீச்சர். வேற ஆட்களை எடுக்க மாட்டா என்று முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள் கவிதா...

முகம் மாறிய விசாலினி ...சும்மாதான் கேட்டனான் இவனுக்கும் இப்ப நல்ல மாக்ஸ்

இப்படியே போனால் பிடிக்க இயலாது பெடியை என்றாள்...

ஆராதனாக்கோ இவர்கள் கதைகள் எல்லாம் மண்டைக்குள் இறங்கி...

ஈ கவினை தனியே விட்டு படிப்பிச் சிருக்கலாமோ? காலத்தை வீணடித்து விட்டோமோ? என்றுதான் தோன்றியது. அதன்பின் வீட்டை பள்ளிக்கூடமாகவே மாற்றிவிட்டாள் ஆராதனா.

படிப்பில் மந்தமாக இருந்தாலும் மகிழ்ச்சியோடு சுற்றித்திரிந்தவன் பதின்மூன்று பதினாங்கு என்று வயது கூடக்கூட பெற்றோரை விட்டு ஒதுங்கி அறைக்குள் அடக்கமானான். எது கேட்டாலும் மௌனமே பதிலாக வந்தது.

படிப்பு போனால் போகட்டும் பிள்ளை அது இது என்று வெள்ளைகளுடன் சேர்ந்து கெட்டுவிடக்கூடாதென்ற பயமே இப்போது இருவருக்கும்.

இப்படித்தான் நேற்று...

தம்பி கதவைத்திற என்று சொல்லியபடி கவின் அறைக்குள் சென்றவன் அலங்கோலமாக கிடந்த அறையைப் பார்த்து பத்திரகாளியானான்.. இந்த அறை என்ன கோலம்?

ஒரு பத்துநிமிடம் இல்லையா இதைக் கிளீன் செய்ய என்ன செய்யறாய் இந்த அறைக்குள்ள இந்த கேன்டியையும் கொம்பியூட்டரையும் உடைச்சு எறிஞ்சாத்தான் சரி என்று மூச்சு வாங்காது கத்தியவளை முறைத்துப் பார்த்தான் கவின்

அவ்வளவே...என்ன முறைக்கிறாய்? மீசை முளைக்குதென்ற திமிரா அதை படிப்பில் காட்டு

எத்தனை ரியூசன் எவ்வளவு செலவு மற்றப் பிள்ளைகளைப் பார்? ஒன்றைப் பெத்து இப்படி புலம்ப வேண்டிக்கிடக்கென்று கூச்ச விட்டவள் ஆற்றாமல் விசும்பி விசிம்பி அழுத்தொடங்கிவிட்டாள்.

அம்மா அழாதீங்க அம்மா ...

என்று அருகே வந்து தாயை அணைத்தவனின் கைகளை நகர்த்திவிட்டு கோவத்தோடு விலகினான்...ஆராதனா. லீவென்று தமிழ் கடைக்கு சாமான் வாங்கச் சென்ற மகேசு வீட்டுக்குள் நுழைந்தவுடன் ஷோபாவில் ஆராதனா இருந்த கோலத்தைக் கண்டு கதி கலங்கிவிட்டான்

என்னப்பா?

என்றவனின் வார்த்தையில் குழந்தையாகி அவனது மார்பில் முகம் புதைத்து ஓவென அழுதுகொண்டே பிதற்றினான் ஆராதனா.. ஒன்றைப் பெத்துவிட்டு இப்படி அழும்படி கடவுள் வைத்துவிட்டானே!

மனைவியின் கதறலில் உருகிய மகேசு "கவின் இங்க வா..." என்று கீச்சிட்டான்

கோவத்தில் அவனது உடல் பதறியது. எந்த வித பதட்டமும் இன்றி வந்த கவின் என்ன என்றான்?

என்ன செய்தனீ? ஏன் எங்களை பாடுபடுத்துகிறாய்?

என்று மகனைப் பார்த்து கத்தியவன் லீவு நாளில் கூட சந்தோஷமாக சமைச்சு சாப்பிட்டு நிம்மதியாக இருக்க வழியில்லை என்றவாறு உனக்கு என்னடா பிரச்சனை யென்றான்?

எனக்கு நீங்கள் இருவருந்தான் பிரச்சனை என்றான் கவின்

இப்போது ஆராதனாவின் அழுகை ஓடிப்போக தலையை நிமிர்த்தி மகனை வியப்போடு பார்த்தான்

என்ன? நாங்கள் பிரச்சனையோ?

கேட்ட கேள்விக்கு பதிலளிக்கும் காது சலனமின்றி நீங்க இரண்டுபேரும் கொஞ்சம் ஓய்வெடுங்க

நாளாக்கு எனக்கு பரிட்சை இருக்கு. படிக்கவேண்டும் என்றபடி அறைக்குள் நுழைந்துவிட்டான்.

கோவத்தோடு முன்னேறத் தொடங்கிய மகேசுவின் கைகளை தன்னையறியாது இறுகப்பிடித்தான் ஆராதனா.

நண்டுக்கறி கவினுக்கு மிகப்பிடிக்கும் அதனால் மகனுக்காக இருவரும் மாறி மாறி நண்டை உடைத்துக்கொடுப்பார்கள். இன்றும் அதே நண்டுக்கறிதான் ஆனால் இருவரும் தட்டைப் பார்த்துக்கொண்டே சாப்பிட்டு முடித்தனர்.

சாப்பாட்டு மேசையை விட்டு எழும்பிச் சென்ற மகனின் தட்டை பார்த்தவர்களுக்கு அதிர்ச்சி. இவர்களை விட மிக நேர்த்தியாக நண்டை உடைத்து சாப்பிட்டிருந்தான் கவின்.

ஏதோ உணர்த்தியது ஆனாலும் இருவரது கோவமும் விவேகத்துக்கு தடைவிதித்திருந்தது. கைத்தொலைபேசி கண்ணடிக்க கண்களைத் திசைதிருப்பியவன் கடித உறையை மேசையில் வைத்துவிட்டு கைத்தொலைபேசியை கையில் எடுத்தான்

என்னப்பா?

சாப்பிட்டீயா?

கவின் ஏதும் கதைத்தவனா?

நாம்தான் அவனை பாடுபடுத்துகிறோமோ என்று தோன்றுகிறது?

அவ்வளவு நல்லதுக்குத்தானே செய்றம் ஏதோ கடிதம் அவனுக்கு வந்திருக்கு உடைத்து பார்க்கவா? என்றான் ஆராதனா. இல்ல வை..!

அவன் வந்தவுடன் கொடு!

இந்த நாட்டவர்கள் வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்கிற மரியாதையை நாம் எங்க அவனுக்கு கொடுக்கிறோம்?

சரி கண்டதை யோசிக்காமல் சாப்பிடு

இரவு முழுக்க நித்திரையில்ல தலை வலிக்குது

Pause (இடைவேளை) முடியப்போகுது என்று சொன்னவாறு தொடர்பைத் துண்டித்தான் மகேசு. 58 வயதை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கும் மகேசு சிறுவயது முதல் படாத கல்கற்றம் இல்லை. ஆராதனா அவனோடு இணைந்த பின்பே வாழ்க்கைமீது நம்பிக்கை வந்ததாக சொல்வான்...

பாவம் இந்தப் பெடியனால்

ஏதோ ஒரு மனமாற்றம் உந்த விறுவிறுவென வேலைகளில் ஈடுபட்டான் ஆராதனா.

கதவைத்திறந்துகொண்டு கவின் உள்ளே வரவே மணிக்கூட்டைப்பார்த்தான். மாலை ஐந்தை தொட்டுவிட்டு சிறிய முள் விலகத் தொடங்கியிருந்தது. கவி...கவி... என்று குரல் கொடுத்தவாறே அவனுக்காக பொரித்து வைத்திருந்த மட்டின் ரோலை தட்டில் எடுத்துவைத்தான் ஆராதனா.

என்ன அம்மா ரோலா...

Danke (நன்றி) என்றவன்...

எதுவுமே நடவாததுபோல ரோலைக் கடிக்கத் தொடங்கினான்.

உனக்கு ஏதோ கடிதம் வந்திருக்கு என்று முடிக்கும் முன்..

கடிதமோ...

என்று ஆவலுடன் கடித்த ரோலை மறந்து கடிதம் நோக்கித் தாவினான் கவின்.

ஏன் பரபரக்கிறாய்...

முதலில் சாப்பிடு

என்ன கடிதம்?

இந்தாங்கோ உடைச்சு பாருங்கோ..

என்றவன் மீண்டும் ரோலை எடுத்து சாப்பிடத்தொடங்கினான்.

மகனின் “உடைச்சு பாருங்கோ” என்ற வார்த்தையில் மனம்குளிர்ந்து “என்பிள்ளை” என்று மனதுக்குள் பெருமைகொண்டான் ஆராதனா.

யேர்மன் மொழியில் எழுதப்பட்ட வரிகளை நிதானமாக வாசிக்க முற்படுகையில் தாயின் மொழிகுறித்த சிக்கலை உணர்ந்திருந்த கவின் அம்மா தாங்க வாசிக்கிறன் என்றவன்.

எனக்கு Kantonalbank இல் Lehrstelle (மானில வங்கியில் தொழிற் கல்விக்கான) வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது என்றவன் மகிழ்வுடன் குதித்தான்.

என்ன kantonalbank நல்லா? எப்ப எழுதிப்போட்டீ? எப்ப Vorstellungsgespräche (நேர்முகத்தேர்வுக்கு) போனாய் என்றான் அதிர்ச்சியுடன். அதுமட்டுமல்லாது இந்தளவுக்கு உனக்கு நல்ல மாக்ஸ் ...என்று வர்த்தையினை முழுமையாக கொட்ட மனமின்றி மகனின் முகத்தைப் பார்த்து நிறுத்திக்கொண்டான் ஆராதனா.

அம்மா இதெல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தில் சொல்லித்தாராங்கள் அம்மா. எனக்கு நல்லா கொம்பியூட்டர் வரும் அத்தோடு கணக்கும் நல்ல புள்ளி அதுதான் எழுதிப்போட்டீன்.

நேரடியாக வரச்சொல்லி கூப்பிட்டவங்கள்.. போனமாசம் இதைச் சொல்லி இன்ரவியுக்கு ஒரு வெள்ளச்சேட்டு வாங்கித்தாங்கோ என்று கேட்க வந்தபோதுதான் நீங்கள் யாரோ ஏதோ படிக்கிறாங்க கெட்டிக்காரி என்று சொல்லி என்னைத் திட்டினீங்க... பிறகு கோயிலுக்கு என்றிருந்த வெள்ளைச்சேட்டைப் போட்டுக் கொண்டு போனன் அவங்கள் என்னோட பாடப் புள்ளியை விட பொதுவாக பேசினாங்கள். பிறகு கொம்பியூட்டரில் சில கோப்புகளை செய்து காட்டச் சொன்னாங்கள்...

இப்ப ஐயாக்கு எல்லாம் Ok என்று மகிழ்வில் குழந்தையாகி ஆராதனாவை அணைத்தான் கவின்.

கண்கள் கசிய மனசு கணக்க மகனை வாரி யணைத்தவள் தனக்கு மேலாக வளர்ந்து நின்ற தனயனின் நெற்றியில் எம்பி முத்தமிட்டாள். கவி... நீ நல்லா வரணும் என்றுதான் அம்மா திட்டினான்... என்றவளை நேராக நோக்கிய கவின்

அம்மா எல்லோரும் ஒரே மாதிரியில்ல அம்மா எனக்கு எது வருமென்று எது பிடிக்கு மென்று என்றுமே நீங்களும் அப்பாவும்கேட்டதேயில்ல இதுவரும் இது பிடிக்கு மென்று முடிவுசெய்து விட்டு என்னைச் செய்யச் சொல்வீர்கள்... எனக்கு வராததை பிடிக்காததை எப்படிச் செய்வது? நானும் உங்களுக்காக முயற்சி செய்தன் போகப் போக எனக்கு ஏனோ கஸ்ற்றமாகிட்டு உங்களிடமும் கதைக்க முடியல்லபடிப்பில் வெறுப்பு பயமெல்லாம்... வளரவளரத்தான் தெரிந்தது நீங்கள் என்னை நினைத்து பயப்பிடுகிறீர்களென்று..

கவின் அது வந்து... என்று பதட்டத்துடனும் கவலையுடனும் குறுக்கிட்டவளை இடைமறித்த கவின் தொடர்ந்து இளைஞனாக பேசத் தொடங்கினான். அம்மா நான் உங்கள் பிள்ளை ஆனால் எனக்குத் தேவையானதை நல்லதை நீங்கள் புரியவைக்கலாம் ஆனால் கட்டாயப்படுத்துவது தவறுதானே.. ஒருநாளேனும் விளங்குதா? இந்த ரீச்சர் பிடித்திருக்கா? என்ன பாடம் பிடிக்கும்? ...இப்படி ஏதேனும் கேட்டிருக்கிறீர்களா? உங்களுக்கு பிடித்த கிறார், அப்பாக்கு பிடித்த நீச்சல் எனக்கு பிடித்த டான்ஸ் வகுப்பை கேட்டபோது சீச்சீ... வெள்ளைகளோடு சேர்ந்து கெட்டு விடுவாய் என்று சொன்னீங்கள்.. இப்படி

எத்தனையோ அம்மா...எத்தனை நாள் துனியாக அழுதிருக்கிறன்.. என்றவன் குழந்தையாக நினைவில் விசும்பினான்.

நெற்றிப்பொட்டில் ஆணியில் அறைந்தது போல சிலையாகி நின்றாள் ஆராதனா..

பெத்த பிள்ளையின் விருப்பு வெறுப்புகளை மட்டுமல்ல உணர்வுகளைக்கூட மதிக்கத் தெரியாத மனுசியாக இருந்துவிட்டனே... என் பிள்ளைக்கு எதுவரும்? என்று ஏன் சிந்திக்க மறந்தேன், இல்லை மறுத்தேன்? அவனுக்குப் பிடித்த உணவுகளை அறிந்தளவு அவனது சுயதிறனை அறியவில்லையே... யாருக்காவோ பிள்ளை பெற்று மற்றவர்கள் என்ன சொல்வார்கள்? என்பதற்காக பிள்ளையை தண்டித்து விட்டனே...! குற்ற உணர்வில் கைகளில் முகம் புதைத்து அழுதாள் ஆராதனா...

அம்மா...அழாதீங்க அம்மா...

இல்ல தம்பி.. என்றவன் அம்மா ஒரு பைத்தியமென்றான்.

தாயின் முகத்தை துடைத்துக்கொண்டே மகன் பைத்தியமென்றான் கவின்.

மகன் தன்னை புரிந்துகொண்டுவிட்டான் என்ற மகிழ்வோடு சிரித்தவள் பேங்கில வேலையென்று அப்பா கேட்டால் குதிப்பார் என்றவன் ஒருக்கா அப்பாக்கு ஹோல் செய்தம்பி என்றான்...

தம்பி என்ற தாயின் முதல் வார்த்தையில் சற்று தடுமாறி நெற்றி சுருக்கிய கவின் ஏதோ உணர்ந்து கொண்டவனாக பெரியவனாக பதிலளித்தான்.

இல்லை அம்மா ..அப்பா வரட்டும் இன்ப அதிர்ச்சி கொடுப்போம் என்றான் கவின் கண்சிமிட்டி.

தம்பி மூன்று வருசம் படிச்சமுடிச்ச இந்த பேங்கிலேயே வேலையை எடுத்திட்டு கோட்டுக்கு போட்டுக்கொண்டு வேலைக்கு போகலாம் எவ்வளவு சம்பளம் வரும்? ஒரு ஏழெட்டு என்று கனவில் மிதந்தவளை இடைமறித்த கவின், அம்மா.... மை கோட் என்று கலகலவென்று நகைத்தான்.

புரிந்துகொண்டு வெட்கத்துடன் அம்மாக்கு ஆசை இருக்காதா? என்று சொன்னபடி மகனின் மார்பில் மழலையாக தலைசாய்ந்தாள் ஆராதனா.

ஒவ்வொரு டிசம்பரிலும் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கும் ஆர்வலர்களுக்கும் இன்பமான ஒரு தினம் - 11^{ஆம்} திகதியே! அன்றே ஒரு முண்டாசுக் கவிஞரின் பிறப்பு.

அக்கால கட்டத்தில் **ஸ்ரீமான் சுப்ரமணிய பாரதீ** என்றும், **இளசை சுப்ரமணியன்** என்றும் அறியப்பட்ட ஒரு மகாகவியின் பிறப்பு.

இந்த 2021 டிசம்பரில் அகவை 139!

“இன்னுமின்னும் நீடு வாழ்க” என வாழ்த்தி அவன் பரிணாமம் ஒன்றை பகிர்ந்து கொள்ளப் பெரிதும் ஆர்வப்பட்டு பேனை பிடிக்கின்றேன்.

உண்மையில் முண்டாசுக் கவிஞனது பரிணாமம் ஒன்றா இரண்டா, ஒவ்வொன்றும் பிரமிப்பானதே.

அதிலே அவனை ஆட்கொண்ட **முஸ்லிம் நேசம்** முதன்மையிடத்திலுள்ளது. பிற சிலருக்கு அது கடைசியானதாகவோ அவ சியமற்றதாகவோ அமையலாம். அது இப்பேனைக்கு பொருட்டன்று.

தமிழகத்தில் இன்கவை தரும் தாமிரபரணி ஆறு பெருக்கெடுத்தோடும் திருநெல்வேலிச் சீமையிலே, கடையத்திலே பொட்டல் புதூர் தெற்கு புதுமனைத் தெருவிலே 1920.06.22ஆம் நாளில், ஒரு ஞாயிறு மாலை ஒரு முஸ்லிம் சபை, முண்டாசு கட்டிய ஒரு பிராமண சுப்ரமணியனின் **இஸ்லாம் மார்க்கத்தின் மகமை** பற்றிய பேச்சைக் கேட்கக் கூடியிருக்கிறது.

அந்த சுப்ரமணியனும் தவறாமல் சமூகமளித்துச் சொல்கிறான் இப்படி:

“இன்றைய இந்த மாலையில் எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச முன்பு, நான் அல்லாஹ்வின் மீது பாடிக் கொணர்ந்திருக்கும் தமிழ்ப் பாட்டை இங்கு வாசித்துக் காட்ட அனுமதி தரும்படி வேண்டுகிறேன். ஏற்கனவே அரபி பாஷையில் ‘பாதிஹா’ (ஐயம்) ஒதி முடிந்து விட்டது. அதற்கு அனுசரணையாக இந்தத் தமிழ் பாட்டைப் பாடுகிறேன்”.

-எனக் கூறிவிட்டு “அல்லா, அல்லா, அல்லா” என உரத்த குரலில் பல்லவி ஒன்றைப் பாடுகிறான். தொடர்ந்து சரணங்களாக பன்னிரண்டு வரிகள் இப்படிப் பாடி அசத்துகிறான்..

1. பல்லாயிரம் பல்லாயிரங் கோடி கோடி யண்டங்கள்
எல்லாத் திகசுபினுமோ ரெல்லையிலலா வெளிவானிலே
நல்லாது சுழன்றோட நியமஞ்செய்தருள் நாயகன்
சொல்லாது மனத்தாலும் தொடவொணாத பெருஞ்சோதி
(அல்லா)

2. கல்லாதவ ராயினு முண்மை சொல்லாதவ ராயினும்
பொல்லாதவ ராயினுந் தவமில்லாதவ ராயினும்
நல்லாருரை நீதியின்படி நல்லாதவ ராயினும்
எல்லோரும் வந்தேத்து மனவில் யமபயங்கெடச் செய்பவன்
(அல்லா)

3. ஏழைகட்கும் செல்வர்கட்கும் இரங்கியருளும் ஓர் பிதா
கோழைகட்கும் வீரருக்குங் குறைதவிர்ந்திடும் ஓர் குரு
ஊழி யூழி அமரராயிவ் வலகின் மீதிலின்பற்றே
வாழ்குவீர் பயத்தை நீக்கி வாழ்த்துவீர் அவன் பெயர்
(அல்லா)

- இவ்வாறு பாடிப்பரவசப் படுத்திய பிறகு இறைதூதர் நபி (ஸல்) அவர்கள் பற்றிய தன் பரந்த அறிவையும் சபையினருக்கு வெளிப்படுத்துகிறான்.

அந்த நெடுநேர உரையின் சில தகவல்கள் இப்படி அமைந்திருந்தன..

*பல வருடங்களுக்கு முன்பு நான் ஒரு ஆங்கிலேயப் பண்டிதர் எழுதிய புஸ்தகம் ஒன்றை படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதில் முஹம்மது நபியின் சரித்திரத்தைக் குறித்த சில விஷயங்கள் காணப்பட்டன. அவற்றைப் படித்துப் பார்த்தபோது நான் அற்புதம் உண்டாகிப் பரவசம் அடைந்தேன்.

*.... முஹம்மது நபி மஹா சுந்தரபுருஷர், மஹா சூரர், மஹா ஞானி, மஹா பண்டிதர், மஹா லவுகீக தந்திரி, வியாபாரமானாலும், யுத்தமானாலும் முஹம்மது நபி கவனித்தால் அந்த விஷயத்தில் வெற்றி மிகவும் உறுதி. ஆதலால் அவர் மிகவும் அபிமானிக்கப்பட்டார்.

*பகைவர் விரட்டி வந்தபோதும் பதட்டம் அடையாமல், ‘இறைவன் காப்பாற்றுவான்’ என்ற மனவுறுதியோடிருந்த நபிகளாரின் வரலாற்று நிகழ்ச்சி, ‘நம்பிக்கையே காமதேனு, நம்பினோர் கெடுவதில்லை’ என்ற தத்துவத்தை விளக்குகின்றது.

*குர்ஆன் இஸ்லாம் மார்க்கத்திற்கு வேதம், இதை முஹம்மது நபி தம்முடைய வாக்காகச் சொல்லவில்லை. கடவுளின் வாக்கு

தேவதூதரின் மூலமாகத் தமக்கு எட்டிய தென்றும், தாம் அதை ஒரு கருவிபோல நின்று உலகத்தார்க்கு வெளியிடுவதாகவும் சொன்னார்”.

அவரது முழுப் பிரசங்கத்தையும் 1920 ஜூன் 24இல் வெளியான ‘சுதேசமித்திரன்’ நாளேடு மிகச் சிறப்பாக பிரசுரித்திருந்தது. அதற்கு அடுத்த மாதம் ஜூலையில் ‘கதா ரத்னகாரம்’ என்ற மாத இதழிலும் (சுதேசமித்திரன் வெளியீடு) பிரசுரமானது.

அந்த முண்டாசுக்கவி இந்து சமயத்தில் அழுத்தமான பிடிப்பும், ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் கொண்டவர். இந்து சமய தெய்வங்களாகிய சிவனையும், சக்தியையும், கண்ணனையும், காளியையும், விநாயகரையும், முருகனையும், கலைமகனையும், திருமகனையும் பாமாலை சூட்டிப் போற்றி வணங்கியவர்.

ஆயினும், இறையானாகிய அல்லாஹ்வைப் போற்றியதுடன் இயேசு கிறிஸ்து நாதரையும் புகழ்த் தவறவில்லை.

சமயப் பொதுமை சமரச நோக்குக்குச் சான்றாக சுதேசமித்திரன் நாளேட்டில் பல கட்டுரைகளில் இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தி அவர் பேசை உழிதிருக்கிறது.

115 ஆண்டுகளுக்கு முன் 1906 ஜூன் 23இல் சுதேசமித்திரன் ஏட்டில் “**நமது முஹமத்ய சகோதரர்கள்** எனத் தலைப்பிட்டு எழுதிய கட்டுரையில் இடம்பெற்றுள்ள இந்தப் பந்தி வைர வரிகளாகும்.

“**இந்தியாவின் வருங்காலப் பெருமைக்கும் சிறப்புக்கும், இத்தேச ஜனங்களில் பெரும்பாலோர் ஹிந்துக்கள், முஹம்மத்யர் என இரு பகுதியிட்டு நிற்பது பெரும் தடையாகவே இருக்கிறது என்பதை ஒளித்துப் பரையாஜனமல்லலை. விரோதங்களை நீக்க இரண்டு ஜாதியாருக்குள்ளே சநேக உணர்ச்சியும், சகோதரப் பான்மையும் ஏற்படுத்துவது இத்தேசாய்மான்களின் முக்கிய கடமையாகும்”.**

இதேபோல், ஆகஸ்ட் - 11 - 1906 அன்று சுதேசமித்திரன் கட்டுரையில் இன்னொரு கருத்தையும் முன்வைத்துள்ளார்..

பொது மாதாவாகிய பாரத தேவியின் பொது நன்மையை கவனிக்க வேண்டுமென அல்லாமல், ஜாத, மத குல பேதங்களைப் பாராட்டித் தேசத்தை மறக்கும் மனதனை பாரத தேவ சர்வ சண்டாளராகவே கருதுவாள்.

மேலும் பல தலைப்புகளில் ஹிந்து - முஸ்லிம் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளவர் முண்டாசுக் கவிஞர்.

அன்னவரது 139ஆம் ஆண்டு பிறந்த நாளுக்கு வாழ்த்தாக அமையப்பெறும் இந்த எழுத்துக்களை ஒரு சிறுகதை தகவலுடன் நிறைவுசெய்வோமா!

நம்புங்கள் ! ஒரு சிறுகதை தகவல்! அதுவும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் விசேட பிரியாணியைப் போல் இஸ்லாமியச் சிறுகதை பூர்வீகம் பற்றியது!

பாரதியாரைப் பொறுத்தவரையில் மகா கவிஞர் மட்டுமல்ல, மகத்தான படைப்புலக்கியவாதி என்றும் கணிக்கப்படுகிறார்.

முஸ்லிம் கலாசாரப் பின்னணியில் முதல் சிறுகதையைப் படைத்த பெருமையும் நமது முண்டாசுக் கவிஞருக்கே!

1920.05.29ல் (நான் பிறந்த மாதம் தேதியில்) அதே நாளேட்டில் **ரயில்வே ஸ்தானம்** என்ற தலைப்பில் ஒரு சிறுகதையைப் பிரசுரித்து வரலாற்றில் ஓர் ஏடாக்கி விட்டார்.

அச்சிறுகதையானது முஸ்லிம் ஒருவர் உடன் பிறந்த மூன்று சகோதரிகளை ஒரே சமயத்தில் மணமுடித்து அதனால் அடையும் அவதியைச் சித்தரிக்கிறது. “முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கலை மையப்படுத்தி தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் சிறுகதையாக இதனைக் கருதலாம்” என்கிறார் சென்னை புதுக்கல்லூரி தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர், எனது இனிய **ஹ.மு. நத்தர்ஷா**.

கடைசியாக இன்னொரு முக்கிய தகவலையும் இணைக்கிறேன்.

“திருநெல்வேலி ஜில்லா கடையத்தில் இருக்கும்போது அடுத்த சிற்றூரான பொட்டல் புதூரிலிருந்து முஸ்லிம் சகோதரர்கள் வந்து பேசிவிட்டுச் செல்வார்கள். ‘குர்ஆனைத்’ தமிழில் மொழி பெயர்க்கும்படி ஒரு நண்பர் கேட்டுக்கொண்டார். குர்ஆன் சந்தத்திற்கு இணங்க ‘விஷ்ணு பிதரம் சர்ணம்’ என்று தொடங்கும் ஒரு சமஸ்கிருதப் பாடலைப் பாரதி எழுதினார்” என்று பாரதியாரின் திருமகளாராகிய தங்கம்மாள் பாரதி ஒரு கட்டுரையில் எழுதியிருப்பதும் ஈண்டு எண்ணத் தக்கது. மொழிபெயர்க்கும் அளவுக்குப் பாரதியார் அல்குர்ஆனை அறிந்திருந்தார் என்ற செய்தி நமக்கு அளவற்ற வியப்பையும் அக மகிழ்வையும் தருகின்றது.

ஆக மொத்தத்தில், “**மனநனாகப் பிறந்த எல்லோரும் ஓர் குலம், ஓர்னம்**” - என்பதையே முண்டாசுக் கவிஞரின் சிந்தனைகளும் அவர்தம் கட்டுரைகளும் காட்டி நிற்கின்றன என்பதைப் புரியமுடிகின்றது. “நீடு வாழ்க” என வாழ்த்த வைக்கிறது.

வாழ்க! வாழ்க!!

மகாபாரதத்தின் சுருக்கமான பாரதச் செல்வத்தினை வாசித்துக் கொண்டிருந்த பகீரதியின் கண்கள், அந்த வரியில் குத்திட்டு நின்றன....

“ஒரு மாலை வேளையில், உலகிற்கு வளம் கொழிக்கும் கங்கா நதியருகில் உலாவிவந்த சந்தனுவின் மனதில், இயற்கையின் அழகுதரும் மகிழ்ச்சியில் மனம் இலேசாகச் சேர்ந்து கொண்டது. அந்த வேளையில் வெண்ணிற ஆடையுடைய மங்கை ஒருத்தி முன்வந்து நின்றிடக் கண்டான்.

மனதில் ஏற்பட்டிருந்த அமைதியும் அந்தி நேரக் குளுமையும், அந்தத் தேவதையைக் கண்ட உவகையும் அந்தவிடத்தில் வேறு யாரும் இருக்கவில்லை என்ற துணிச்சலும் அவளின் மனத்தில் இருந்ததை உதட்டுக்குக் கொண்டு வந்தன.

பெண்ணுடன் பழகும்போது பாவிக்கவேண்டிய மென்மையான சொற் பிரயோகத்துடன் தன்னை மணம் செய்து கொள்ளுமாறு அவள் அவளிடம் வேண்டிக் கொண்டாள்.....”

உடனடியாகக் கண்களை வெளியில் எடுத்தவளின் சிந்தனை வேகமாக கடந்த காலத்தை நோக்கிச் சென்றது. பதின் மூன்று வயதில், கண்ணகி வழக்குரைத்த நாடகத்தில் பாண்டிமாதேவியாக வேடம் இட்டு அவள் நடித்தபோது அவளுக்கு எழுந்த புகழ்ச்சியுரையை எண்ணிப் பார்த்தாள். அவளுடைய அழகும் அமைதியான சபாவமும் அந்த நாடகத்தில் நாயகியை விடவும் அவளை உயர்த்திக் காட்டியது என்று அதிபர் பாராட்டியிருந்தார்.

அவளைப் பொறுத்தவரையில் பெரிதாக நடிப்பதற்குத் தெரியாமல் இருந்தாலும் அழகியாக இருந்த காரணத்தினால் அவளை ஏதாவது ஒரு வேடத்திற்கு எடுத்துப் போட்டார்கள். அவளுக்கு நடனம் தெரியாமல் போனாலும் துர்க்கை அம்மன் வேடத்திற்கோ அல்லது கலைமகள் வேடத்திற்கோ அவளை ஒப்பனை செய்து மேடையில் ஏற்றிவிடுவது அவர்களுக்கு வழக்கம்.

வெள்ளைச் சீருடையில் இரட்டைப் பின்னலுடன் கறுப்புக் கலர் பொட்டுடன் அவள் வரும்போது அவள் அழகாகத் தென்படுவதால் அவள் உண்மையிலே பேரழகி என்ற எண்ணம் அனைவரிடம் இருந்தது. வகுப்பில் அனைவரிடமும் சகஜமாகப் பழகும் காரணத்தினால் அந்த வகுப்பில் படிக்கும் ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் அவளிடம் பிரியம் இருந்தது.

இவ்வாறாக ஓடிக்கொண்டிருந்த பெண் அடங்கி விடவேண்டிய பருவம் வந்தது. அவள் பூப்படைந்துவிட்டாள் என்றும் ஒரு மாதத்திற்குப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரமாட்டாள் என்றும் கேள்விப்பட்டதும் சாந்தனுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. அவளைப் பல நாட்களுக்குக் காண முடியாது என்று ஏங்கினான்.

அவளின் சடங்கை பெரிதாக வெளியில் சொல்லாமல் சுருக்கமாகவே செய்து வைத்தார்கள் அவளுடைய பெற்றோர். விசேசம் முடிந்து வெளியில் வந்தவள் வகுப்பு மாணவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கென்று ரொபி வாங்கி வந்திருந்தாள். ஒவ்வொருவராகப் பரிமாறிக் கொண்டபோது அனைவரும் நன்றி சொல்லியபோது அவனால் அவளை நேரடியாகப் பார்ப்பதற்கு முடியாமல்

குனிந்து கொண்டான். அதைப் பார்த்து அருகில் இருந்த நண்பர்கள் சத்தமிட்டுச் சிரித்தபோது அனைவரின் கவனத்தையும் அந்த விடயம் கவர்ந்தது.

பள்ளிப் பருவம் எதையும் எண்ணிப் பயந்துவிடுவதில்லையே! அவனுக்கு அவள் என்ற விடயத்தை அருகில் இருந்தவர்கள் நிர்ணயித்தார்கள். வகுப்பில் அவர்கள் இருவரையும் சேர்த்துக் கதைத்தபோது அவர்கள் இருவரும் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காமல் இருந்ததால் அவர்களுக்கிடையில் அது... நிச்சயமாக ஆக்கப்பட்டு மாணவர்களுக்கு மத்தியில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது.

சில நாட்கள் கழிந்ததும் பாடசாலை விட்டு வெளியில் வந்ததும் சில நிமிடங்கள் வெளியில் நின்றவாறு அவர்கள் இருவரும் எதையாவது கதைத்துக் கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு சற்று இடைவெளியில் நின்றவாறு அவர்களுடைய நண்பர்களும் நண்பிகளும் தங்களுக்குள் கதைத்தார்கள். இவ்வாறாகப் போய்க் கொண்டிருந்த அவர்களின் சந்திப்பு பரீட்சை முடிந்ததன் பின்பாக ஆரோக்கியமற்றுச் செல்வதாகப் புரிந்தது.

அந்த நேரத்தில் ஆண்பிள்ளைகளுக்கு இருந்த பாதுகாப்புக் கெடுபிடி காரணமாக சாந்தனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவதற்கு அவனுடைய பெற்றோர் முடிவு செய்தார்கள். அதனை அவளின் நண்பியின் மூலமாகத் தெரிவித்த சாந்தனைச் சென்று பார்த்துவிட எண்ணிய அவளுக்கு அவன் முதல் நாளே கொழும்புக்குப் புறப்பட்டுச் சென்ற தகவல் மாத்திரமே கிடைத்தது. அவளுக்கு எதையோ இழப்பதைப் போன்று இருந்தது. அவனிடம் இருந்து கடிதம் வரவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

ஆனால் அவள் எதிர்பார்த்ததைப் போன்று எதுவும் நடந்திருக்கவில்லை. அவனிடம் இருந்து கடிதம் வரவில்லை. அந்தப் பருவத்திற்கு இனிமையாக ரமணிச் சந்திரனின் கதைப்புத்தகங்களைத் தவிர வேறு எதுவும் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. வீட்டில் வறுமையிலும் வேலைப் பளுவிலும் உழன்று கிடந்த அவளுக்கு கதைகளை வாசிப்பதில் மட்டும் நிம்மதி கிடைத்தது.

பொதுவாக ரமணிச்சந்திரனின் கதைகளில் அவர் கொண்டுவரும் கிளைமாக்ஸ் அவளுக்குப் பிடித்திருக்கும். தொடக்கத்தில் வில்லனைப் போன்று காட்டிக் கொள்ளும் ஒருவனைக்

கதையின் இறுதியில் கதாநாயகனாகக் கொண்டு சுபமான முடிவுகளுடன் வரும் அந்தக் கதைகள் அவளுக்கு ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்துவதுண்டு. அந்தக் கதையில் வரும் நாயகனைப் போன்று தன்னுடைய நாயகனும் ஒரு நாள் நினையாப் பிரகாரமாக வருவான் என்று எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

காலம் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் தமிழனின் வாழ்வில் மாத்திரம் விடியல் என்பது வராமல் போய்க்கொண்டிருந்தது. சாந்தனின் அக்காவுக்குத் திருமணம் நிச்சயமாக இருந்ததாக அவளின் தந்தை சொன்னார். அந்தத் திருமணத்திற்காக சாந்தன் நிச்சயமாக வருவான் என்று நினைத்து அவனை எதிர்பார்த்திருந்தாள் அவள்.

ஆனால் சாந்தன் வரவில்லை. சாந்தனிடம் இருந்து ஒரு கடிதம் அவனுடைய நண்பனுக்கு அனுப்பப்பட்டு அவளுடைய கைக்கு வந்தது. சாந்தனுடைய முதலாவது தமக்கை சீதனம் காரணமாக வெகு நாட்களாகத் திருமணம் செய்யாமல் இருந்ததால் அவளுக்கும் சாந்தனுக்கும் ஒரே குடும்பத்தில் மாற்றுச் சம்பந்தமாகச் செய்வதற்கு முடிவாக்கி இருப்பதால் அவனை மறந்துவிடுமாறு அவன் மன்னிப்புக் கோரியிருந்தான்.

அவளுக்கு அழகை வந்தது. தன்னுடைய ஏழ்மையைக் கருதாமல் அழகாக இருக்கும் காரணத்தால் சாந்தன் பிரியமாகத் திருமணம் செய்து கொள்வான் என்ற எண்ணத்தில் மண் விழுந்ததை அவளால் அத்தனை சுலபமாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. தன்னுடைய கற்பனைக் கோட்டைகள் இப்படித் தகர்த்து எறியப்பட்டதே என்று அழுது சோர்ந்தாள்.

கதைகளில் வரும் சந்தோசத்தை நேரில் பார்க்க முடிவதில்லையே. இங்கு சோகங்கள் மட்டுமே நிரந்தரமாக்கப் படுகின்றன என்பதை அவளால் எளிதாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. பள்ளியில் படிக்கும்போது அழகியாக அனைத்து மாணவர்களின் கனவுக் கன்னியாக இருந்த அவளுக்கு அந்த அழகிற்குக் கிடைத்த அவமானமாக இந் நிகழ்வு தென்பட்டது.

அவன் இலங்கையில் இருந்திருந்தால் அவனுக்கு முன்னால் சென்று அவனிடம் கேட்டிருக்க முடியும். ஆனால் எங்கோ தொலைவில் இருப்பவனிடம் எவ்வாறு சென்று முறையிடுவது என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அதற்குள் அவளுடைய தந்தையும் இறந்துவிடக் குடும்பப் பாரம்

முழுவதும் அவளுடைய தலையில் விழுந்ததால் தனக்கு ஏற்றவாறு ஒரு வேலையைத் தேடிக்கொண்டு குடும்ப வண்டியை ஓட்டுவதற்குத் தயாரானாள்.

தந்தையில் மீது காணப்பட்ட நன்மதிப்புக் காரணமாக அவர் வேலை செய்த அலுவலகத்தில் இவளுக்கும் எழுதுவினைஞர் வேலை கிடைத்தது. வீட்டுச் செலவைச் சமாளிப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் ஏதோ வேலை கிடைத்ததே என்ற நிம்மதியில் படித்துக் கொண்டிருந்த தம்பிக்கும் தங்கைக்கும் அம்மாவுக்கும் போதுமான அளவிற்கு அவளுடைய சம்பளம் இருந்தது. அவர்களும் படிப்பில் ஆர்வத்தைக் காட்டி வந்ததால் அவளுக்குத் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் மறுபடியும் பிடிப்பு வந்தது.

ஆனால் தனியாக உழைத்து அந்தக் குடும்பத்தை சீராக்குவது என்பது ஏற்கெனவே திருமண வயதைக் கடந்தவிட்ட அவளுக்கு சுலபமானதல்ல என்பது புரிந்தது. அவளுடன் ஒன்றாகப் படித்த மாணவிகள் மட்டுமல்ல மாணவர்களும் அடுத்தடுத்து திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். அவளுக்கு அழைப்புக் கொடுக்கும் அனைவரின் திருமணத்திற்கும் சென்றுவிட்டு வீட்டுக்குள் வந்து பெருமூச்சு விட்டவாறு அவளுடைய வாழ்க்கை கடந்தது.

தம்பி பல்கலைக்கழகப் படிப்பை முடித்து விட்டு ஒரு நிறுவனத்தில் இணைந்து கொண்டான். அவனுடைய ஆரம்ப சம்பளமே அவளுடைய சம்பளத்தை ஒத்து இருந்தது. வீட்டுச் செலவை தானே பார்த்துக் கொள்வதாகச் சொன்ன அவன், தமக்கையின் திருமணத்திற்காக அவளுடைய சம்பளத்தைச் சேர்க்கச் சொன்னான். அவளுக்கு வந்த நம்பிக்கையில் அதற்கு ஒத்துக் கொள்ளவும் அவளுடைய அன்னை அவளுக்கு வரன் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

எத்தனையோ ஏமாற்றங்களையும் வேதனைகளையும் சந்தித்து இருந்தாலும் இந்தத் திருமணச் சந்தையில் அவளை நடத்தும் விதம் அவளுக்கு விரக்தியைக் கொண்டுவந்தது. கதைகளில் வரும் நாயகனைப் போன்று அழகான வசதியான வாலிபன் ஒருவன் வருவான் என்றும் அவளுடைய அழகும் குணமும் மட்டுமே போதும் எனக்கு சீதனம் வேண்டாம் என்று சொல்லி அவளின் கைப்பற்று வான் என்று எதிர்பார்த்தவளுக்கு ஒவ்வொரு தடவையும் எதிர்பார்ப்புடன் அலங்கரித்து

நிற்கவும் அவளைக் கவனிக்காமல் பேரம் பேசுவதைப் பார்த்ததும் எரிச்சல் வந்தது.

“இந்தக் கல்யாணமே எனக்கு வேண்டாம். என்னையத் தனிய இருக்க விடுங்கோ” என்று அம்மாவிடம் கதறுவதற்குத் தோன்றும். ஆனால் அவரின் மனதைப் புண்படுத்தக் கூடாது என்று நினைத்து அவள் மௌனமாகி பலிக்காக அலங்கரித்துக் கொள்ளும் ஆட்டைப் போன்று அவளை மாற்றிக்கொண்டாள். எங்கிருந்தாவது அவளுக்கு ஏற்றவாறு வரன் அமையும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் அவள் காத்திருந்தாள்.

ஓரளவுக்குப் பொருத்தமான ஒருவனைக் கொண்டுவந்து சேர்த்த சந்தோசத்தில் அவளுடைய தாயும் தம்பியும் இருந்தார்கள். இல்வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத பிரியம் என்ற ஒன்றைக் கண்ணாலும் கண்டுகொள்ள முடியாமல் பேரம் பேசிச் செல்லும் வியாபாரத்தில் ஒரு பொருளாகவே விலைப்பட்ட வேதனையை முற்றாக மனதிற்குள் பூட்டிவிட்டு இல்லறத்திற்குத் தயாராகியதை நினைத்துப் பார்த்தவளின் கண்கள் மறுபடியும் புத்தகத்தினுட் சென்றது.

“முன்பின் யோசியாமல் சந்தனு கொண்ட கருத்து சாத்தியமாகுமா?” என்று கங்கை கேட்டபோது அவளை அடைவதற்கு எந்த நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொள்ளவும் தயாராக இருப்பதை அவன் உறுதிப் படுத்தினான்.

அவனின் கருத்தை நிபந்தனைகளுடன் ஏற்றுக் கொண்டாள் அம்மங்கை. அவள் யார் என்று ஒரு காலமும் கேட்கக் கூடாது. அது மட்டுமல்ல அவள் என்ன செய்தாலும் அவளைத் தடுக்கக் கூடாது. எக்காரணம் கொண்டும் கோபிக்கக்கூடாது. பிரியமற்ற மொழிகளைச் சொல்லக்கூடாது. இவ்வாறு செய்யாது இருக்கும் வரை அவனோடு வாழ முடியும் என்பதை அவள் தெரிவித்தாள்.” என்பதை வாசித்தபோது மறுபடியும் மனது தாவிக்கொண்டது.

அனைத்துப் பெண்களும் வேண்டும் நிபந்தனைகளாக இதனை மகாபாரதத்தில் சேர்த்திருக்கலாம் என்றே தோன்றியது அவளுக்கு. ஆனால் நிபந்தனைகள் என்ற விடயத்தில் ஆணின் விருப்பம் மட்டுமே கருத்திற் கொள்ளப்படுகின்றது என்பதும் பெண்களின் விருப்பங்கள் குழிதோண்டிப் புதைக்கப்படுகின்றது என்பதும் அவளின் அனுபவங்கள் வாயிலாக அவள் கண்டறிந்து உண்மைகளாக இருந்தன.

இந்த வரனை அமைப்பதற்காக தரகர் முதல் அவர்களின் குடும்பத்தினர் வரையிலும் ஒவ்வொரு நிபந்தனைகளை விதித்ததும் ஒவ்வொன்றாக சிரமப்பட்டு அவளின் தம்பி செய்து வைத்ததையும் அவள் சிந்தித்துப் பார்த்தாள். இதேபோன்று தான் ஏதும் நிபந்தனைகளை விதித்திருந்தால் தன்னுடைய திருமணம் என்றோ நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் என்பது அவளுக்குப் புரியாமல் இல்லை.

திருமணச் சந்தையில் அவளுக்கு உரியது எதுவும் கருதப்பட்டு இருக்கவில்லை. சாத்திரக் குறிப்பையும் சீதனத்தையும் பார்த்து சம்மதம் தெரிவித்துப் போனவர்கள் அவளின் அழகுக்கும் பிரயாசையும் எந்தவொரு இடத்தையும் தரவில்லை என்ற எண்ணம் அவளைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. தனக்கு வரப்போகும் கணவனிடம் தன்னுடைய பள்ளிக் காதலை மறைக்காமற் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தவளுக்கு அவன் முகம் பார்த்துக் கதைக்கும் நேரத்தையே எடுத்துக் கொள்வது கடினமாக இருந்தது.

உலகத்திற்குக் காட்டிக் கொள்வதாக அமைந்த அந்த வாழ்க்கை கடமைக்காகவே போய்க் கொண்டிருந்தது. வெளியில் தெரியாதபடி பெரிய சிறைக்குத் தவிப்பதாக அவளின் நிலைமை இருந்தது. ஏனைய விடயங்களைக் கருத்திற் கொள்ளாமல் திருமணமானவள் என்பதால் சமுதாயத்தில் கிடைத்த அங்கீகாரம் ஒன்றைக் கொண்டு அவள் வாழ்க்கையைக் கடத்தினாள்.

திருமணத்தின் பிறகு அவளுக்குள் இருந்த அழகும் திறமையும் முற்றாக விடுதலை பெற்றுவிட்டதைப் போன்று இருந்தது. கணவனதும் புகுந்த வீட்டினரும் கதைகளில் அவர்களின் பெருமை பேசப்படும் ஒன்றுக்கும் வழி இல்லாதவளாக அவளைக் கைபிடித்ததைப் போன்றும் ஒரு மாயை தோற்றுவிக்கப்பட்டு இருந்தது. தொடர்ந்து பிள்ளைகள் இரண்டைப் பெற்று வளர்த்தவாறு வேலைக்கும் சென்று வந்தபோது அவள் கிட்டத்தட்ட வேலைக்காரி ஆகிவிட்டதைப் போன்று இருந்தது.

அதைவிடவும் அவளை வேதனைப் படுத்தியது அன்று அவன் சொன்ன விடயம். தன்னுடைய மேலதிகாரியாக வந்திருக்கும் ஒரு அழகான பெண் அவளுடன் படித்ததாகச் சொன்னான். அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவனுடைய வாயால் என்றுமே மனைவியை 'அழகி' என்று சொன்னதில்லை. அவளுடன் படித்தவளை இத்தனை காலம்

கடந்து சொல்கிறானே என்று யோசித்தான். அவளின் பெயரைக் கேட்டதும் திகைப்பு வந்தது.

“கிரிஜா..” அவித்த இறால் மாதிரி என்று அந்த வகுப்பு மாணவிகளால் சொல்லப்பட்ட அவள் நிறமே தவிர அழகு கிடையாது. ஆனால் இன்று அவளுக்கு இருந்த செல்வத்தை வைத்து தன்னுடைய உடலை மெருகேற்றி வைத்திருக்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். காலம் கடந்ததால் அழகினை இழந்த தன்னுடைய முகத்தைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு தன்னில் வெறுப்புத் தோன்றியது.

அழகு என்பதன் அர்த்தம் அவளுக்கு அப்போது புரிந்தது. அகத்தழகோ.. புறத்தழகோ ஒரு பொருட்டேயல்ல. பெண்கள் எப்பொழுதும் முன்னணியில் இருப்பதாக அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஆளுமை விருத்தியே அவளின் வாழ்நாள் அழகு என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். ஆனால் இந்த அறிவு தாமதமாக வந்துவிட்டது என்பதை உணர்ந்ததும் மறுபடியும் கவலை வந்தது.

இந்த விடயத்தை எந்த ஒரு கதையும் சொல்லி யிருக்கவில்லையே! முகத்தழகில் மயங்கிய தாகவும் உடல் அழகை விரும்பியதாகவும் சொல்லப்பட்ட கதைகள் ஆளுமை அழகை அந்த இளமைப் பருவத்தில் எடுத்துச் சொல்லியிருந்தால் அதை அடைவதற்குப் பிரயாசைப்பட்ட ஒருத்தியாக தான் இருந்து தன்னால் முன்னேறியிருப்பேன் என்று நினைத்தபோது மறுபடியும் புத்தகத்தில் கண்கள் சென்றது.

“இல்லற சாகரத்தில் முத்து முத்தாக குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தாள் அப்பெண். சூரிய ஒளியைப் போன்ற தேஜஸ் கொண்ட அந்த சிசுக்கள் பிறந்தவுடனும் அவற்றைக் கொண்டு சென்று கங்கை ஆற்றில் எறிந்துவிட்டு மகிழ்ச்சியுடன் வீடு திரும்பினாள்.

இந்த அருவருப்பான நடவடிக்கையைப் பார்த்து சந்தனுவிற்கு துக்கமும் கோபமும் மேலிட்டுப் பொங்கியது. ஆனால் அவளுக்குக் கொடுத்த பிரதிக்கையை மறந்து எதுவும் செய்ய முடியாதவளாக அவன் வாளாவிருந்தான். தன்னுடைய விம்பமான அந்த வாரிசுகள் பிறந்தவுடனேயே பெற்ற தாயினால் அழிக்கப் படுகின்றன என்று மனதிற்குள் குமுறிக் கொண்டான்.

ஏழு குழந்தைகளை இவ்வாறு கொன்ற பிறகு எட்டாவது குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு கங்கா நதியை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்

அப்பெண். அதுவரை காட்டிய பொறுமை எல்லையைக் கடந்து விடவே அவளுக்கு முன்னாக வந்து நின்றான் சந்தனு.

“நில். கொடியவர்களும் செய்யக் கூசும் இந்தக் காரியத்தை நீ செய்யலாகுமா? நீ என்ன அரக்கியா. பேயா பிசாசா? நீ யார்? எதற்காக இவ்வாறு செய்கிறாய்” என்று வெகுண்டெழுந்து கேட்கவும் புன்முறுவல் பூத்தாள் அப்பெண்.”

அந்த வரிகளை வாசித்ததும் அவளுக்குள் ஏனோ மகிழ்ச்சி பொங்கியது. இதுவரையிலும் கங்கையுடன் தன்னை ஒப்பிட்டுக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டவளுக்கு அவளுடைய வாழ்க்கையில் புயல் எழுந்தபோது தன்னைப் பற்றியிருந்த தவறான எண்ணங்கள் விடைபெறுவதைப் போன்று இருந்தது. எத்தகைய காதலுடன் இணைந்து கொண்டவனும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் சென்றதும் மனைவியை வெறுக்கவே செய்கின்றான். அதற்குக் காரணம் வேறுபட்டுப் போகின்றதே தவிர கழுவில் ஏற்றப்படுவது பெண்களின் சமுதாயத்திற்கு புதிதானது கிடையாது. வழுவழுத்த உறவாகப் போய்க் கொண்டிருந்த அவளுடைய வாழ்க்கையில் மண முறிவு வந்த அந்த நேரத்தை நினைத்துப் பார்த்தாள். அவர்களிடம் இருந்த பொருத்தமின்மை இரண்டு பிள்ளைகளுக்குப் பின்னாலும் அவர்களின் மனங்களை இணைக்கவில்லை. முரண்பாடுகள் காரணம் இன்றியே வலுப்பெற்றுக் கொண்டு இருந்தன.

அவள் வேலைக்குப் போய் உழைத்துக் கொண்டிருந்ததால் அவளுக்குப் பணத்தைக் கொடுக்காமல் அவள் தன்னுடைய விருப்பப்படி செலவழித்ததில் அவனிடம் இருந்து பராமரிப்புப் பெறும் நோக்கத்துடன் முதலில் வழக்குப் போடப்பட்டது. இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் பிரிந்து வாழ்கின்றார்கள் என்பதைச் சொல்லி அவளுக்கு விவாகரத்துக் பெற்றுக் கொடுத்தார் சட்டத்தரணி.

இப்பொழுது அவள் தன்னுடைய இரு புதல்வர்களுடனும் தனியே வசித்து வருகின்றாள். அவளின் தங்கையும் தம்பியும் திருமணம் முடித்து வெளியூரில் இருக்கிறார்கள். அவளுக்கு அதுவரை உதவியாக அவளுடன் இருந்த தாயாரும் கடந்த வருடம் இறந்து போய்விட்டாள். உயர்தரத்தில் கல்வி கற்கும்

எங்கும் நிசிப்தம்
ஏதிலி மாந்தரின்
முகத்தில் பீதிரேகைகள்
பிரபஞ்ச பூமியில்
ஒருயிர்தானே நாமும்
உதிரந்துவிடும் பூவின்
இதழ்போல ஆகிவிடுவோமா
பட்சிகளோ மவுனம்
வெறுமையுடன் தொங்கும் கூடுகள்
நகரும் கருமுகில்களோ
வேலை நிறுத்தத்தில்
ஆர்ப்பரிக்கும் சமுத்திரமோ
ஆழ்ந்த ஓய்வில்
ஆதவனின் தூக்கம்
பாராங்கும் கும்மிருட்டாய்
வசந்தகால காற்று
எங்கோ தொலைந்துபோனது
வெற்று வெளியோ - சூனியப் பிரதேசமாய்
யாரோ ஒருவனின் காலடித்தடம்
அம்மண்ணில் - எப்படி?
மனச்சாட்சியற்ற உலகால்
உலக பாறாங்கல்லில்
நசிங்கிப் போகிறோம் - நாம்
காலநகர்வு சுதந்திரமாய்
கற்பை சூறையாடுகிறது
மனதில் இனம்புரியா ஏக்கவெண்ணங்கள்
விரிந்தன பலதிசை நோக்கி
இதயமோ நிரப்பமுடியா
வெற்றிடமாய்

ஒரு சீவனின் ஏக்கம் - சிவிலிருந்து வாலிசை ஜெயா

அவளுடைய மகன்மார் இருவரும் சதா படிப்பு என்று திரிவதில் அவளுக்குப் பேச்சுத் துணைக்கும் பிராக்குக்கும் யாரும் இருக்க வில்லை. தன்னுடைய வயதிற்குத் தோதான மகாபாரதத்தைப் படிப்பதில் இருந்த அக்கறையில் அதைப் படிப்பதற்குத் தொடங்கினாள்.

“திருமணம் எனப்படும் சட்ட ரீதியான ஒப்பந்தத்தில் ஆண்கள் மாறுவார்கள் ஆயின் இந்த கங்காதேவியைப் போல தனித்து சென்றுவிட, அதுவும் பச்சிளம் பாலகனுடன் சென்றுவிட எல்லாப் பெண்களாலும் முடிவதில்லை. அவர்களுடைய பொருளாதாரமும் வாழ்வதிலுள்ள பாதுகாப்புப் பிரச்சினைகளும் அவர்களை மௌனமாக்கி விடுகின்றன. இவ்வாறான விடயங்களைக் கண்டும் காணாமலும் இருக்க அவர்கள் பழகிவிடுகின்றனர்.

பதினாறு ஆண்டுகளின் பின்பாக கங்கைக் கரையில் நின்றவாறு சந்தனு தன்னுடைய இறந்த காலத்தைப் பற்றி நினைவு மீட்டிக் கொண்டு இருந்தபோது, தேவர்களைப் போன்ற அழகும் உடல்வாகும் கொண்ட ஒரு வீரனைக் கண்டான். அவனின் விளையாட்டு சந்தனுவின் கவனத்தை ஈர்த்தது.

ஓடிவந்து கொண்டிருந்த கங்கையின் பிரவாகத்தை அஸ்திரப் பிரயோகம் செய்து தடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனை அவ தானித்தபோது ஏதோ அவனுக்குத் தோன்றவும் பழைய சிரிப்பொலியுடன் கங்கை அங்கு பிர சன்னமானாள்.

அந்த வீரதீரமிக்க இளைஞன் சந்தனுவின் புதல்வனாகிய தேவவிரதன் என்பதைத் தெரிவித்து அவனிடம் ஒப்படைத்தான்.

“பதினாறு வயது வரையிலும் என்னால் வளர்க்கப்பட்ட உன்னுடைய புதல்வன் இவன். வசிட்டரிடம் வேதங்களைப் பயின்றிருக்கின்றான். சுக்கிராச்சாரியாரிடம் சாத்திரங்களைக் கற்று அறிந்திருக்கிறான். பரசுராமரிடம் விற்பயிற்சி பெற்றிருக்கிறான். வில்லாளியும் வீரனும் ராஜநீதிகளை அறிந்தவனுமாகிய உன்னுடைய புத்திரனை அழைத்துச் செல்” என்று சொல்லிவிட்டு கங்கை மறைந்து விட்டான்.”

அதுவரை கண்களில் புலப்பட்ட அனைத்தும் மங்கலாகிக் கொண்டுவந்தது. அவனின் முகத்தில் இருந்து அவளுக்குத் தெரியாமல் வழிந்த நீரைக் கண்கள் அறியாமல் துடைத்தபோது உள்ளுக்குள் குமுறிக் கொண்டிருந்த மனம் விசம்பலை வெளிப்படுத்தியது. புத்தகத்தை மார்புடன் அணைத்தபடியே குமுறிக் கொண்டு அழத்தொடங்கினாள் அவள்.

பதினெட்டு வயதை அடைந்து கொள்ளும் வரையிலும் அன்னையில் உழைப்பில் அனைத்தையும் அனுபவித்த அவளுடைய முதலாவது மகன், மேற்படிப்பைக் கவனிப்பதாகச் சொன்ன தந்தையில் வார்த்தையை ஏற்றுக் கொண்டு அவளின் கரங்களில் இருந்தும் வெளியில் சென்றபோது அவள் துடித்ததை நினைத்துப் பார்த்தாள். அவளால் அவனுக்குரிய செலவுகளைச் செய்து படிப்பிக்க முடியாது என்பதைச் சொல்லி அவனுடைய தந்தையிடம் மன்னிப்புக் கோரி அவரிடம் சரணடையுமாறு அவளுக்கு மகன் அறிவுரை சொன்னபோது கோபத்தின் உச்சத்திற்கே சென்றதை நினைத்துப் பார்த்தாள்.

தேவவிரதனைப் போன்று வளரும் காலம் வரையிலும் தாயின் முழுப்பராமரிப்பில் இருந்தவர்கள் சிறகு முளைத்ததும் தங்களுடைய முதலாவது கூட்டில் இருந்து பறந்து விடுவார்கள் என்ற உண்மை முதன் முதலில் அவளுக்கு உறைத்ததால் இரண்டாவது மகன் விடயத்தில் தன்னுடைய கொள்கைகளை சற்றுத் தளர்த்தி அவன் கேட்டபடியே அனைத்தையும் வாங்கிக் கொடுக்கும் ஒரு சாதாரண அம்மாவாகவே இருந்தாள்.

ஆனால் அந்த வளர்ப்பு முறையும் வெற்றி அளிக்கவில்லை. தந்தையையும் தமையனையும் தேடி மற்றவனும் சென்றுவிடவும் அவள் இன்று தனிமையில் கழிப்பதை நினைத்துப் பார்த்தாள். ஒரு பெண்பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ளாததின் விளைவு இப்போது அவளுக்குப் புரிகின்றது.

தான் பேசாதிருக்கும்போதும் அடிக்கடி பிள்ளைகளைச் சத்தித்துப் போகும் தன்னுடைய கணவனுடன் சேர்ந்து அன்னையை விட்டுப் போய் விட்டார்களே என்று நினைத்ததும் அவளுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. பிள்ளைகளின் விடயத்தில் எவ்வாறாயினும் தந்தையாருக்கும் உரிமையும் பொறுப்பும் இருக்கின்றது என்பதை மற்றவர்கள் சொன்னபோதும் அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஆண்டாண்டு காலமாக அனைத்துப் பெண்களும் அனுபவிக்கும் துன்பத்தையே தானும் அனுபவித்தேன் என்று எண்ணித் தன்னை ஆறுதல்படுத்துவதற்குத் தயாரானாள். அரசனுக்கு மகளாகப் பிறந்தாலும் அதி தேவதையாகப் பிறந்தாலுமே அந்த பகிரதிக்கு விதிக்கப்பட்டதே அதே பெயருள்ள தனக்கும் அமைந்தது என்று எண்ணியபோது அவளுடைய கரங்கள் எழுந்து கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டன. அவளுடைய வலது கரம் பேனாவை எடுத்துக் கொண்டது. அதுவரை வாசித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை ஓரமாக வைத்து விட்டு வெற்றுக் காசித்ததை எடுத்தது.

வழக்கத்தை மாற்றாமல் பிள்ளையார் கழியை இட்டுக் கொண்டாள். ஒரு தலையங்கத்தை இட்டு எழுத ஆரம்பித்தாள். நேரத்தைப் பாராது எழுதிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய எதிர்கால வாழ்க்கை அந்தப் பேனாவால் சிறப்புப் பெறப்போகின்றது என்பதை மட்டும் அவள் அந்த நேரத்தில் அறிந்திருக்கவில்லை.

பழையன கடுதலும் புதியன புருதலும் வழுவல கால வகையினரே

- சந்திரகௌரி சிவபாலன் (கௌசி)
(யோர்மனி)

மொழி உணர்வு என்பது கட்டமைக்கப் படுவதுதானே அன்றி இயற்கையான ஒன்றல்ல. மொழி என்பது ஒரு பரிமாற்று ஊடகம், தொடர்பாடல் ஊடகம் என்பதை மறந்துவிடல் கூடாது. தனித்தமிழ் என்று கூறி மொழியைக் கடினப்படுத்துவது மொழி அழிவதற்கான காரணமாகிவிடுகின்றது. இங்கு மொழி இலக்கணம் காப்பாற்றப்படுகின்றது. மொழியைக் காப்பாற்ற முடியாமல் போய்விடுகின்றது.

உலகத்தைக் கையில் கொண்டு ஒரு துறையில் உள்ளவர்கள் தமது துறையில் உள்ளவர்களை நாடி உலகமெங்கும் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகின்றார்கள். ஒரு நாட்டு ஆண் வேறு நாட்டிலுள்ள வேற்று மொழி பேசும் பெண்ணுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் காதல் கொள்ளுகின்றான். youtube, Twitter, Instegram, Skype, Facebook, Messenger, Whatsapp, viber போன்றவை மூலம் பல்வேறுபட்ட மொழி பேசுபவர்கள் பல்வேறுபட்ட மொழி பேசுபவர்களுடன் தொடர்பில் இருக்கின்றார்கள். இவ்வாறு தனிமை, தனித்தியங்குதல் என்பது இக்காலகட்டத்தில் கேள்விக்குறியாக இருக்கின்றது. கலை, கலாசாரம், மொழி அத்தனையும் கலந்துபட்ட காலகட்டத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

அடுத்த தலைமுறையில் எமது மொழி வாழுமா? என்ற கேள்விக்குறியுடன் உலக நாடுகளெங்கும் பரந்து வாழும் நாம், எமது எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு எமது மொழியைப் போதிப்பது அவசியமாகின்றது. மொழியைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டு மொழிக்கலப்பு பற்றிப் பேசுவது அபத்தமாக இருக்கின்றது.

ஆணும் பெண்ணும் கலந்தால் ஒரு உயிர், நாடுகள் கூட்டுச் சேர்ந்தால் பொருளாதார வளம். மொழிகள் கலந்தால் மொழி வளம். இனங்கள் கலக்கின்றன. கலாசாரங்கள் கலக்கின்றன.

மொழியைக் கட்டிக் காக்க வேண்டிய தமிழரே தமது பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்காது அவர்களுடன் தமிழ் மொழியே பேசாது. தமிழ் மொழி வேற்று மொழிகளுடன் இணைகின்றது என்பதில் கவலைப்படுவதில் நியாயமில்லை.

வெவ்வேறு மொழி பேசுகின்ற பெண்களையோ ஆண்களையோ திருமணம் செய்யும் போது எமது மொழி வாழும் என்றால், அம்மொழி திருமண பந்தத்தின் போது பகிரப்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும். ஒரு தமிழ் மொழி பேசும் பெண், ஒரு ஆங்கில மொழி பேசும் ஆணைத் திருமணம் செய்கின்றபோது தமிழ்மொழி ஆங்கிலமொழி பேசும் ஆணுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கப்படல் வேண்டும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தமிழ்மொழி வளம் பெற சாத்தியம் இருக்கின்றது. மக்களுக்காகவே மொழி. மொழிக்காக மக்கள் இல்லை.

கால ஓட்டத்தில் கலந்து வந்த மொழிச் சேர்க்கை:

படையெடுப்பு, வியாபாரம், அயல்நாட்டு தொடர்புகள் மொழியில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது இயற்கை. மொழி உணர்வு என்பது கட்டமைக்கப்படுவதுதானே அன்றி இயற்கையான ஒன்றல்ல.

ஆரியம் தமிழ்மொழியில் கலந்திருந்தது என்பதற்கு பல ஆதாரங்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திலும் இக்காலத்திலும் காணப்படுகின்றன.

வடசொற் களவ் வடஎழுத்து ஓர்இ

எழுத்தொடு புணர்தல் சொல்லாறும்

வடசொல்லைத் தமிழில் எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதை தொல்காப்பியர் விளக்கியிருக்கிறார். ஆரியத்திற்கு உரிய எழுத்தை விடுத்து ஆரியத்துக்கும் தமிழுக்கும் பொதுவான எழுத்தில் அமைக்கப்படும் சொல் என்று விளக்கியிருக்கின்றார். எமக்குக் கிடைக்

கின்ற முதல் தமிழ் இலக்கண நூல் 'தொல் காப்பியம்' அதில் வடமொழி தமிழில் கலந்திருந்தமையை இதன் மூலம் அறியக் கிடக்கின்றது.

அதேபோல் நன்னூலில்

**“ பழையன கழ்தலும் புதியன புகுதலும்
வழுவுல கால வகையனானே”**

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது .

காலமாற்றத்திற்கேற்ப மொழியில் மாற்றம் ஏற்படுவது இயற்கை. அது ஆரோக்கியமும் கூட. சங்க காலத்திலே யவணர் என்ற சொல் வழக்கில் இருந்தது. வியாபார நோக்கில் அந்நிய நாடுகளில் இருந்து தமிழகம் புகுந்த கடல்வழி பயணிகள் தமது மொழிச் சொற்களை விதைத்தமையுடன் என் மொழிச் சொற்களையும் கொண்டு சென்றிருக்கின்றார்கள் என்பது உண்மையே.

- மாங்காய்** - Mango (ஆங்கிலம்)
மண்வெட்டி - Mametti (ஓல்லாந்தர் மொழி)
தாங்க் - Tank (ஆங்கிலம்)
வெற்றிலை - Betel (ஆங்கிலம்)
ஊர்உலா - Urlaub (ஜேர்மன் மொழி)

அதேபோல் சங்கம் மருவிய காலத்தில் ஏராளமான சொற்கள் தமிழில் வந்து கலந்தன. பல்லவர் காலத்திலே மதங்களின் ஆட்சி மேலோங்கி இருந்தபோது ஆரியர் வழிபாட்டுச் சொற்கள், பொருட்கள் தமிழர்களிடையே கலந்தன. வடமொழி கலந்த உரைநடை இக்காலத்திலேயே வந்துவிட்டது. உதாரணமாக களவியல் உரையை நோக்கலாம். ஆரியச் சொற்களின் ஆட்சிக்கு எதிரான போக்கிலே தமிழின் மேன்மையை எடுத்துணர நற்றமிழ் ஞானசம்பந்தன், தமிழ் மூவர் என்னும் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

வீரசோழியம் என்னும் வடமொழி நூல் தமிழில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. நேமிநாதம், தண்டியலங்காரம், யாப்பெருங்கலக்காரிகை, போன்ற நூல்கள் வடமொழி இலக்கணமரபைத் தழுவி எழுதப்பட்டன.

காவ்ய என்னும் வடமொழிச் சொல்லே காப்பியம் என தமிழ்மொழியில் வழங்கப்பட்டது. தண்டியலங்காரத்தில் காவிய மரபு பேசப்பட்டுள்ளது.

நாயக்கர் காலத்தை எடுத்து நோக்கும்போது ஆசானும் அகராதியும் துணை செய்தாலன்றி

உட்புக முடியாத இரும்புக்கோட்டையிலானது நாயக்கர்காலப்பாடல்கள் என நாயக்கர் கால இலக்கியப்போக்கு காணப்படுகின்றது. அருண கிரிநாதருடைய பாடல்களில் மணிப் பிரவாள நடையினைக் காணலாம். “வாலவ்ருத்த குமர னென சில வடிவங்கொண்டு...” என்னும் பாடலினை உதாரணத்திற்கு எடுத்து நோக்கலாம்.

போத்துக்கேய ஓல்லாந்தர் காலங்களில் போத்துக்கேய ஓல்லாந்த மொழிச் சொற்கள் தமிழ்மொழியில் வந்து கலந்தன. இவ்வாறே பிரித்தானியர் ஆட்சியில் ஆங்கில மொழிச் சொற்கள் ஏராளமாகத் தமிழில் வந்து கலந்தன.

“நீ எழுதியவற்றை ஆங்கிலம் தெரியாத தமிழினிடம் வாசித்துக்காட்டு அது அவனுக்கு விளங்குமானால், அதுவே சிறந்த உரைநடை” என பாரதியார் கூறுகின்றார். அந்தளவிற்கு ஆங்கிலம் தமிழில் கலந்துவிட்டது. இதனாலே தான் 2000ஆம் ஆண்டு விடியலில் தனித்தமிழ் இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சூரியநாராயண சாஸ்திரிகள் தனது பெயரை பரிதிமால் கலைஞன் என்று மாற்றினார். மறைமலையடிகளின் பெயர் சுவாமி வேதாசலம். வடமொழி சொற்களான சுவாமி என்பதை அடிகள் என்றும், வேதம் என்பதை மறை என்றும் அசலம் என்பதை மலை என்றும் தமிழுக்கு மாற்றி மறைமலையடிகள் என்று தனக்குப் பெயரிட்டார் இதனால், அவரால் ஒன்றும் பெரிதாகச் சாதிக்க முடியாமல் போய்விட்டது

“இராமசாமி சதுக்கத்தில் சர்க்கார் விராந்தையில் காணப்பட்ட பீரோவைத் திருடிய ஆசாமி துர்அதிஸ்டவசமாக பொலிசாரிடம் வில்லங்கத்தில் மாட்டிக் கொண்டான்”

- இராமசாமி** - வடமொழி
சதுக்கம் - பாளி
சர்க்கார் - போத்துக்கேயம்
தருடிய - தெலுங்கு
ஆசாமி - மலையாளம்
துர்அதிஸ்டம் - வடமொழி
பொலிசார் - இலத்தீன்
வில்லங்கத்தல் - மராட்டி
மாட்டி - தெலுங்கு
கொண்டான் - மலையாளம்

இங்கு தமிழென்று நாம் கருதுகின்ற ஒரு வாக்கியத்தில் எத்தனை பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்திருக்கின்றன என்பதை அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

பல மொழிகள் இணைந்தே ஆங்கிலமொழி வியாபார மொழியாக உருவாக்கப் பட்டிருக்கின்றது. எனவே பிற மொழிகளை அங்கீகரிப்பதும் பிறமொழிகளில் எம்மொழி இணைவதும் சாதாரணமாக நடைபெறுகின்றது. ஆனால், பிறமொழிகளைக் கையாளும்போது தமிழ் மொழி ஆளுகைக்குள்ளே அமைய வேண்டும் என்பது எனது தாழ்மையான வேண்டுகோள். தேவையானபோது மொழிக் கலப்பு அவசியமாகின்றது. ஒலிபெயர்ப்பு செய்யலாம், புதிய சொற்கள் கண்டுபிடிக்கலாம்.

தமிழ் மொழியின் தொன்மை அதன் சிறப்பு என்னும் போது அதன் இலக்கணம் சுத்தமாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். பேச்சுமொழி எழுத வேண்டிய இடத்தில் மொழியின் அழகு கெட்டுவிடாதபடி எழுத

வேண்டும். சிறுகதை, நாவல், கவிதை போன்றவற்றில் கதாபாத்திரங்கள் பேசுகின்ற மொழி எதுவாக இருக்கின்றதோ அது எழுதுவதே சிறப்பு. ஏனென்றால், அங்கு எழுத்தோட்டம் சீராக இருக்கும். களம் சீராகக் காட்டப்படும். ஊடகங்களில் மேடைப்பேச்சுகளில் வேற்றுமொழி கலப்பது கண்டிப்பாக தவிர்க்கப்பட வேண்டியது அவசியம். எம்முடைய தமிழ் மொழிச் சொற்களுக்கு என்றுமே பஞ்சம் இல்லை. சொல் இல்லாது விட்டால் அவரவர் மொழிகளில் உள்ள சொற்களை பயன்படுத்தலாம். நாகரீகத்திற்காக எமது மொழியை தவிக்கவிட்டு வேற்று மொழியைக் கையாளவது பெற்றபிள்ளையைத் தவிக்கவிட்டு மாற்றான் பிள்ளைக்கு மகுடம் சூட்டுவது போலாகும்.

○○○

மழையில் எடுத்த படம்

வீதியில் வாகன நெருக்கடி
மற்றைய பயணிகளிடையே
நசுங்கியபடி நிற்கிறேன் நான்.
பஸ் பாம்பாய் ஊருகிறது
நீர் நிறைந்த குழிகள்
அங்காந்த வாய்களோடு சாக்கடை
ஹோர்ண்களின் சப்த சங்கமம்
எங்கள் கூக்குரலுக்கு மேல் எழுகிறது
ஓர் இடிமுழக்கம்
மேலும் சில பயணிகளைக் கொணர்கிறது
உள்ளே இடமில்லை
நான் வெளியே பார்க்கிறேன்
மழை பெய்கிறது
ஒரு கவிதை விரிகிறது
திடீரெனத் திறக்கும்
ஒரு குடைபோல!

ஆங்கில மூலம் - S.S. பிரசாத்
தமிழில் - சோ.ப.

சீலை

சமிக்ஞை விளக்கடியில்
அதைக் கண்டேன்
பீடம் ஏதும் இன்றி
தலை குனிந்தபடி
கால்கள் இன்றி
வெற்றுடம்போடு
புயங்கள் குறண்ட
உள்ளங்கைகள் மேலே நோக்க
அது நின்றது
அதன் விரல்களை
ஒரு நாணயம் தீண்டியதும்
சிலை நடுங்கியது
ஒரு குடைபோல!

சிறுகதைக்கும் நாவலுக்கும் உள்ள வேற்றுமையை பிரபல எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் இப்படிச் சொல்கிறார்:

“நீங்கள் ஒரு நகரத்தை நடுநிசியில் நெருங்குகிறீர்கள். அப்போது ஒரு மின்னல் வெட்டி மறைகிறது. அந்த ஒரு கணத்தில் நீங்கள் பார்த்ததை... அந்த பரந்த நகரத்தில் அந்த ஒரு கணத்தில் கண்ட ஒரு காட்சியை மட்டும் விபரிக்கிறீர்கள். அதுதான் சிறுகதை.

அதே நகரம்... அதே இரவு... ஆனால் உங்கள் கையில் ஒரு டார்ச். அந்த வெளிச்சத்தை நகரின் பல இடங்களுக்கும் நகர்த்தி ஒவ்வொரு காட்சியாய் விபரிக்கிறீர்கள்... அங்கு வாழும் ஜீவன்களை தரிசிக்கிறீர்கள்.. அதுவே நாவல்!”
இக்கண்ணோட்டம் புரிந்திருக்கும் என எண்ணுகிறேன்.

ஆனால், இங்குதான் நவீன இலக்கியத்தின் பிதாமகனான புதுமைப்பித்தன் தனது ‘ஆற்றங்கரை பிள்ளையார்’ எனும் சிறுகதையில் வேறுபடுகிறார். மின்னல் வெட்டும் இரவில் கையில் டார்ச் விளக்குடன் நகரத்தை நெருங்கி கதை சொல்கிறார். சிறுகதைக்குள் ஒரு நாவலை அடக்கும் யுக்தியை இக்கதையை படித்ததும் வாசகர் புரிந்துகொள்வார்.

கதை ஊழிக்காலத்தில் தொடங்கி, இந்து சமய வழிபாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை உருவகப்படுத்தி ஒரு பிள்ளையார் சிலையை சுற்றி நடக்கும் மாற்றங்களை எம் கண்முன்னே துகிலுரிக்கிறார்.

கதையில் ஒட்டுமொத்தமாக இந்து சமயத்தில் நடக்கும் மாற்றங்களையே இப்படி உருவகக் கதையாக எழுதிவைத்தார். ஒரு புது வகையான எழுத்துமுறை இது.

ஒரு கமராவை ஒரு கார் பார்க்கிங் தளத்தில் பொருத்தி அங்கு காலை முதல் மாலை வரை படம்பிடித்து அத்தொடர் காட்சிகளை பார்த்தால் எப்படயிருக்கும்.? அதுபோலவே

ஆற்றங்கரையில் வீற்றிருக்கும் பிள்ளையாரைச் சுற்றி நடப்பவற்றை தம் பேனா மூலம் படம் பிடித்து சமர்ப்பிக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

இப்படி ஆரம்பிக்கிறது கதை.....

“ஊழிக் காலத்திற்கு முன்...

“கி.மு.“க்கள் (கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்) என்ற அளவுகோல்களுக்கு எட்டாத சரித்திரத்தின் அடிவானம்.

அப்பொழுது, நாகரிகம் என்ற நதி காட்டாறாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கரையில் ஒரு பிள்ளையார்.

வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஒருவதால் கற்பாறைகளும் மணற்குன்றுகளும் அடக்கடி பிள்ளையாரை மூடி, அவரை துன்பப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு கிழவர் வந்தார்.

பிள்ளையாரின் கதியைக் கண்டு மனம் வருந்தினார். பிள்ளையாரைக் காப்பாற்ற அவருக்கு ஒரு வழி தோன்றிற்று. “சமூகம்” என்ற ஒரு மேடையைக் கட்டி, அதன் மேல் பிள்ளையாரைக் குடியேற்றினார். அவருக்கு நிழலுக்காகவும், அவரைப் பேய் பிடியாதிருக்கவும், “சமய தர்மம்” என அரச மரத்தையும், “ராஜ தர்மம்” என்ற வேப்ப மரத்தையும் நட்டுவைத்தார்.

வெள்ளத்தின் அமோகமான வண்டல்களினால் இரண்டு மரங்களும் செழித்தோங்கி வளர்ந்தன.....”

இப்படிப் போகிறது கதை.

மரத்தின் மேல் பறவைகள் வந்து எச்ச மிடுவதால் அழுக்கடைகிறார் பிள்ளையார்.

பின்னர் இரு கிழவர்கள் வந்து அவரை கழுவி சுத்தம் செய்கிறார்கள். பிள்ளையார் கண்

கீர்ஸ்டி

நல்லரத்தீனம்

(அவுஸ்த்ரேலியா)

திறந்து அவர்கள் பெயரை கேட்கிறார். ஒருவர் பெயர்: புத்தன். மற்றவர்: ஜீனன்.

அவர்களில் ஒருவர் கிளைகளை வெட்டி சுத்தம் செய்கிறார். நிழலில் இருந்த பிள்ளையார் வெய்யிலில் சுடுபட்டு ஆத்திரமடைந்து அவரைத் தூக்கி மேற்கே எறிகிறார்.

பின்னர் மரங்கள் வளர்ந்து அவற்றின் வேர்களிலும் விழுதுகளிலும் மாட்டிக்கொள்கிறார்.

இதன் பின்பு பல கிழவர்கள் வந்து பிள்ளையாருக்கு பல வசதிகள் செய்து கொடுக்க முனைந்தாலும் அவை அசம்பாவிதமாகவே முடிகின்றன.

இயேசுநாதரையும் புதுமைப்பித்தன் விட்டுவைக்கவில்லை. அவர் வருகையை இப்படி எழுதிவைத்தார்.....

"அவன் நீண்ட அங்கியும், கணுக்கால் வரை வரும் தோல் பாதரட்சையும் அணிந்திருந்தான். அவனது வலது கையில் கருப்புத்தோல் அட்டை போட்ட ஒரு பெரிய புத்தகமும் ஒரு நீண்ட சிலுவையும் இருந்தன."

இந்து சமயத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியை மட்டுமல்லாது மாற்று சமயங்களின் வருகையையும் அதனால் இந்து சமயத்திற்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகளையும் நாசுக்காக பல குறியீடுகள் மூலமாக சொல்லிப் போகிறார் இந்த ஞானி.

இன்னும் பல கிழவர்கள் வந்து பல மாற்றங்களை அந்த ஆற்றங்கரையில் செய்து மறைகின்றனர்.

இப்படி முடிகிறது கதை:

"உறங்கிக் கொண்டிருந்த பிள்ளையார் ஒரு அற்புதமான கனவு காண்கிறார். தான் பெரிதாக வளர்வது போல் தெரிகிறது. முகத்தில் புன் சிரிப்பு தோன்றுகிறது. தும்பிக்கை சற்று அசைகிறது.

விச்வரூபமா?

பிள்ளையார் விடுவிக்கப்படுவாரா?

அல்லது அவர் கனவு நனவாகி, விடுவித்துக்கொள்ளுவாரா?

இக்கதையின் ஆழத்தை புரிந்துகொள்ள பலமுறை இதை படித்தாகவேண்டும். ஒவ்வொருமுறையும் வாசகன் கதையின் ஒரு புதிய பரிமாணத்தை கண்டுகொள்வான். மிட்டாய்கடைக்குள் நுழைந்த சிறுவனின் மகிழ்ச்சி வாசகனுக்கு ஏற்படும் என்பதில் ஐயமில்லை!

இக்கதையை மணிக்கொடி, 22-04-1934 இதழில் எழுதினார் என நம்பமுடியுமா?

சிறுகதை, நாவல் என வரைவிலக்கணம் வகுத்து எழுதத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலத்திலேயே காற்றிற்கும் கதைகளுக்கும் வேலி

யில்லை என எமக்கு உணர்த்திப்போனார் இந்த புரட்சிப்பித்தன்.

இவரின் 42ஆவது வயதிலேயே 'எனக்கும் கதையெழுது' என இறைவன் தன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டான்.

நவீன இலக்கியத்திற்கு அடிக் கல் நாட்டிவிட்டு நம்மை விட்டுப்பிரிந்த இப் படைப்பாளி விட்டுச் சென்ற வெற்றிடம் என்றும் நிரப்பப்படாது!

○○○

**ஆண்கள் தனத்தன்று
பெண்களுக்கு அகல்கை அனுப்பிய
மன்னஞ்சல் செய்த**

தம் மனைவியரை
சந்தேக கண்ணால்
பார்த்து சபிப்போரையும்,
தீக்குளிக்க வைப்போரையும்
அடுத்தவர் மனைவியை
அனுபவிக்க நினைப்போரையும்
கல்லெறிந்து கொல்க

**ஆண்களுக்கு அனுப்பிய
மன்னஞ்சல் செய்த
இப்படி இருந்தது**

உங்களில் யார் முதல் கல்லை எறிய
போகிறீர்கள்?

இலக்கியப் பணியல் இவர்

எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்துவதும் கௌரவிப்பதும் சிற்றிதழ்களின் தலையாய பணிகளில் ஒன்று என்பதனை வரலாற்று ரீதியாக நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அட்டையில் ஒரு எழுத்தாளரின் படத்தைப் பிரசுரித்து 'இவர் நம் அதிதி' என்று உள்ளே அவரைப்பற்றிய கட்டுரை எழுதும் வழக்கத்தை முதன்முதலில் ஆரம்பித்தது, தமிழகத்தில் வெளிவந்த 'கலாமோகினி' என்ற சஞ்சிகையாகும். கலாமோகினியின் முதலாவது இதழிலேயே ந. பிச்சமுர்த்தி என்ற எழுத்தாளரின் உருவப்படம் வெளியாகியிருந்தது. தொடர்ந்து வந்த ஒவ்வொரு இதழும் ஒரு எழுத்தாளரின் படத்தையே அட்டைச்சித்திரமாகக் கொண்டிருந்தது. இச்சஞ்சிகை 01-07-1942இல் ஆரம்பித்து, 45 இதழ்கள்வரை வெளிவந்தது. இதன் ஆசிரியர் வி. ரா.ராஜகோபாலன்.

அதன்பின்னர் 1955 மே மாதம் முதல் வெளிவந்த 'சரஸ்வதி' என்ற இதழும் அவ்வப்போது எழுத்தாளர்களின் படத்தை அட்டையில் பிரசுரித்தது. 'நமது எழுத்தாளர் வரிசை' என்ற தலைப்பில் எழுத்தாளர்களைக் கௌரவிக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தது. இலங்கை எழுத்தாளர்களான டொமினிக் ஜீவா, காவலூர் ராசதுரை, கே. டானியல் ஆகியோரின் படங்களை அட்டையில் பதித்து சரஸ்வதி கௌரவித்தது.

இலங்கையில் இருந்து 1966இல் வெளிவரத் தொடங்கிய மல்லிகை இதழும் எழுத்தாளர்களின் படத்தை அட்டையில் இட்டு கௌரவிக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தது.

இவ்வாறு கௌரவிக்கப்படும் எழுத்தாளர் பற்றி வாசகர்கள் அறிந்துகொள்ளும் அதேவேளை கௌரவிக்கப்படும் எழுத்தாளர்களுக்கான எழுத்துலக அங்கீகாரமாகவும் இது அமைந்து விடுகிறது. இது 'எங்கட' சஞ்சிகை - எழுத்தாளர்களுக்கான சஞ்சிகை என்ற உணர்வு எழுத்தாளர்களிடம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

ஞானம் சஞ்சிகை தனது 56^{ஆவது} இதழில் மணிவிழாநாயகர் சாரல் நாடன் அவர்களை முதன்முதலில் அட்டைப்பட அதிதியாகக் கௌரவித்தது. தொடர்ந்தும் பலர் அட்டைப்பட அதிதிகளாகக் கௌரவம் பெற்று வருகின்றனர்.

அட்டைப்பட அதிதியாகக் கௌரவிக்கும் முறையிலிருந்து வேறுபட்டு **இலக்கியப்பணியல் இவர்** என்ற தலைப்பில் இலக்கியவாதிகளைக் கௌரவிக்கும் தொடரை, ஞானம் முதலாவது இதழிலிலேயே ஆரம்பித்து வைத்தவர் இணையாசிரியர்களில் ஒருவராக இருந்த **ந. பார்த்தபன்** அவர்கள். யாழ்ப்பாணம் கரவேட்டையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பாரத்திபன், கண்டியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் ஞானம் இணையாசிரியராக இணைந்து கொண்டவர். மனத்தூறல் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்ட இவர், எழுத்தாற்றலும் சிறந்த மொழியாற்றலும் மிக்கவர். வவுனியா தேசிய கல்வியியல் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்று வவுனியா செல்ல வேண்டிய நிலையிலேயே தனது இணையாசிரியர் பதவியிலிருந்து நீங்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அங்கு சென்றபின்னரும் இவர் இதழியல் சார்ந்த பணிகளைத் தொடர்ந்தும் ஆற்றிவருகிறார். தேசியக் கல்லூரியின் தமிழ்மன்றப் போஷகராக இருந்து தமிழ்மன்ற வெளியீடான 'வித்தியாதீபம்' என்ற சஞ்சிகையின் இதழாசிரியராக விளங்கியவர். 'மொழி' என்ற கட்டுரைத் தொகுதியையும், 'அறிவுலக நிர்மாணி' என்ற ஆசிரியத்துவம் சார்ந்த ஆய்வு நூலையும் வெளியிட்டவர். 'அமுதநதி' என்ற இதழின் ஆலோசகராக விளங்கியவர். வவுனியா தேசியக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக இணைந்த இவர், இணைப்பாளராகப் பதவி உயர்வுபெற்று, பின்னர் உப பீடாதிபதியாக உயர்பதவி பெற்று இளைப்பாறியவர். 'வித்தியா சிரோமணி', 'தமிழ்ச்சுடர்' ஆகிய கௌரவப் பட்டங்கள் பெற்றவர். தற்போது வவுனியாவில் இருந்து

வெளிவரும் 'பசுமை' என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக விளங்குகிறார்.

பார்த்திபன் ஆரம்பித்த இத்தொடரில் பின்வரும் எழுத்தாளர்கள் கௌரவிக்கப்பட்டனர்: சித்தி அமரசிங்கம் (இதழ்-1, 2000- ஜூன்) இரா. கனகரத்தினம் (இதழ்-2, 2000 ஜூலை) வ. அ. இராசரத்தினம் (இதழ்-3, 2000 ஆகஸ்ட்) அன்புமணி (இதழ்-4, 2000 செப்டெம்பர்) அல்ஹாஜ் எஸ். ஏம். ஏ. ஹஸன் (இதழ்-6, 2000 நவம்பர்), ரூபராணி ஜோசப் (இதழ்-7, 2000 டிசம்பர்), தமிழ்மணி க. ப. சிவம் (இதழ்-8, 2001 ஜனவரி) எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம் (இதழ்-9, பெப்ரவரி 2001), அகலாங்கன் (இதழ்-11, 2001 ஏப்ரல்), குமாரசாமி சோமசுந்தரம் இதழ்-12, மே 2001), நா. சோமகாந்தன் (இதழ் -13, ஜூன் 2001), உடுவை தில்லை நடராசா (இதழ்-14, ஜூலை 2001), முல்லைமணி (இதழ் - 15, ஆகஸ்ட் 2001), ஏ.பி.வி. கோமஸ் (இதழ் -16, செப்டெம்பர் 2001), ந. இரவீந்திரன் (இதழ் -17, 2001 ஒக்டோபர்), தாமரைச்செல்வி (இதழ் -18, 2001 நவம்பர்) திக்குவல்லை கமால் (இதழ் -20, 2002 ஜனவரி), இரா.அ. இராமன் (இதழ்-21, 2002 பெப்ரவரி), க. சதாசிவம் (இதழ் -23, 2002 ஏப்ரல்), ந. பாலேஸ்வரி (இதழ்-28, 2002 செப்டெம்பர்), தா.பி. சுப்பிரமணியம் (இதழ் 35, 2003 ஏப்ரல்), கலைவாதி கல்லீ(இதழ்-41, 2003 ஒக்டோபர்), கந்தையா ஸ்ரீகணேசன் (இதழ் -51, 2004 ஆகஸ்ட்)

கௌரவம் பெற்றவர்களில் பலர் ஞானம் சஞ்சிகையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் ஒத்துழைப்பு வழங்கியிருக்கிறார்கள். ஞானம் சஞ்சிகை வளர்ச்சியடைந்து இன்றைய நிலையை அடைவதற்கு அவர்களின் பங்களிப்பு பெரிதும் உதவியிருக்கிறது.

இலக்கியப் பணியில் இவர் என்ற தொடரில் ஞானம் 1^{ஆவது} இதழில் கௌரவம் பெற்றவர் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த கலாவினோதன், கலாபூஷணம் **சீத்த அமரசிங்கம்** அவர்கள்.

ஞானம் சஞ்சிகையின் முதற் காலாண்டு இதழ்கள் பற்றிய ஒரு கலந்துரையாடல் 06-08-2000 அன்று திருகோணமலை கலாசார மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது. அக்கலந்துரையாடலில் அங்குள்ள எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பலர் கலந்துகொண்டனர். அன்று தான் முதன்முதலில் சித்தி அமரசிங்கம் அவர்களைச் சந்தித்தேன். அன்று இடம்பெற்ற கலந்துரையாடலில், ஞானம் சஞ்சிகை வளர்ச்சிக் கான பல ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளை அவர் வழங்கினார். அத்தோடு ஞானம் சஞ்சிகையின் இருபது பிரதிகளை மாதா மாதம்

விற்பனை செய்து உதவும் பணியினையும் ஏற்றுக்கொண்டார். மாதாமாதம் அவர் தனது வைத்திய தேவைக்காக கொழும்புக்கு வரும் வேளைகளில் ஞானம் பணியினைக்கும் வந்து ஞானம் ஆசிரியரைச் சந்தித்துச் செல்வார்.

சித்தி அமரசிங்கம் ஒரு நடிக்கனாக, வில்லிசை விற்பன்னராக, கதாப்பிரசங்கியாக, ஆயிரக்கணக்கான மேடைகளைக் கண்டவர். இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்ட 'தென்றலும் புயலும்' திரைப்படத்தில் ஹாஸ்யப் பாத்திர மேற்று நடித்து பெரும்புகழ் பெற்றவர்.

'ஈழத்து இலக்கியச் சோலை' என்ற வெளியீட்டு நிறுவனத்தை உருவாக்கி ஈழத்து - குறிப்பாக திருகோணமலை மாவட்ட எழுத்தாளர்களை, கவிஞர்களை, நாடகவிற்பன்னர்களை இனங்காட்டிக் கொண்டிருந்த கலை இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராக விளங்கியவர்.

"இன்னும் ஐந்து வருடங்கள் உயிர்வாழ இறைவன் எனக்கு அருளவேண்டும். திருகோணமலை இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றியும், திருகோணமலை நாடகக் கலைஞர் பற்றியும் வரலாற்று நூல்களை நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவற்றை நான் நிறைவேற்று வதற்கு எனக்கு ஐந்து வருடங்கள் தேவை"- இவ்வாறு 20.01.2007 அன்று ஞானம் காரியாலயத்துக்கு தனது மனைவியுடன் வந்திருந்த போது கூறினார் சித்தி அமரசிங்கம்.

திருகோணமலை மண்ணே உயிர்மூச்சாக வாழ்ந்த அவரது மூச்சு நின்றுவிட்ட செய்தி மூன்றாம் நாள் 22.01.2007 அன்று நடுச்சாம வேளையில் எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டபோது எனக்குப் பேரதிர்ச்சியாக இருந்தது. தனது வாழ்நாளையே கலை இலக்கியப் பணிக்காக அர்ப்பணித்த 'கலாவினோதன்' அவர்.

'இலக்கியப்பணியில் இவர்' தொடரில் ஞானம் சஞ்சிகையின் 3^{ஆவது} இதழில் கௌரவிக்கப்பட்டவர் கிழக்கிலங்கையின் புகழ்பூத்த இலக்கியவாதி **வ.அ.இராசரத்தினம்** அவர்கள்.

இவர், வ.அ. என இலக்கிய உலகில் அறியப்பட்டவர். இவரது பவளவிழா முதாரில் 5-08-2000 அன்று இடம்பெற்றது. ஈழத்து நவீன இலக்கியவாதியொருவருக்கு எடுக்கப்பட்ட முதலாவது பவளவிழா என்ற சிறப்பினை அவ்விழா பெற்றுக்கொண்டது. அதற்கு முன்னர் பவளவிழா வயதினை எய்திய எவரும் விழாக் கொண்டாடியதாக வரலாறில்லை.

வ.அ.வின் பவளவிழாவில் சிறப்பு அதிதியாக கலந்து உரையாற்றும் சந்தர்ப்பத்தை வ. அ. அவர்கள், ஞானம் பிரதம ஆசிரியருக்கு வழங்கினார். அதற்குமுன் வ.அ.வை நான்

சந்தித்ததில்லை. அவருடனான தொடர்பு ஞானம் சஞ்சிகையில் அவர்பற்றி வெளிவந்த கட்டுரை மூலமாகவே எனக்கு ஏற்பட்டது. கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி அந்த முதுபெரும் எழுத்தாளரிடம் ஒரு விரிவான நேர்காணலைப் பெற்றுவிடவேண்டும் என்ற எண்ணமே எனது மனதில் மேலோங்கியிருந்தது.

ஞானம் ஆசிரியர் என்ற வகையில் நான் பங்குபற்றி உரையாற்றிய முதலாவது நிகழ்வாக அது அமைந்தது. விழாவில் 'இலக்கியப் பூந்துணர்' என்ற சிறப்புமலரும் வெளியிடப்பட்டது. மக்கள் கூட்டம் கலைந்து மதியத்தின்பின் வ.அ.வுடன் சாவதானமாக அமர்ந்து நான்கு மணிநேரம் கலந்துரையாடினேன்.

உலகத்தரமான புகழ்பெற்ற அவரது 'தோணி' சிறுகதை தோன்றிய பின்னணி பற்றிக் கேட்டபொழுது, "நான் கடலோரத்தில் பிறந்தவன். எனது முன்னோர் திருகோணமலைக்கும் மூதூருக்கும் இடையில் வத்தை ஓடியவர்கள். அதிகமான நேரங்களில் நாங்கள் கடற்கரையிலேதான் தங்குவோம். கடற்கரையில் பிறந்த நான், கடற்கரையை அனுபவித்த நான் கடலோரக்கதைகளை எழுதும்போது அதிக கலைத்துவம் மிளிர்கிறது. மூதூரைபற்றிக் கதைகள் வந்த அளவுக்கு இலங்கையில் வேறெந்த ஊரைப்பற்றியும் அத்தனை கதைகள் வெளிவரவில்லை." என்றார்.

'இலக்கியப்பணியில் இவர்' தொடரில், ஞானம் சஞ்சிகையின் 4^{ஆவது} இதழில் கௌரவிக் கப்பட்டவர் மட்டக்களப்பின் புகழ்பூத்த இலக்கிய வாதி **அன்புமணி** என்ற புனைபெயர் கொண்ட இரா. நாகலிங்கம் அவர்கள்.

இவர் 'மட்டக்களப்புப் பிரதேச நாடக வளர்ச்சி' என்ற கட்டுரையை எழுதியதன்மூலம் ஞானம் சஞ்சிகையுடன் இணைந்து கொண்டவர். தொடர்ந்து சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், எழுத்தாளர்கள் அறிமுகங்கள், பத்தி எழுத்துக்கள் பலவற்றை ஞானம் சஞ்சிகையில் எழுதினார். பல இளம் எழுத்தாளர்களை ஞானம் சஞ்சிகையில் எழுத்தாண்டியவர். இவர் 'மலர்' என்ற இலக்கிய இதழை 1970^{ஆம்} ஆண்டு முதல் 1972^{ஆம்} ஆண்டுவரை வெளியிட்டு, நாடளாவிய ரீதியில் பல இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு களமமைத்துக் கொடுத்தவர். தான் நடத்திய 'மலர்' சஞ்சிகையின் வரலாற்றை ஞானம் சஞ்சிகையில் தொடராக எழுதியவர்.

'இலக்கியப்பணியில் இவர்' தொடரில், ஞானம் சஞ்சிகையின் 12^{ஆவது} இதழில் கௌரவிக் கப்பட்டவர் வடபுலத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் **நா. சாமநாதன்** அவர்கள்.

கலைச்செல்வி சஞ்சிகை மூலம் இலக்கிய உலகில் காலகோள் கொண்ட சோமகாந்தனின் ஆரம்பகாலச் செயற்பாடுகளாக எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்துதல், காரசாரமான இலக்கியக் குறிப்புகளை எழுதுதல் போன்றவை அமைந்தன. 1960களில், 100க்கு மேற்பட்ட எழுத்தாளர், கலைஞர்களை சுதந்திரன் மூலமாக அவர் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் அவர் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்து கொண்டார். 1964இல் இ.மு.எ.ச.வின் தேசிய அமைப்பாளர் ஆனார்.

ஒவ்வொரு மாதமும் ஞானம் சஞ்சிகையை வாசித்து முதலில் விமர்சிப்பவர் திரு.சோமகாந்தன் அவர்களே. ஞானம் சஞ்சிகையில் அவர் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். 'ஞானம் கலை இலக்கியப் பண்ணை' என்ற அமைப்பினை ஆரம்பித்து அதனை ஓர் இலக்கிய இயக்கமாக இயக்கவேண்டும் என்ற ஆலோசனையை வழங்கியவரும் இவரே. ஞானம் இலக்கியப் பண்ணையின் தலைவராக இருந்து அவர் எம்மை வழிநடத்திவந்தார்.

இலக்கியப்பணியில் இவர் என்ற தொடரில் ஞானம் 23^{ஆவது} இதழில் கௌரவிக் கப்பட்டவர் **புலோலியூர் க. சதாசிவம்** அவர்கள்.

சதாசிவம் 2002^{ஆம்} ஆண்டிலே ஞானம் சஞ்சிகையின் இணையாசிரியராக இணைந்து கொண்டார். ஞானம் 25^{ஆவது} இதழிலிருந்து 52^{ஆவது} இதழ்வரை பணிபுரிந்தவர். 14-09-2004 அன்று அவர் அமரத்துவம் அடையும்வரை ஞானம் சஞ்சிகை வளர்ச்சியில் பங்கேற்று உழைத்தவர். அவற்றுள் தலையாயது அவர் ஆரம்பித்துவைத்த புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கான சிறுகதைத் தொகுப்புப் போட்டிகளாகும். அவரே ஞானம் சஞ்சிகையில் போட்டிகள் நடத்தும் நடைமுறையை முதலில் ஆரம்பித்தவர். போட்டியில் வெற்றி பெற்றவர்களுக்கான பணப்பரிசை வழங்கியதோடு வெற்றிபெற்ற தொகுப்புகள் நூலாகவும் வெளிவர ஆவன செய்தவர். சஞ்சிகை வரலாற்றில் ஞானம் சஞ்சிகை மட்டுமே இத்தகைய தொகுப்புப் போட்டிகளை நடத்தியது என்பது வரலாறு.

'இலக்கியப்பணியில் இவர்' என்ற தொடரில் கௌரவம் பெற்றவர்களில் அமரத்துவம் அடைந்த சிலரது ஞானம் சஞ்சிகைக்கான பங்களிப்புகள் மட்டுமே இங்கு தரப்பட்டன. ஏனையோரது பங்களிப்புகள் இனிவரும் அத்தியாயங்களில் இடம்பெறும்.

எழுதத் தூண்கும் எண்ணங்கள்

பேராசிரியர்
புத்திர மனோகரன்

மகாகவி பாரதி பற்றி வெளிவந்த சிறந்த நூல்களுள் ஒன்று, யதுகிரி அம்மாள் எழுதிய பாரதி நினைவுகள் என்பது. பேராசிரியர் கைலாசபதி, பாரதி பற்றிய தமது கட்டுரை ஒன்றில் யதுகிரி அம்மாள் இந்த நூல் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தார். பல ஆண்டுகளுக்கு முன், அந்தக் கட்டுரையை நான் வாசித்திருந்தேன். அவரது அந்தக் கட்டுரையைப் படித்த பின்னர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் அந்த நூலைக் கண்டுபிடித்து வாசித்தேன். அதன் புதிய பதிப்பொன்றை மீண்டும் வாசித்தபோதும், ஒரு புது நூலை வாசிப்பது போன்ற சிறந்த அனுபவத்தையே அது தந்தது. என்னை எப்போதும் கவரும் நூல்களில் ஒன்றாக அது விளங்குகிறது.

பாரதி நினைவுகள் என்ற நூலை எழுதிய யதுகிரி அம்மாள், பாரதியின் நெருங்கிய நண்பர்களுள் ஒருவரான மண்டயம் ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியாரின் மூத்த மகன். பாரதி புதுச்சேரியில் இருந்த போது, அவருடனும், அவரது குடும்பத்தினருடனும் சிறுவயதில் இருந்தே பல ஆண்டுகள் நெருங்கிப் பழகியவர். பாரதியின் தனிப்பட்ட, குடும்ப வாழ்க்கை தொடர்பாகத் தாம் நேரில் அறிந்த விடயங்களைத் தமது நூலில் யதுகிரி கவையாக விளக்குகிறார். பாரதியின் பிறிதொரு பக்கத்தை அறிந்துகொள்வதற்கு அருந்துணையாக இந்நூல் விளங்குகிறது. இந்நூல் அவரால் எழுதப்பட்டு, பதினைந்து ஆண்டுகள் பிரசுரிப்பார் யாரும் இன்றித் தூங்கிவழிந்துகொண்டிருந்தது. பின்னர், 1954 இல் இந்த அருமையான நூல் பிரசுரம் பெற்றது. இந்நூல் வெளிவருவதற்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் யதுகிரி அம்மாள் செய்துவிட்டு, பாரதி அன்பரான ரா. அ. பத்மநாபனிடம், “வரும் பாரதி தினத்தன்று நூல் வெளி வந்துவிடும்” என்று கூறிச்சென்றவர், நூல் வெளிவருவதற்கு முன்னரே, பல லாண்டுகள் நோய் வாய்ப்பட்டிருந்த நிலையில் 1954 ஓகஸ்ட்டில் காலமானார். தாம் ஆசையோடும், ஆர்வத்தோடும் எழுதிய நூலின் வெளியீட்டைக் கண்களால் கண்டு களிப்பதற்கு முன்னரே யதுகிரி காலமானமை ஒரு துயரச் செய்தி. பாரதி பற்றிய ஒரு சிறந்த நினைவுப் பதிவாகப் பாரதி நினைவுகள் என்ற இந்நூல் விளங்குகிறது.

யதுகிரி தமது நூலின் முன்னுரையில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்: “சுமார் நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன் புதுச்சேரியில் பாரதியாரின் சிஷ்யையாகவும் அபிமான புத்திரியாகவும் இருக்கும் பாக்கியம் எனக்கு இருந்தது. இதைச் சொல்லிக்கொள்வதில் எனக்கு இப்போது என்னையறியாமல் ஒரு பெருமிதம் உண்டாகிறது...பாரதியாருக்கும் என் தந்தையாருக்கும் சென்னை முதலே நெருங்கிய உறவு உண்டு. அதேபோல, பாரதியாரின் குடும்பத்துடனும் எங்கள் குடும்பம் பழகியது. பாரதியார் அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவார். எந்தக் கவிதையானாலும் பாட்டானாலும் தாம் கவனம் செய்தவுடன் பாடிக்காட்டி ஆனந்தப்படுவார்.”

இந்த நூலில் பாரதியுடன் தொடர்புபட்ட பல சம்பவங்களை யதுகிரி குறிப்பிட்டுள்ளார். அவற்றுள் சிலவற்றை மாத்திரம் நான் இப்பத்தியில் எடுத்துக்காட்டுகிறேன். தமிழ்நாட்டில் தீபாவளி முதல் கார்த்திகைத் தீபம் வரையில் மாலையில் தெருவிலே இரண்டு மண் அகல் விளக்குகள் ஏற்றுவது வழக்கம். பாரதி வீட்டில் அத்தகைய ஒருநாளில் விளக்கேற்றுவதற்கு எண்ணெய் கிடைக்கவில்லை. செல்லம்மா வேலைக்காரியைக் கோபித்துக்கொண்டார். இதைக் கவனித்த பாரதி, “என்ன முழுக்கிப் போய்விட்டது செல்லம்மா? இரண்டு மெழுகு வர்த்தியை ஏற்றிவையேன்...” என்று சொன்னார். செல்லம்மாவுக்கு மேலும் கோபம் வந்துவிட்டது. “ஏல்லோரும் எண்ணெய் விட்டு அகல் ஏற்றினால் நாம் மெழுகுவர்த்தி ஏற்றுவது! எல்லாம் கோணல்! மீன் கொழுப்பு, தீட்டு! லட்சுமி வருவாளா?” என்றார். பதிலாக பாரதி, “செல்லம்மா! இப்பொழுது விளக்கு எதற்கு? வீட்டு வாசலில் எலக்ட்ரிக் கம்பம் இருக்கிறது. அதன் வெளிச்சத்திற்கே லட்சுமி வருவாள்...” என்றார். செல்லம்மாவுக்கு மீண்டும் கோபம். பாரதி சொன்னார்: “இந்தக் கைவிளக்கைத் தெருவில் வை. அதுவே போதும்” செல்லம்மா கோபத்தோடு, “மண்ணெண்ணெய் தீட்டு நம் எண்ணெய்தான் மடி. அதுதான் வழக்கம். புகை பிடிக்காது. கண்ணுக்கு நல்லது. அழகாக எரியும். நீங்கள் இந்த மல்லுக்கு வந்தால் நான் விளக்கே ஏற்றுவதில்லை...” என்றார். பாரதி உடனே,

“பசங்களே! பாருங்கள். நான் உள்ளதைச் சொன்னால் செல்லம்மாவுக்குக் கோபம் வருகிறது. மெழுகுவர்த்தி, மண்ணெண்ணெய் தீட்டாம்! இதற்கு என்ன செய்வது?” என்றார். அருகில் இருந்த யதுகிரி, “பழைய வழக்கங்கள் நல்லவை என்பது பெண்களின் நம்பிக்கை. நீர் புதிதாக மெழுகுவர்த்தி, கைவிளக்கு என்றால் செல்லம்மாவுக்குக் கோபம் வராதா?” என்று கேட்டார், செல்லம்மா. “நீயே சொல் யதுகிரி. நாலுபேர் நடுவில் இருக்கும்போது நாமும் அவர்களைப் போல் செய்யவேண்டாமா? அண்ணியம்மா வீட்டில் இருப்பது விளக்கு ஏற்றியிருக்கிறார்கள். நாம் இரண்டாவது ஏற்றவேண்டாமா?” என்றார். பாரதி விளக்கு ஏற்றுவதற்கான விளக்கத்தைச் சொன்னார்: “இதற்குக் காரணமே வேறு. நாம் வழக்கம், சாத்திரம் என்று சொல்லிக்கொண்டு முக்கியமான காரணத்தை மறந்துவிடுகிறோம். முன்பு தெருவில் விளக்குகள் கிரமமாக இருக்கவில்லை. இந்த மழைக்காலங்களில் இருட்டு அதிகம். எல்லார் வீடுகளிலும் வரிசையாக விளக்கு ஏற்றினால் முக்கால்வாசி ஊரே வெளிச்சமாகி மேகம், இருட்டு இரண்டும் சேர்த்துச் செய்யும் கும்மிருட்டை நீக்கும். அதற்கு முன்னோர் உபாயம் செய்தார்கள். இப்போது படிக்கொரு மின்சார விளக்குகள் இருக்கும்போது இந்த மின்மினி விளக்கு எதற்கு சொல்லுங்கள். எங்கள் தாத்தா இருட்டில் வளர்ந்தார், நாங்களும் இருட்டில்தான் இருப்போம் என்பது சரியா? லக்ஷ்மிக்கு எண்ணெய் விளக்கு, அழுக்கு, மடி, கள்ள யோசனையுடைய பொய்ப்பக்தி, வெளிவேஷம் இவைகொல்லாம் வேண்டாம். முதலில் உன் அன்பு, உண்மை பக்தி, திட மனத்துடன் பாடுவது இவைதாம் முக்கியம். அவள் ஆடம்பரத்தில் மயங்கமாட்டாள்.. செல்லம்மா, இரண்டு மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றிவை. கட்டாயம் இன்று லக்ஷ்மி வருவாள். லக்ஷ்மி படத்தை நாற்காலியில் வை. நீயும் வா. பாடலாம்.” செல்லம்மா அரை மனத்துடன் பாரதி சொன்னபடியே செய்தார்.

யதுகிரிக்குத் திருமணப் பேச்சுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அதை அறிந்த பாரதி, ஒருநாள் அவருக்கு இவ்வாறு ஒரு பெரிய பிரசங்கமே செய்துவிட்டார்: “யதுகிரி, நான் சில புத்திமதிகள் சொல்கிறேன் மறக்காதே! பெண்களுக்கு மிக முக்கியமானது கற்பு. அதை உயிரைக் காட்டிலும் ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றுவது முதற்கடமை. அதற்காகக் கூண்டுக்கிளி போல் அடைபட்டுக் கிடக்க வேண்டாம்...எல்லாருக்கும் பதுங்கி அஞ்ச

வேண்டியதில்லை. முக்கியமாகக் கூச்சம், வெட்கம் இரண்டும் அநாவசியமான சரக்குகள். நீ பேஷாக எல்லாரிடமும் பேசலாம்...அச்சம், நாணம், பயிர்ப்பு என்று புத்தகப் பாடத்தை உருப்போட்டு நம் நாட்டுப் பெண்கள், புருஷர்கள் எல்லாரும் அடிமை வாழ்வில் முழுகி இருக்கிறார்கள். நீங்கள் தைரியமாக இருந்தால்தான் உங்கள் வயிற்றில் பிறக்கிற குழந்தைகள் தைரியமாக இருக்கும்...”

ஒருநாள் பாரதியும், யதுகிரியும் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, பாரதி இப்படிக்குறிப்பிட்டார்: “...இதோ பார் யதுகிரி, நான் பார்க்கிறேனோ இல்லையோ நீ கட்டாயம் பார்ப்பாய். இந்தச் சின்னச் சின்னப் பாட்டுக்கள் எல்லோராலும் புகழப்படுவதையும் துதிக்கப்படுவதையும் பார்க்கவே போகிறாய். இன்னும் தமிழலகம் கண்திறக்கவில்லை. திறந்தாலும் குழந்தைப் பருவத்தில் இருக்கிறது.” தமது பாடல்களின் சிறப்பு மீதான நம்பிக்கை உணர்வு பாரதியிடம் நிறையவே இருந்திருக்கிறது. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் யதுகிரி பாரதியிடம் உரையாடும்பொழுது, “நீர் ஏழை என்றாலும் உம்முடைய பாட்டு எல்லோரையும் மீறி இருக்கிறது. ஐயர் (வ,வே.க ஐயர்) நேற்றுச் சொன்னார்: ‘ஏன் பாரதியைக் கவியரசர் என்று அழைக்கக்கூடாது’ என்று. பணம் செலவழிந்துவிடும். பாட்டு அழியாது. என்றைக்கும் நினைவு இருக்கும்” என்று தெரிவித்தார்.

பாரதிமீது மிகுந்த அபிமானம் கொண்ட யதுகிரி, பின்வரும் வார்த்தைகளைக் கூறித் தமது நூலை நிறைவு செய்கிறார்: “பாரதியாரை, எப்போதும் தன்னையறியாததோர் சக்தி தூண்டும். அவர் பாடும்போது கவிதை தங்குதடையில்லாமல் கோவையாக வந்து கொட்டும். தாம் செய்த கவிதைகளைக் கண்டு சில சமயம் தாமே அதிசயப்படுவார் அவர். பதம், நடை, இலக்கணம், எதுகை, மோனை என்பவைகளைத் தேடித் தேடி அமைக்கும் கஷ்டம் அவருக்கு இருக்கவில்லை. அவர் ஒரு வரகவி... ஒரு சிறந்த கவிதை வெளிவரவேண்டுமானால் மனிதன் எவ்வளவு தவம் செய்ய வேண்டும், மனத்தை எப்படிப் பக்குவம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு பாரதி சிறந்த உதாரண புருஷர்! அத்தகைய கவிகள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கொரு முறையே தோன்றுவர்! அப்படிப்பட்ட மகான்களைப் பெற்றெடுக்கும் சமூகம் பாக்கியம் செய்த சமூகமே!”

சம கால கீர்ப்பு கூலக் கீர்ப்பு கூலக் கீர்ப்பு

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் - நிர்வாக சபை உறுப்பினர்கள்-2021-2022

தலைவர்: சட்டத்தரணி நடராஜர் காண்டீபன்.

துணைத் தலைவர்கள்: திரு.மா. கணபதிப்பிள்ளை (ஓய்வநிலை அதிபர்), சட்டத்தரணி திருமதி ஜெயந்தி விநோதன், மருத்துவர் தி. ஞானசேகரன்.

திரு. ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி (பொதுச் செயலாளர்), திருமதி லீலாவதி மோகன சுந்தரம் (உதவிச் செயலாளர்), திரு. செல்லத்துரை திருச்செல்வன் (நிதிச் செயலாளர்), திரு. கோபாலபிள்ளை பரமானந்தம் (உதவி நிதிச் செயலாளர்), சட்டத்தரணி சுகந்தி இராஜகுலேந்திரா (இலக்கியக்குழுச் செயலாளர்), திரு. சண்முகம் இந்திரகுமார் (கல்விக்குழுச் செயலாளர்), திரு. மா. தேவராசா (நிலையமைப்புக்குழுச் செயலாளர்), திரு.கி. பொன்னுத்துரை (உறுப்புரிமைக் குழுச் செயலாளர்)

நிர்வாகக்குழு உறுப்பினர்கள் - திரு.கனகசபை சுந்தரேசன், சட்டத்தரணி ஜி.இராஜகுலேந்திரா, திருமதி பவானி முகுந்தன், திருமதி ஹேமாவதி கபிலதாஸ், திரு. தெட்சணாமூர்த்தி மதுசூதன், திரு.க.குமரன், திரு. கதிரவேலு மகாதேவா, திரு. அமிர்தநாயகம் நிக்சன், திரு. க.செந்தில்குமாரன், திருமதி வளர்மதி சுமாதரன், திரு. செ. மனோகரன், மருத்துவர் உமாபதி ஸ்ரீசங்கர், திரு. ஆ.இரகுபதி பாலஸ்ரீதரன், திரு. வேலுப்பிள்ளை இளஞ்செழியன்.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நூல்வெளியீட்டு விழா

பிரம்மஸ்ரீ நீதிராஜா கிரிதரன் சர்மா எழுதிய “**மருதங்க சங்கீதம்**” நூல் வெளியீட்டு விழா கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் நடைபெற்றபோது நூலின் முதற் பிரதியை புரவலர் புத்தகப் பூங்கா நிறுவனர், இலக்கியப் புரவலர் ஹாசிம் உமர் நூலாசிரியரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்வதை படத்தில் காணலாம்.

23^{ஆவது} கொடகே தேசிய சாகித்திய விருது - முடிவுகள்

2020^{ஆம்} ஆண்டு தமிழில் வெளிவந்த நூல்களில், தெரிவுக்கு வந்த நூல்களின் தெரிவு முடிவுகள்.

- சிறந்த நாவலாக ஒன்றும் தெரிவு செய்யப்படவில்லை.

- சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்பாக மல்லிகை சி.குமாரின் ‘வேடத்தனம்’

- சிறந்த கவிதைத் தொகுப்பாக வெலிமடை ரபீக்கின் ‘ஒரு நானும் இன்னும் ஒரு நானும்’

- சிங்களத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சிறந்த நாவலாக, எம்.ரிஷான் ஷரீப்பின் கத்யானா அமரசிங்ஹவின் தரணி எனும் நாவல் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

- முதல் நூல் வெளியிட்ட இளம் படைப்பாளியின் நூலாக, ஆ.லெ.மு.இர்ஷாத்தின் ‘ஒளி பூக்கும் இரவு’ எனும் ஹைக்கூ தொகுதி தெரிவுச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

நூருல் அயின் நஜ்முல் ஹுசைனின் மின்னும் தாரகைகள் (திதுலன தாரக்கா) சிங்கள நூலின் வெளியீட்டு விழா

கலாபூஷணம் நூருல் அயின் நஜ்முல் ஹுசைன் எழுதிய இலங்கை முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றிய ஆய்வு நூலான “மின்னும் தாரகைகள்” நூல் சிங்களத்தில் வெளிவந்துள்ளது. இது இலங்கை முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றி சிங்கள மொழியில் இலங்கையில் வெளிவரும் முதலாவதும் முக்கியமானதுமான நூலாகும் சிங்கள மொழி பெயர்ப்பு நூருல் அயின் நஜ்முல் ஹுசைனினாலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளமை மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. திதுலன தாரக்கா” என்ற இந்த சிங்கள நூலில் 124 நூலாசிரியர்கள் பற்றிய விபரங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. பேராசிரியர் எம். எஸ். எம். அனஸ் அவர்களின் அணிந்துரை, பேராசிரியர் எம். எஸ். எம். ஜலால்தீன், இந்திய பேராசிரியர் சேமுமு முஹம்மதலி, இலங்கை மகளிர் பணியக பணிப்பாளர் சம்பா உபசேன உட்பட மேலும் பலரின் ஆசி உரைகளும் இந்நூலை அலங்கரிக்கின்றன. இந்த வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க நூலின் வெளியீட்டு விழா டிசம்பர் 4^{ஆம்} திகதி (04-12-2021) சனிக்கிழமை காலை 10 மணிக்கு கொழும்பு அல் ஹிதாயா தேசிய கல்லூரியின் அல்ஹாஜ் பஹார்தீன் கேட்போர் கூடத்தில் நடைபெறவுள்ளது.

அதி விசேட விஞ்ஞான ஆய்வுகளின் பயனாக உறுப்பு மாற்றுச் சிகிச்சைகளால் நவீன மருத்துவத்தால் இறப்பு வீதம் இறங்கிவிடப் புவிப்பாரம் ஏறிவிட ஆதிசேடன் என் செய்வான் கழுத்துநொந்துடல்நலிந்து தலையமர்ந்த புவியுனக்கு அபாயச்சங்குதியூதி அமுத்தம் கொடுத்ததனால் விழிப்புணர்வு வந்ததுவோ?

பொறுமைக்குப் பேர்போன புவித்தாயே நீயும் இப்போ பொறுமை இழந்தனையோ? அதனாலோ நீ இன்று ஆதிசேடன் பால் பரிந்து பொல்லாத கொறோனாவெனும் வைரலை வையமெலாம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல்வேகமொடு பரவவிட்டுப் பல்லோரைப் பலியெடுத்துன் பாரம் குறைக்கிறோ?

மருந்துக்கும் அடங்காமல் மாறிமாறி உருவெடுத்து விஞ்ஞான உலகுக்கு வீறாப்பாய்ச் சவால் விடுத்துப் பெருந்துன்பம் விளைவிக்கச் சரணமெனப் பன்னாட்டுத் தடுப்பூசி எடுத்தாலும் மரணங்கள் ஓயுதில்லை!

மருத்துவர்கள் தாதியர்கள் கருத்தரித்த பெண்மணிகள் உருத்து வந்த சிறுசேய்கள் பாதுகாப்புப் படையினர்கள் மந்திரிகள் பிரதிநிதிகள் எந்தவொரு தரப்பினிலும் பேதமது ஏதுமின்றி உயிரழிவு தொடர்கிறதே!

பொறுமைக்குப் பேர்போன புவித்தாயே நீயும் இப்போ பொறுமை இழந்ததனால் மானுடம் ஒறுத்தனையோ? குறைந்த பாரம் போதுமெனில் கருணை கூர்ந்தருள்வாய் நிறைந்த மனதோடு நிறுத்திடுங்கள் கொறோனாவை பொறுமைக்குப் பூமியெனும் புகழ் மீண்டும் நிலைக்கட்டும்

புனித தாவே நீயும் பொறுமை இழந்தனையோ?
- நிலவூர்ச் சிந்திரவேல், திருகோணமலை

வாசகர் பேசுந்ாரர்

இலக்கணத் தம்ழைக் காப்போம்

செம்மொழியாம் தமிழ் மொழியைப் பேணிப் பாதுகாத்து அதனை மென்மேலும் வளர்க்கவேண்டும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமில்லை. ஆனால் நாம் வளர்க்கவேண்டியது பேச்சுத் தமிழையா அல்லது இலக்கணத் தமிழையா என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்கின்றது. சிறுகதை குறுங்கதை நாவல் போன்ற இலக்கியங்களைப் பலரும் பேச்சுத் தமிழிலேயே எழுதுகின்றார்கள். பாத்திரங்கள் பேசும்போது அவரவரின் வட்டார மொழியிற் பேசும். பரவாயில்லை. ஆனால் இலக்கணத் தமிழிலிருந்து அதிக தூரம் விலகிச் சென்றுவிடக்கூடாது என்பது எனது தாழ்மையான வேண்டுகோள். உதாரணமாகப் பேந்து, மறுகா என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாகப் பிறகு என்ற சொல்லைப் பாவிக்கலாம் அல்லவா? இதுபோன்று பல உதாரணங்களைக் கூற முடியும். கதையில் இடையிடையே ஆசிரியர் பேசும்போது இலக்கணத் தமிழையே பாவிக்கவேண்டும் என்பது எனது எண்ணமாகும். மேடையிற் பேசும்போதும் கட்டுரை எழுதும்போதும் ஆய்வு நூல்களை எழுதும்போதும் அவை இலக்கணத் தமிழில் அமையவேண்டும் என்பது எனது கருத்து. அடுத்து ஆசிரியர் மாணவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்பிக்கும்போது ந ண ன - ல ழ ள - ர ற - ங ளு போன்ற எந்தெந்த எழுத்துக்களை எங்கெங்கே பாவிக்கவேண்டும் என்பதையும் இவற்றின் உச்சரிப்பு வேறுபாடுகளையும் தெளிவாகக் கற்பிக்கவேண்டும் என்பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார்கள். பாட சாலை ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமல்ல பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கும் சிற்றிதழ் ஆசிரியர்களுக்கும் ஒரு கடப்பாடு இருக்கின்றது. அதாவது எழுத்தாளர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் ஆக்கங்களில் இலக்கணப் பிழைகளும் பிறமொழிச் சொற் கலப்பும் இல்லாதவாறு ஆசிரியர்கள் அவற்றை இறுக்கமாகக் கண்காணிக்கவேண்டும் என்பதும் எனது அன்பான வேண்டுகோள். கூட்டுறவு மொத்த விற்பனை நிலையத்தை சதொச என்று தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் எழுதுகின்றன. சதொச என்பது 'சமுபகார தொக வெலெந்த சங்ஸ்தாவ' என்ற சிங்களச் சொல்லின் சுருக்கமாகும். இவ்வாறு தமிழின் தனித் தன்மையை இல்லாமலாக்கும் திணிப்பு முயற்சியை வடமொழி சேரத் தமிழுக்குள் ஊடுருவிய செயற்பாட்டுக்கு ஒப்பிட முடியும். சதொசவுக்குப் பதிலாக கூமொவி நிலையம் என்று அல்லது கூட்டுறவு மொத்த விற்பனை நிலையம் என்று எழுத முடியாதா என்பதே எனது கேள்வியாகும். கம்மி, ஜாஸ்தி, ஜலோ, ஐசீ என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக முறையே குறைவு, அதிகம், போங்கள், அறிமுக அட்டை என்ற சொற்களைப் பாவிக்கலாம் அல்லவா? இவ்வாறு சில நூறு உதாரணங்களைக் கூறமுடியும். விரிவஞ்சிக் கூறாமல் விடுகின்றேன்.

பழம் பாண்டி நாட்டு மன்னர்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்களை நிறுவித் தமிழை வளர்த்து வந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின் வந்தவர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் சகோதரச் சண்டைகளை அரங்கேற்றி அழிந்துபோகும் தருணத்தில் 'எரியும் வீட்டிற் பிடுங்கியது இலாபம்' என்று கணக்குப் போட்டு எதிரிகள் தமிழகத்தின் மீது படையெடுத்தார்கள். தமிழும் சைவமும் ஆதரிப்பார் இன்றி அழியத் தொடங்கின. தமிழ்ப் பயிருக்கு இலக்கணமாகிய பசளையை இட்டு இலக்கியமாகிய தண்ணீரையும் விட்டு அதனை வளர்க்கவேண்டும். இலக்கணப் பிழைகள் பிற மொழிச் சொற் பாவனை ஆகிய களைகளைப் பிடுங்கித் தூர எறியவேண்டும். உலகத் தமிழர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் தமிழ்க் கல்வியாளர்கள் அதிகமதிமமாக வாழும் பிரதேசம் இலங்கையின் வடகிழக்குப் பிரதேசங்களும் மலைநாடும் ஆகும் என்ற நிலைப்பாட்டை ஏற்படுத்த வேண்டும். இலக்கணம் காப்போம்! நல்ல இலக்கியம் படைப்போம்! மீண்டும் சந்திப்போம்! ஆழமாய்ச் சிந்திப்போம்! என்று கூறி விடைபெறுகின்றேன். நன்றி.

- கலைமாமணி கா. தவயாலன்

படைப்பலக்கியமும் பேச்சுத் தம்ழும்

கட்டுரைகளுக்கும் மேடைப்பேச்சுகளுக்கும் மிகவும் உகந்தது சுத்த இலக்கணத் தமிழாகும். மாறுபட்ட இரண்டாம் கருத்துக்கு இடமில்லை. கட்டுரைகளிலும் மேடைப்பேச்சுகளிலும் இலக்கணத் தமிழ் எழுதப்படாமலும் பேசப்படாமலும் விடுபட்டால் நாளடைவில் இலக்கணம் நலிந்து சிதைந்து அழிந்துவிடும். மேலும் பேச்சுத் தமிழோ காலப்போக்கில் படிப்படியாக அழியக் கூடியது.

ஊடகங்களில் நூறுக்கு நூறு வீதம் இலக்கணத் தமிழே பாவிக்கப்படவேண்டும்.

எனவே எமது உயிருக்கு உயிரான செந்தமிழை போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டுமானால் இலக்கணத் தமிழ் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படவேண்டும்.

கட்டுரைகளிலும் மேடைப்பேச்சுகளிலும் இலக்கணத் தமிழே அனைவராலும் பாவிக்கப்படவேண்டும். இது மிகவும் அத்தியாவசியமானது. மறைமலை அடிகள் வளர்த்துவிட்ட தனித்தமிழ் இயக்கத்தை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

எனினும் சிறுகதைகளைப் பொறுத்தவரையில் பேச்சுத்தமிழ் அவசியமாகிறது. இல்லையென்றால் சிறுகதைகள் சுவாரசியமாக அமையமாட்டா. சிறுகதையில் வரும் சிறுபிள்ளை அல்லது வேலைக்காரன் எவ்வாறு சுத்தமான இலக்கணத் தமிழைப் பேசமுடியும்? அது அவ்வாறாயின் இயற்கையாகவும் இயல்பாகவும் சுவாரசியமாகவும் அமையாதே!

மேலும் நாடகமொன்றில் இயல்பை மீறி காட்சிக்குக் காட்சி சுத்தமான இலக்கணத் தமிழில் நடிகர்கள் பேசினால் கேலிக் கூத்தாக அமையாதா? நாடகம் 'சப்' பென்றல்லவா அமையும்! எனவே தேவையான பொருத்தமான இடத்தில் பேச்சுத்தமிழை அளவோடு பயன்படுத்துவதில் தவறேதுமில்லை!

- இணுவையூர் கலாநிபுணர் ஆ.இரகுபதி பாலமூர்த்தன், கொழும்பு - 06

இம்முறை ஞானம் சஞ்சிகையின் அனைத்துச் சிறுகதைகளும் ஒவ்வொரு விதத்தில் மனதை ஈர்த்தன.

வி. ஜீவகுமாரனின் 'கிணற்றுடி' சிறுகதை சிறப்பான நனவிடை தோய்தல். அவரின் 'உஞ்சு' சிறுகதை போலவே ஊர் நினைவுகளைத் தூர்வாரிய கதை அல்லது நிஜம். காலச் சக்கரத்தில் நாம் உருவத்தால் பின்னோக்கிப் பயணிக்க முடியாது. ஆனால் உள்ளத்து உணர்வுகளால் தொலைதூரம் அநாயாசமாகக் கடக்க முடியும். இந்த நினைவுத் தடங்களே அதை இழந்தபின் கிடைக்கும் ஒரே ஆறுதல். கதையில் ஒரு வரி... "ஒவ்வொரு குடும்பத்தில் தேடப்பட்ட பொருட்களுக்கான விடைகள் கிடைக்கும்... ஆனால் இன்று மறைந்து கொண்டிருக்கும் அந்த வாழ்க்கைமுறை இனி எப்போதும் கிடைக்கப் போவதில்லை என்ற நினைவு கதை சொல்லியை போலவே வாசகர் மனதிலும் வலி தருவது. தெளிந்த நீரோடை போன்ற எழுத்து நடை.

திருமணத்தின் பின்னும் கற்புநிலை பேணாமை, ஆணாதிக்கத்தின் உச்சகட்ட வெளிப்பாடான பிறழ்நிலை. இதனால் அந்த ஆணின் மனைவி, பிள்ளைகளுக்கு உண்டாக்கும் அவமானத்தை தீர்க்கமாக வெளிப்படுத்திய கதை நெடுந்தீவு மகேஷின் 'என்னை மன்னிப்பாயா'.

மேற்கத்தைய தேசங்களுக்கு வாலிபவயதில் புலம்பெயர்பவர்கள் காதலில், இணைந்து வாழ்வதில் அல்லது திருமணத்தில் எதிர்கொள்ளக் கூடிய சிக்கல்களையும் முரண் நிலைகளையும், உரசல்களையும் விளக்கி அதற்கான மனோதத்துவ ரீதியிலான தீர்வொன்றையும் தருகிறது ஸ்ரீரஞ்சனியின் 'யாருளர் என்றில்லை'

ஏ.ஏ.ஹெச். கோரியின் 'இடைவெளியில்லாத தலைமுறை' கதை கூறும் வானொலி இசை பற்றிய நினைவுகள் அக்காலகட்டத்தை அண்மித்தவர்கள் பலருக்கான மலரும் நினைவுகள். இசையின் நேசிப்பும், முதல்முதல் சொந்தமாக ரேடியோ வாங்கி பக்கத்தில் தோழியாய் அணைத்து பாடல் கேட்ட நினைவுகளும் என்றும் இனியவையே. இவை அழியாத கோலங்கள். ஒரு தலைமுறையின் ஆரம்பத்திலும், இறுதியிலும் ரேடியோ அபூர்வப் பொருளாவது விஞ்ஞான தொழில்நுட்பம் தந்த விந்தை.

நிலவூர்ச் சித்திரவேலின் 'மணிஆச்சியின் மனப்பக்குவம்' பொய்மையும் வாய்மையிடத்து என்ற பேருண்மையை விளக்கும் மானுடநேயம் சார்ந்த கதை.

சிறப்பான இன்னும் பல ஆக்கங்களுடன் மலரும் ஞானம் சஞ்சிகைக்கும் படைப்பாளிகளுக்கும் நல்வாழ்த்துகள்.

- Dr. ரஞ்சன் சுப்ரமணியம், கொழும்பு

அன்புடைமீர்

ஞானம் ப்ரதம் ஆர்யர் த். ஞானசேகரனின் 80^{ஆவது} அகவையை முன்னிட்டு ஞானம் சஞ்சிகை நடத்தும் மாபெரும் இலக்கியப் போட்டிகளின் முடிவுகள் தற்பொழுது பரிசீலனையில் உள்ளன. விரைவில் முடிவுகள் அறிவிக்கப்படும் என்பதை நொவீத்துக்கொள்கின்றோம்.

- ஆர்யர்